

Vì Anh Nghiện Em Rồi

Contents

Vì Anh Nghiện Em Rồi	1
1. Chương 1: Trong Veo, Em Yêu Anh	1
2. Chương 2: Không Anh Thì Không Ai Khác... (1)	7
3. Chương 3: Không Anh Thì Không Ai Khác... (2)	16
4. Chương 4: Vì Anh... Nghiện Em Rồi (phần 1)	22
5. Chương 5: Vì Anh... Nghiện Em Rồi (phần 2)	28
6. Chương 6: Vợ Chồng Chưa Lớn	34
7. Chương 7: Chiếc Lá	40
8. Chương 8: Về Với Em... Nhân Mã	45
9. Chương 9: Thằng Nghiện (phần 1)	52
10. Chương 10: Thằng Nghiện (phần 2)	59
11. Chương 11: Vì Anh Là Núi (phần 1)	66
12. Chương 12: Vì Anh Là Núi (phần 2)	73

Vì Anh Nghiện Em Rồi

Giới thiệu

Truyện Vì Anh ...Nghiện Em Rồi! là tuyển tập truyện ngắn của tác giả trẻ Shino - cô gái đã từng làm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-anh-nghien-em-roi>

1. Chương 1: Trong Veo, Em Yêu Anh

12h đêm em cầm cùi nhăn tin cho anh:

- Dậy đi anh ơi! Dậy hát cho em nghe! Em nhớ anh lắm... Huhu...

Anh không rep, em trần trọc rồi cau có bấm số gọi anh. Số điện thoại anh em chẳng thèm lưu trong máy, vì đơn giản là em đã lưu vào tận trong tim. Nhạc chờ văng vẳng bên tai, đủ các thể loại, anh là thằng hâm

nhất em từng biết. Bốn bài nhạc chờ chẳng bài nào liên quan đến nhau, và nếu ai đó nghĩ rằng nghe nhạc chờ mà đoán được tính cách của chủ nhân số điện thoại thì gặp anh chỉ có nước đập đầu vào tường hoặc là bẻ răng tự tử. Ai đời cuộc thứ nhất đang phiêu với flow chắc nịch “Lighter-Eminem” thì cuộc thứ hai trầm hẳn xuống với nhạc không lời “Kiss The Rain - Yiruma”. Cuộc thứ ba vừa nghe đã giật mình thon thót bởi cái bài nhạc tiền chiến từ thời bà ngoại để ra mẹ, đến cuộc thứ tư suýt sùi bọt mép vì đoạn cải lương réo rất chất lừ chất nổ. Em lăn lộn trên giường, đá chăn đập gối. Ghét cái thói quen tắt chuông, tắt cả rung rồi đập điện thoại xuống cuối giường (nghe người ta bảo để điện thoại gần đầu thì hại não) của anh. Vật vã mãi rồi cũng chìm được vào giấc ngủ lúc đã gần rạng sáng, em vùi đầu vào chăn, cuộn tròn như con mèo nhỏ. Sáng ra bảnh mắt, anh gọi lại cho em, lẽ nhè:

- Đêm qua gọi anh gì đấy?
- Ừm...không...! - Em ngái ngủ hậm hực trả lời.
- Không cái gì, thế dậy đi!
- Diên à? Hôm nay thứ mấy?
- Chủ nhật em ạ.
- Thế mấy giờ mà dậy?
- 6h rồi, bình minh lên có con chim non hòa tiếng hót véo von rồi. Dậy!
- Im ngay cho bà ngủ!!!

Em gắt um lên, tắt máy, tắt hẳn nguồn, ném điện thoại sang một bên rồi lại lăn ra ngủ tiếp. Hầu như hôm nào cũng vậy, hôm nào cũng có trò “chơi khăm” nhau. Nhưng mà em yêu anh nhiều lắm.

Em với anh là một “cặp đôi hoàn cảnh”... Anh học năm thứ nhất, xa nhà, đủ thứ cảm dỗ vây quanh. Em lớp 12, cũng đang trong giai đoạn sáng ăn thấy thơ, nằm ngủ mơ thấy sách. Được cái trở trêu là trong khi em ngập ngụa với bài vở và thi thố mà vẫn cố gắng quan tâm anh mọi cách, còn anh lúc nào cũng rảnh rỗi nhõn nhõm mà đôi khi lại thờ ơ lạnh lẽo. Bạn bè thấy tội nghiệp em, nhiều lúc hao mòn vì những nghĩ suy, héo hắt trong từng cử chỉ, ai cũng khuyên em nên dừng lại trước khi tự tử ập đến phá hoại bản thân và khiến em tê liệt tinh thần. Em lại thuộc tuýp người cam chịu, thế nào cũng vẫn bên anh. Em bảo anh còn trẻ con, nhận thức còn non hơn bọn chưa vị thành niên nhiều lắm. Cũng có thể đấy là bản chất, nó ăn sâu vào con người rồi đâu phải dễ mà ngay lập tức thay đổi được đâu. Bạn em gân cổ lên cãi:

- Tao thấy nó ngơ ngơ chứ không phải ngây thơ.
- Không được gọi người yêu tao là “nó”.
- Rồi. Nó nhất.
- Không được gọi người yêu tao là “nó”! - em gắt giọng.
- Mà diên à? Yên nghe tao nói.
- Ừ tao vẫn nghe, nhưng không được gọi người yêu tao là “nó”.
- Tao lạy mày - thằng bạn em bắt đầu nổi cáu.
- Miễn lễ, bình thân đi.

- Thôi tao nói thế này cho nhanh. Nó cũng có thể như mày vẫn mặc định: quá vô tư trong sáng hiền lành thánh thiện như bóng điện, công tơ gì gì ấy. Nhưng cá nhân tao thấy nó đơn thuần giống một quyển vở mới tinh vậy. Nếu mày có kiên nhẫn viết được hết quyển, đến cuối trang, phang cả bìa thì hãy tiếp tục, còn nếu không chắc chắn...thì đừng vậy bần. Tồn mực, tồn công...

- Tao sẽ cố... Nhưng không được gọi người yêu tao là “nó” - em dịu dàng hạ giọng.

Thằng bạn trở mắt nhìn em kinh ngạc như thể em là sinh vật ngoài hành tinh vừa hiện hình trước mặt. Nó lắc đầu, buông một câu bất lực:

- Bệnh viện trả về!

Em thì lại không nghĩ là em điên. Mà chưa chắc. Cũng có thể em điên thật. Chỉ có con điên mới kìm nén nổi bực tức từ người này và đá bay sang người khác. Cũng may, sau quá nhiều lần bị phê bình góp ý từ lũ bạn thì em đã thôi không còn giận cá chém thớt, thôi cái cảnh đánh chó đập mèo, thay vào đó là ôm đồm tất cả những uất ức về anh, đào hố chôn sâu lấp chặt rồi gặm nhấm một mình. Đúng là, những đứa điên thì chẳng bao giờ chịu nhận mình điên, hay những thằng say luôn tự cho là mình vẫn tỉnh. Em cũng vậy. Mọi người bảo em mù quáng quá, em gạt phăng tất cả. Em đã tự xây dựng trong tiềm thức của mình về anh: là một tượng đài bất tử của sự hồn nhiên. Anh có thể bỏ mặc em ngồi đợi tin nhắn hàng giờ vì bận xem bóng đá, hủy cuộc hẹn cuối tuần vì dở trận DotA trong khi cả tháng anh mới về nhà một lần. Cũng có thể anh nghĩ mọi cơn giận của em đều có thể xóa bỏ bằng một lời xin lỗi, bởi em vị tha hay anh đã nhận ra là do em cần anh quá? Đó là em thiết thời mất rồi, nhưng không hề gì, em chỉ cần tự nhủ rằng tại anh “trong veo” thôi. Em chống cằm mơ mộng nói với thằng bạn thân:

- Tao thích yêu một người luôn vui vẻ, biết làm tao cười khi tao khóc chứ không phải khóc cùng tao hay lúc nào cũng trầm ngâm, sầu não.

Nó lườm em, nhếch mép:

- Thế thì tao nghĩ là mày yêu tao sẽ hợp hơn. Toàn là nó làm mày khóc rồi tao là thằng theo sau mày dỗ...

- Không được gọi người yêu tao là “nó”.

- Thôi cái bài ca ấy ngay! - Nó rút dép dọa em.

- Ủ thì thôi - Em giơ tay lên đỡ.

- Thế mày yêu nó vì cái gì?.

- Không được gọi người yêu tao là “nó”!!! - Em nhăn mặt.

- Nói!

- Ủ thì... - Em ngập ngừng - Vì... trong veo...

Thằng bạn thân lại thất bại trong việc dẫn thông tư tưởng cho em, nó bảo nói chuyện với đứa cứng đầu như em chỉ tổ hại não... Thế rồi, đôi lúc em cũng thử ngồi nghĩ lại, và bỏ mọi thứ lên bàn cân. Quả thật so với thằng bạn thân, anh còn xa vời em nhiều lắm. Yêu anh, nghĩa là chấp nhận việc không có ai đưa đón đi học như mấy con bé cùng lớp, chấp nhận việc tự chăm sóc bản thân như một lễ thường tình... nghĩa là buồn tự làm mình vui, ốm tự đi mà uống thuốc, lạnh tự biết mặc thêm áo ấm, lúc cô đơn tự mang ảnh anh ra mà ngắm. Thằng bạn em lại mở “máy phát”:

- Mày thấy chưa? Yêu nó mày chịu biết bao nhiêu thiệt thòi. Người yêu có như không ấy.

- Không được gọi người yêu tao là “nó”! - Em quát lên.

- Tao giết mày giờ!

Nó đuổi em chạy quanh lớp. Khổ thân cái thằng...cũng vì nó thấy em tiều tụy, nó xót thôi. Lắm lúc em cứ nghĩ, hay là yêu quách thằng bạn thân cho rồi, đỡ phải trần trọc đắn đo... Thế nhưng mà, càng cố rời xa anh, em lại càng nhận ra, đúng là KHÔNG ANH THÌ KHÔNG AI KHÁC...

Cũng như cái ngày đầu tiên khi em nhận lời yêu anh, bằng một kiểu tỏ tình quái dị nhất, ban đầu em còn ngỡ anh chỉ đùa thôi... Anh ngồi đối diện với em trong quán Café, thỉnh thoảng cứ nhìn em cười tủm tỉm. Em mắc bệnh sợ số ít. Bình thường người ta đi đâu cũng thích có đôi, còn em chỉ thích đi có...đội. Cho nên việc anh hẹn hò đi uống nước kiểu “một chọi một” thế này khiến em vô cùng lúng túng. Mặc anh thao thao bất tuyệt đủ thứ, em ngồi chọc ngoáy cốc cacao đến tan hết cả đá, hỏi gì em trả lời đó... Hình như em đang chờ đợi một điều... khác cơ. Đột nhiên, anh lặng yên. Em thấy là lạ, ngược lên nhìn anh đầy thắc mắc. Anh nhìn thẳng mắt em, nói nhỏ:

- Về ở với anh, nhé?

- Dạ?!?

Em suýt phun nệm cacao trong miệng ra. Tai em đỏ lừ, không phải em ngại, mà em tưởng anh đọc được suy nghĩ của em lúc ấy. Anh nín thở nhìn em như chờ đợi. Quả thực em đã tưởng anh chỉ đùa, em bỗng trở nên lém lỉnh:

- Anh có nuôi được em không?

- Có. Anh ăn gì em ăn nấy, một gói mì tôm bẻ làm đôi.

- Nghe được đấy - Em khúc khích.

- Không phải nói gì chứ, nuôi em bằng mì tôm, anh nuôi được cả đời. Thế về ở với anh, nhé nhé?

Em bối rối, mặt nóng ran, nói như vô thức:

- Tốt rồi, kết thúc có hậu rồi...

Anh nhìn điệu bộ khổ sở của em, phì cười:

- Thế có về không? Biết được mua mấy thùng mì ăn dần hết tháng?

Em bỗng gật đầu lia lịa như sợ anh đổi ý, sợ chỉ là giấc mơ và nếu không nhanh thì anh sẽ biến mất.

- Em có!

Nghĩ lại đến giờ vẫn thấy xấu hổ. Em chẳng dám kể tiếp đoạn sau nữa, nhưng hình như kể từ giây phút ấy, em và anh đã ngầm thừa nhận chúng là một đôi thì phải, em thấy bàn tay anh ấm áp...

Anh hứa bên anh sẽ là những ngày dài bất tận. Nhưng hình như theo thời gian, tình yêu của anh dường như chẳng còn mặn mà nữa, bằng chứng là những lần cãi vã, em khóc òa, người giành thời gian làm em vui và cho em dựa vào mà khóc là thằng bạn thân, chứ không phải anh. Những lúc yếu lòng như thế, em dễ sa ngã vào vòng tay kẻ khác lắm, thế mà không hiểu sao anh chỉ cần tỏ ra ăn năn một chút là mọi muộn phiền trong em tan biến hết. Nói chung là từ lúc yêu anh, em “mất chất” đi nhiều.

Sinh nhật em trước ngày Valentine đúng một tuần. Em không nhắc chắc anh cũng chẳng nhớ. Đôi khi em thấy tủi thân khủng khiếp bởi sự vô tâm của anh. Lại còn yêu xa, anh nói sinh nhật em anh không về được. Đành vậy, em cũng quen rồi. Sẽ lại là bạn bè bên em thôi. Em vẫn tự an ủi mình rằng đó là do hoàn cảnh, việc học hành của anh thì không trách được. Em vẫn cố cười thật tươi, trang điểm đẹp để thằng bạn thân bớt cầu nhàu rồi lại nói xấu anh.

Vẫn sẽ xúng xính áo quần đi ăn với lũ bạn, vẫn vui vẻ cho đến lúc cả bọn kéo nhau vào tiệm bánh kem... Lại là thằng bạn thân mất tình như cú, suýt rú lên vì phát hiện kinh hoàng của nó:

- An! Quay ra đây tao bảo.

- Trình bày luôn đi! - Em còn đang hoa mắt vì tìm chỗ ngồi cho từng ấy người đi cùng, thấy bức mình vì sự phiền phức của thằng bạn.

Nó lôi em xềnh xệch ra phía quầy bánh kem tươi, chỉ trỏ:

- Nhìn đi, có phải anh Duy không?

- Duy nào? - Em gần như bốc hỏa khi nó cứ không ngừng lăm nhăm.

- Còn Duy nào nữa? Mà có mấy thằng người yêu tên Duy hả con ngọ này?

Em thẳng thốt:

- Duy có về được đâu?

- Thế kia là anh em cùng cha khác bố với nó à?

Em bàng hoàng, tiến lại gần vài bước nữa, neho mắt cố nhìn cho thật chính xác, phải rồi, cái dáng kia thì lần đi đâu được chứ, cái mũ NS em tặng anh trước ngày anh lên trường đào đâu ra cái thứ hai? Em vẫn ngoan cố, không dám tin vào điều mình đang thấy. Biện minh yếu ớt:

- Trên đời này thiếu gì người giống nhau...

- Mày gọi điện thử xem - Thằng bạn em nhất định không chịu buông tha.

Em run run móc điện thoại, đột nhiên trong em rối bời, tần ngần mãi không nhớ nổi số của anh. Chợt nhớ ra hôm nọ hứng lên, lưu tên anh vào danh bạ: “Trong Veo, em yêu anh”. Em thấy tim mình như ngừng đập khi đến hồi chuông thứ tư, anh nghe máy, đứng ngay phía trước em vài bước, anh nghe máy!!!

- Em à?

- Vâng - Em lấy hết bình tĩnh, nhẹ nhàng - Anh đang làm gì thế?

- À...anh...Đang ngồi chơi game linh tinh và nhớ em thôi. Còn em?

Nước mắt em nóng hổi, mặn chát trên môi. Em chưa xót:

- Em đang ở Paris Bakery anh ạ, và đang đứng sau con bé tóc vàng đi cùng anh ấy...

Anh quay ngoắt lại, nhận ra em, kinh ngạc. Em vẫn giữ điện thoại trên tay, đôi mắt nhìn anh vô hồn, vô cảm. Thằng bạn thân kéo em ra khỏi quán, tống ngay vào cái Taxi vừa trả khách trước cửa, bắt em về nhà. Em thấy anh chạy theo, thấy anh gọi tên em, nhưng không kịp...

Nó mắng em xa xả:

- Bây giờ thì sáng mắt ra chưa? Tao nói từ đầu mà có nghe đâu. Nhẹ dạ cho lắm vào, lúc nào cũng bênh chằm chằm. Đến ngày sinh nhật mày nó còn nói dối không về được để mà đi hẹn hò với con khác. Đùa chứ tao chưa thấy ở nó có cái điểm nào đáng để yêu cả. Hay mày ăn phải bả gì rồi?

Em vừa khóc, vừa ngậm ngùi:

- Tao biết rồi, nhưng không được gọi Duy là “nó”...

Thằng bạn em suýt đập đầu vào cửa kính tự tử, công nhận, đến Thánh cũng phải chào thua sự ương ngạnh của em.

Em không khóc nữa, bỗng nhiên em chỉ thấy... coi thường. Sau tất cả những gì em vì anh, thì cái giá mà em phải trả cho sự ngu muội là việc anh thay lòng đổi dạ. Cảm tưởng như khi yêu anh, em có thể vị tha tất cả, nhưng sự phản bội, thì đó lại là điều xúc phạm nặng nề đối với lòng tự trọng của em. Thằng bạn ngày nào cũng lặng lẽ bên em, nó sợ em sẽ nghĩ quẩn mà làm liều... Bọn dờ hơi chết vì tình bây giờ nhan nhản, đến em còn chẳng tin mình sẽ có nghị lực vượt qua chính mình, nữa là nó. Nó bắt em tắt máy, đề phòng anh gỡ trò nắn nỉ kéo biết đâu em lại mềm lòng. Điện thoại em mấy hôm nay lạnh ngắt. Em suy nghĩ nhiều đến mức phát ốm, lại là thằng bạn em chạy ngược chạy xuôi lo thuốc men cơm cháo, đôi khi nó hát cho em nghe, làm em nhớ giọng anh vô bờ bến. Một tuần của em trôi qua như tra tấn khi thiếu vắng hình ảnh của anh. Em sốt li bì, đến hôm nay mới tỉnh hẳn. Quyển lịch trên bàn như trêu ngươi em với cái chữ 14/02 to đùng em khoanh tròn bằng bút dạ đỏ, chỉ chít trái tim. Em thở dài, với tay úp quyển lịch xuống cho khuất mắt. Người như em, thì đến giờ này “Valinhtinh” cũng chỉ là ngày thương binh liệt sĩ! Thằng bạn dặn em ăn uống đúng giờ, nếu tối buồn thì gọi nó qua đưa đi chơi, không thì ở nhà mà nghỉ ngơi cho khỏe. Em giật mình nhớ đến điện thoại. Nó thiếu hơi em đã ít nhất bảy ngày rồi. Cái biểu tượng Nokia lúc bật máy làm em bồi hồi đến lạ... Bản tin MCA hiện ra liên tiếp, em đếm đúng bảy mươi một cuộc gọi nhớ từ anh theo từng ngày, một cuộc từ con lớp trưởng, hai cuộc của thằng lớp học thêm Toán và mấy tin nhắn tổng đài, tự nhiên hụt hẫng...

Đáng lẽ ra... anh nên giải thích...

Mà cũng chẳng quan trọng, giờ còn là gì của nhau nữa đâu?

Tối đến, ăn cơm xong em lại lao vào bàn học. Cả tuần nay bỏ bê sách vở, giờ sờ đến đầu cứ ong ong như đọc chữ Ả-rập. Đang ngáp ngấn ngáp dài thì tiếng chuông cổng vang lên giòn giã, em hét vọng xuống nhà:

- Mẹ ơi! Thằng Tú sang chơi đấy. Để con mở cổng cho.

Chỉ có nó là thằng chu đáo nhất, thế nào cũng nghĩ ra trò gì quái quái kiểu như nó sẽ đưa cho em hộp quà rồi toé toét “ngạc nhiên chưa”, hoặc “An ơi yêu Tú nhé” để rồi khi An gật đầu “Yêu luôn” thì Tú sẽ bò lăn ra cười “Đùa đấy đừng tin”... chẳng hạn. Em hí hửng, mừng thầm, tưởng tượng đủ các kiểu.

- Tao đến đây!!!

Vừa nói vừa chạy ra sân, trời rét căm căm, thằng bé đứng ngoài lâu thế nào cũng nổi cáu. Cánh cổng mở ra, chợt em khựng lại, nụ cười chết cứng trên môi. Không phải Tú! Mà là... chị...

Cô gái tóc vàng đi cùng anh buổi tối hôm sinh nhật em trong tiệm bánh. Chị nghiêng nghiêng mái tóc:

- Em là An phải không?

Em thận trọng, rụt dè:

- Vâng.

- Chị là chị họ Duy, người hôm nọ em đã gặp đó...

- Ô... - Em sưng sốt.

- Thực ra hôm ấy Duy muốn gây sự bất ngờ, nó trốn học rủ chị về bí mật tổ chức sinh nhật cho em... Ai ngờ

- Chị cười cười - Trời không thương nó...

- Em...

Chị quay lại đằng sau, gọi to:

- Thằng Duy đâu, ra đây ngay.

Anh lững thững bước ra từ màn đêm...Đốt cháy những ghen ngào trong em mòn mỏi. Chị đẩy anh về phía em:

- Cố lên thằng em, chúc hai đứa Valentine ấm áp. Chị đợi ngoài kia nhé.

Anh ngập ngừng tiến lại gần, đặt vào tay em hộp bánh kem to vật vờ.

- Chúc mừng em nhân ngày... sinh nhật muộn...

Mắt em lại đỏ hoe, môi đã nở nụ cười nhưng trong lòng vẫn còn bộn bề suy nghĩ

- Tại sao hôm ấy anh không giải thích?

- Anh sợ em bảo giải thích là ngụy biện...

Anh tiếp tục:

- Những ngày qua, anh đã nhiều lần khiến em buồn, không quan tâm em, không để ý tới cảm xúc của em, anh đã trẻ con, ích kỉ... tội anh to lắm, đáng bị tử hình. Nhưng anh hứa là sẽ không bao giờ có lần sau đâu, em cho anh hưởng sự khoan hồng chứ? - Mắt anh long lanh - À còn đây là...

Anh thò tay vào túi, lấy ra một quả táo Mỹ đỏ thắm, thơm ngào ngạt.

- Tặng em nhé, nhưng chỉ để ngấm thôi, ăn vào là thành...Bạch Tuyết đấy.

- Gì đây? - Em nhúm mày.

- Trái tim anh... - Anh lấu cá - Đem nhờ em cất hộ, em bây giờ cũng chính là tim anh, không có em thì anh chẳng thể sống được nữa.

Bật cười trong nước mắt. Anh cứ như thế này thì ghét làm sao nổi hả anh? Em hờn giận:

- Thế mà lắm lúc cứ khiến tim đau...

Anh thì thầm, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc:

- Tim đau thì người chết...

Em cầm quả táo trong tay, nâng niu như thế đó là trái tim anh thật vậy.

- Em à...

- Sao anh?

Anh kéo em vào lòng, nói nhỏ:

- Will you be my Valentine?

2. Chương 2: Không Anh Thì Không Ai Khác... (1)

Tôi không thể đếm được đã bao nhiêu ngày kể từ khi Tùng Anh xa tôi.

Nhưng tôi biết, chỉ vừa mới đây thôi, có lẽ do quá nhớ hoặc quá nuối tiếc những tháng ngày chúng tôi đã trải qua mà tôi vẫn cố gắng không chấp nhận sự thật, rằng là anh ấy đã lên máy bay và cách xa tôi hàng nghìn kilomet.

Paris hoa lệ...

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ vì một người con trai mà phải phá giá bản thân đến kích sần như vậy.

Cũng đáng... Tùng Anh là “người của công chúng”, mọi cô gái đều muốn có anh ấy. Suốt học bổng toàn phần sang Pháp là do anh tự kiếm được; trước khi lên đường du học đã làm quản lý kinh doanh một mạng lưới bán hàng đa cấp ở tuổi 19; hát cực hay và chơi piano cực đỉnh; biết nấu ăn, thậm chí khá ngon. Thế nào? Hình mẫu lí tưởng chưa? Vậy thì tại sao anh đã “tùng” là của tôi? Đừng thắc mắc, chính tôi cũng đang đập đầu bồm bộp vào tường mà vẫn chưa có câu trả lời đây...

Đôi khi tôi đứng lặng trước gương hàng giờ liền, nhìn mình một lượt rồi cười nhạt :

- Mình mà không xấu thì cũng... xinh phết ấy chứ...

Hài hước, nhỉ?

Biết vậy, nên tôi vẫn tự an ủi, rằng: “Người đàn bà tầm thường mới cần nhiều nhan sắc, bởi người đàn ông tầm thường dùng mắt nhiều hơn trái tim”. Thực ra, không phải tôi mở nhạt, tôi cũng là tác giả của một số truyện ngắn với một số lượng đông đảo những người yêu mến, có chút cá tính dở hơi cộng một cái đầu khá nhiều suy nghĩ kiểu lộn ruột... Chỉ là do Tùng Anh quá chói lóa, khiến tôi phần nào nhòe nhoẹt khi đi bên anh ấy mà thôi...

Tôi ghét cái cách những đứa con gái khác vây lấy anh ấy hỏi han trò chuyện khi chúng tôi đang hẹn hò. Giống như tôi chẳng hề tồn tại bên cạnh anh hay vô hình, đại loại là như vậy. Chẳng những thế, anh còn tươi cười hơn hở bắt chuyện lại nhiệt tình, khiến tôi trở nên vô duyên và thừa thãi kinh khủng. Cho đến lúc họ bỏ đi, tôi ảm ức, hậm hực thì anh ôn tồn giải thích:

- Phải giữ hình tượng em ạ, anh là người kinh doanh mà. Toàn mấy đứa cấp dưới của anh đấy.

Anh có vẻ luôn tự hào về bản thân... Tôi cũng tự hào vì anh...

Khi đó tôi đang là sinh viên năm thứ nhất, còn anh thậm chí bỏ một năm thi đại học để đầu tư cho công việc và chuyến du học đã nắm chắc trong tay.

Tôi chẳng nhớ được chúng tôi đã đến với nhau như thế nào, tự nhiên lắm. Nhưng có lẽ, điều khiến Tùng Anh bị cuốn hút chính là sự khác người của tôi...

Đó là một buổi chiều đầy nắng và...không có gió...

Trong khi dòng người đang cố chen chúc nhau, nhích lên từng bước, và mặt ai cũng như mặt tôi: cau có, khó chịu. Thì một “thằng” Liberty xanh ngọc ngó ngẩn vượt lên trước tôi, cứ vừa đi vừa bóp phanh đột ngột. Ban đầu tôi chỉ cười thầm và nghĩ: “Chắc thanh niên này mới được mẹ mua xe nên đi đứng mạnh mẽ”. Cho đến lúc dòng người đã thưa bớt, nếu di chuyển từ từ thì vẫn có thể đi đều và đoạn đường sẽ chẳng mấy chốc mà thông thoáng. Nhưng không, thằng Liberty vẫn lập lờ trước mặt tôi một cách lì lợm. Tôi sốt ruột bấm còi inh ỏi, thì nó quay lại nhìn tôi, toe toét. Mặt tôi bỗng dãn thoải, rồi ngay lập tức, các nơ-ron thần kinh của tôi hoạt động hết tốc độ:

- Hiểu! Thăng này đang trêu ngươi mình đây mà!

Tôi bực mình, đi chậm lại, khi giữa hai chúng tôi có một khoảng cách an toàn, vừa đủ, thì tôi bất ngờ vọt lên, áp sát, vĩa đầu thăng Liberty bằng một cú “tráng trứng” điệu nghệ. Tôi đoán là nó có giật mình, loạng choạng. Vì sau đó nhìn qua gương chiếu hậu, tôi thấy nó đã cách xa mình một đoạn dài. Đến lượt tôi cười thâm đắc thăng:

- Này thì đùa với Ninja Rùa...

Nào ngờ chưa đầy một phút sau, nó lại lao lên, lần này chạy song song với tôi, dai như đũa. Tôi giảm tốc nó cũng giảm tốc, tôi tăng tốc nó cũng tăng tốc, tôi phanh nó cũng phanh mà tôi ga nó cũng ga. Cứ thế, nó đuổi theo tôi gần hai cây số. Đường nào vắng, tôi cứ năm mười, sáu mươi mà vít, nó cũng chẳng kém tôi một giây. Mãi nhờn với nó, tôi không để ý đến đoạn đèn đỏ, ngang nhiên phóng qua. Lập tức hai đồng chí giao thông áo vàng rực rỡ như màu nắng ban mai hùng hổ xông tới, chĩa thẳng cây gậy đen trắng về phía tôi tuyết còi tưởng vắng nước bọt. Tôi giật thót mình, mồ hôi vã ra như tắm, thề có cụ Các Mác và Bác kính yêu rằng từ hồi biết đi xe máy tới giờ, tôi chưa bao giờ bị “tấp vào lề” như thế này. Thôi thì bố ở nhà đã dặn:

- Công an là bạn của dân con ạ. Nó có bắt thì cũng đừng chạy, xuống nộp phạt là nó cho đi ngay.

Đến bây giờ tôi mới thấy thấm thía... Đến bây giờ tôi mới nhận ra rằng: người lớn chẳng bao giờ sai, họa chẳng là do họ...chưa kịp đúng!

Hai đồng chí giơ tay chào tôi rất lịch sự, cất giọng:

- Chị có biết chị đã vi phạm luật an toàn giao thông gì không?

Tôi mếu máo:

- Dạ cháu biết ạ.

Hai đồng chí mỉm cười trêu mếu:

- Vậy chị muốn nộp phạt hay muốn giữ xe?

- Dạ cho cháu nộp phạt...

- Thế cầm ở đây bao nhiêu?

- Dạ cháu...

Tôi thấy nước mắt sắp tuôn ra dào dạt. Quả thực hôm nay trong người chỉ còn đúng số tiền đủ cho bữa tối. Sinh viên cuối tháng, “lương” chưa được nhận, ăn mỳ tôm sống cả tuần, xăng xuống gần vạch đỏ, tiền điện thoại còn chẳng có mà gọi về nhà cầu cứu nữa là nộp phạt với chả giữ xe... Mặt tôi lộ rõ vẻ lo sợ và phần nào đó...đau khổ. Lại càng cuống lên khi nhận thấy vẻ mặt hai bác “sự” bắt đầu sốt ruột, nóng mặt và đã tắt nụ cười... Đang khốn khổ khốn nạn thì sau lưng tôi, một giọng nói ấm áp chọt vang lên:

- Hai chú thông cảm ạ. Em cháu mới ở quê lên, cưới trâu quen rồi, lần đầu đi đường Hà Nội nên hơi “ngáo”. Hai chú cho cháu nộp phạt thay em cháu.

Tôi ngỡ ngàng, há hốc mồm, tưởng vừa lạc vào vườn cổ tích, và “thăng Liberty dỏ hơi” lại giống như hoàng tử bạch mã cứu tôi thoát khỏi hai “mụ phù thủy” áo vàng. Hai đồng chí giao thông bật cười vì câu xỉa xối tôi của nó, rồi dịu dàng :

- Vượt đèn đỏ, phạt bốn trăm, lần sau rút kinh nghiệm nhé.

- Vâng. - Nó nhanh nhẹn rút ví.

- Mời anh kí vào biên lai này.

- Vâng.

Sống lưng tôi lạnh toát. Không hiểu sao mặt tôi cứ đờ ra, đứng yên bất động. Sau vài thủ tục giao dịch nhanh gọn, tôi thấy hai đồng chí giao thông một lần nữa giơ tay chào, “thăng Liberty” cũng đưa tay chào

lại như thật. Tôi bỗng ngẩn ngơ, chẳng biết nên cảm ơn hay nên gào vào mặt nó nữa. Nó từ từ bước về phía tôi, đưa mắt dò xét một lượt rồi bật cười châm chọc:

- Muốn chết à?

- Thế đây tưởng đây thích sống à? - Tôi cay cú vặn lại.

- Còn non và xanh lắm...

Nó lắc lắc đầu ra cái vẻ ta đây đầy mình kinh nghiệm, ngứa mắt. Tôi lặng im, không dám cãi. Dù sao cũng là do tôi hiếu thắng, lại bất cẩn nên mới gây ra hậu quả khiến... nó phải gánh chịu, tôi cảm thấy to tiếng với nó lúc này quả là một hành động “bất nghĩa” và vô ơn. Như cũng chẳng muốn làm khó cho tôi, nó vào thẳng vấn đề:

- Thế bây giờ thanh toán như nào nhỉ?

Tôi rùng mình. Sinh viên, đứa nào chẳng bị tiền nó... vật? Cứ nghĩ đến cái cảnh tháng sau cũng đói rã rời và hùng hục làm thêm trả nợ, tôi lại thấy ruột gan quặn thắt từng hồi, trong khi tôi còn hàng trăm thứ tiền phải nộp, hàng tỉ việc cần phải chi tiêu. Rồi, không để tôi vật vã với mớ cảm xúc lòng vòng lâu, nó đề nghị:

- Sang quán café bên kia ngồi thương lượng.

Mặt tôi ngẩn tũn lại. Nó cư xử quái dị chưa từng thấy, nhưng vô cùng “thâm hiểm”, mỗi hành động của nó đều có mục đích và biết cách đẩy người ta vào trạng thái “không thể chối từ”. Tôi thực sự khó mà làm trái lời nó vào lúc này, đành miễn cưỡng dắt xe leo đèo theo sau nó...

Nó chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, nơi có mấy chậu hoa tím nhỏ li ti treo lủng lẳng trên mái hiên, nên thơ khủng khiếp. Tôi ngập ngừng mãi, không dám ngồi xuống chiếc ghế đối diện nó, không phải tôi làm duyên làm dáng gì sất, mà tôi sợ phải đối mặt với thằng “thanh niên bí ẩn” đó. Tôi sợ nó lại bắt lỗi, rồi lại dồn tôi vào những tình thế khó xử tương tự. Chẳng hỏi tôi xem muốn uống gì, nó vậy chịch phục vụ:

- Cho em một nâu đá và một cam tươi.

Tôi vẫn lặng thinh, đưa mắt nhìn xa xăm, ngây thơ vô tội...

Nó bỗng lên tiếng:

- Tình hình là đằng ấy khai rõ tên tuổi địa chỉ để tớ còn biết đường ghi sổ nào?

- Sổ gì? - Tôi giật mình.

- Sổ nợ. - Nó nhún nhoe.

Tôi thở dài, khai một mạch không chớp mắt:

- Nguyễn Nhật Nguyên, sinh ngày 17 tháng 8 năm một nghìn chín trăm hồi đó... Sinh viên năm thứ nhất học viện Báo chí và Tuyên truyền khoa Báo lá cải chuyên ngành bán báo dạo.

Nó hơi ngớ ra vì sự thay đổi thái độ đột ngột của tôi, làm tôi khấp khởi mừng thầm, tưởng đã ép được nó vào thế bị động. Chẳng ngờ, ít giây sau, nó nhoẻn miệng cười tinh quái:

- Trước cách mạng tháng Tám bố mẹ làm nghề gì? Địa bàn hoạt động ở đâu?

Tôi đứng hình toàn tập!

+++

Sau lần gặp gỡ đó, tôi bắt đầu giữ liên lạc với Tùng Anh, và thôi không gọi anh là “thằng Liberty ngớ ngẩn” nữa. Nghe có vẻ điên rồ, nhưng tôi quyết tâm, bằng mọi giá sẽ trả lại cho anh số tiền nộp phạt ấy. Tôi không sống được trong cảm giác mắc nợ người khác... Và rồi, càng tiếp xúc tôi càng nhận ra: Bạn có thể học hỏi khá nhiều điều hay ho ở một chàng trai Bảo Bình.

Tùng Anh cũng vậy, anh giống như cái TV với một kho tàng kiến thức đồ sộ. Từ kênh “MTV” đến “Thế giới động vật”, thậm chí cả “Bản tin thời tiết” và “Bạn của nhà nông” anh cũng nhập hết. Đôi khi tôi cảm tưởng không thể tìm ra một khiếm khuyết từ Tùng Anh, hoàn hảo và viên mãn tựa mặt trăng ngày rằm.

Đâm ra tôi... tử thân. Chính tôi, khi hai đứa đã là một đôi, vẫn là đứa thường xuyên đòi chia tay vì cái lí do vớ vẩn nhất Trái đất: “Em cảm thấy không xứng với anh!”. Những lúc ấy, Tùng Anh thường gắt um lên:

- Em vừa nói cái gì đấy? Em đang sống ở thời kì đồ đá à mà còn có những suy nghĩ tiêu cực thiếu tiến bộ như thế? Em có bao giờ tự hỏi tại sao anh lại yêu em mà không phải người khác không?

- Em có... - Tôi yếu ớt gật đầu.

- Vì sao nào?

- Em mà biết thì em đã chẳng nói là em không xứng... - Tôi gần như bật khóc khi trả lời.

Anh im lặng thôi không câu nhặng lên nữa, rồi kéo tôi vào lòng, thủ thỉ:

- Anh phải nhắc lại bao nhiêu lần nữa hả? Vì em hiểu anh, thế thôi. Em có cái nhìn như xuyên thấu tâm can người khác ấy. Em giống bông hoa nhỏ, cần anh che chở lắm, biết không? Anh chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình lớn lao như bây giờ cho đến khi gặp được em. Đừng quan trọng chuyện anh là ai, anh có những gì, bởi một người phi thường thì chỉ cần yêu một người bình thường mà thôi, anh muốn em hãy cứ là em khi ở bên anh. Ngày mới quen, em đâu có bi quan như thế này?

Tôi ngước lên nhìn anh, như con mèo run rẩy trong lòng bàn tay anh. Tùng Anh dịu dàng lau nước mắt cho tôi, hạ giọng:

- Từ nay cấm em đề cập lại vấn đề này một lần nữa. Anh không thích đâu.

Tôi gật đầu như cái máy, hạnh phúc tràn trề...

- Vậy anh sẽ yêu em bao lâu?

Tùng Anh cười hiền hậu, xoa đầu tôi nhẹ nhàng:

- Rất lâu, người yêu ạ.

Tùng Anh là thế, luôn luôn bí hiểm. Có điều, tôi hiểu anh rất rõ. Tôi biết câu trả lời đó không hề mang tính chất khẳng định.

+++

Mùa thu là khoảng thời gian chúng tôi yêu nhau sâu đậm nhất. Chính xác là cuối thu.

Tôi thích ngồi sau xe anh, áp mặt vào bờ vai rộng, nồng nàn mùi nước hoa quý phái, át cả hương hoa sữa trên những con đường về đêm lung linh ánh đèn. Để nghe anh hát véo von:

“... Tùng ánh mắt

Nụ cười của em

Cho anh quên đi nhọc nhằn

Niềm vui mỗi khi thấy em...

Và anh sẽ hát, từ sâu tận nơi trái tim này

Là người con gái đánh đá, đã in vào trong lòng anh...

Từng phút giây anh luôn thấy nhớ em

Từng phút giây anh luôn mong có em

Và từng phút giây anh chỉ muốn được gần em

Để mình cùng trao nụ hôn em nhé...

Hãy nói ra nếu em thấy nhớ anh

Hãy cho anh biết nếu em rung động

Mỗi khi gần bên nhau, để anh được cầm tay em...

Hạnh phúc nếu anh có em...”

Anh chắc không biết, mặt tôi cũng đang đỏ bừng vì vui. Dứt hơi, anh quay lại tôi, hỏi hồn nhiên:

- Anh hát hay, em nhỉ?!

- Vâng, hay lắm.

Tôi cố nín cười... Con trai Bảo Bình thích được nghe những lời tán dương từ người mình yêu, nhưng không được sáo rỗng, mà phải thật lòng... Ôm anh chặt hơn, để rồi cảm nhận được nhịp đập cả hai trái tim đang hòa vào nhau, ấm áp lắm...

Bên cạnh Tùng Anh, không cần phải cao siêu, không cần phải thể hiện gì hết, chỉ cần ngoan ngoãn đóng vai một cô bé ham học hỏi. Anh có thể ngồi hàng giờ để giảng cho tôi thế nào là nhận thức cảm tính, thế nào là nhận thức lí tính, hay nói vanh vách về sự biến đổi khí hậu toàn cầu cũng như chủ nghĩa khủng bố quốc tế. Quan trọng là tôi biết tiếp thu, hoặc cố gắng tiếp thu và tỏ ra hứng thú với những gì anh đang thể hiện. Ít ai chịu đựng nổi tính tình kì cục của anh, họ khó mà hiểu được những kẻ chỉ sống bằng tương lai, thi thoảng mới quay về ghé thăm thực tại. Tôi chấp nhận hết. Bởi: “Những gì Bảo Bình nghĩ, nửa thế kỉ sau người khác mới hiểu được”, tốt nhất hãy cứ để anh hành xử theo cách mình muốn, chỉ cần khi đã mệt nhoài, anh vẫn nhớ còn có tôi, là đủ...

Tùng Anh có nhiều cách biểu lộ tình cảm rất độc đáo. Mỗi hành động, cử chỉ, lời nói đều mang lại một bất ngờ nho nhỏ. Đó là ngày 20/10 của năm trước, chúng tôi cãi nhau một trận to bời. Tôi gào lên trong điện thoại:

- Tại sao phải bận vào ngày này chứ? Em đã hẹn với Chi và Quân cùng đi ăn tối nay. Anh muốn em trở thành con dỏ hơi đáng thương trong mắt họ phải không?

- Anh có muốn thế đâu. Nhưng công việc là công việc. Tối nay có buổi gặp mặt với các doanh nhân thành đạt và tập huấn kĩ năng cho cộng tác viên mới. Anh vắng mặt thì ai lo khâu tổ chức?

Tôi nức nở:

- Lúc nào anh chẳng có lí do chính đáng.

Tùng Anh dỗ dành:

- Ngoan nào. Em muốn chỉ năm nay hay nhiều năm sau nữa chúng ta vẫn được ngồi ăn tối cùng Chi và Quân vào ngày này?

- Anh đi đi!

Tôi cáu tiết, dùng dùng tắt máy, ném vào điện thoại xuống gối, ôm mặt khóc tức tưởi. Bất hạnh chưa? Vậy là công việc đã bắt cóc người tôi yêu mà tôi chẳng thể làm gì ngoài vật vờ ăn vạ. Tùng Anh gọi lại, tôi nhất quyết không nghe. Chẳng lẽ chẳng được lâu, anh còn phải lo giải quyết công việc, cũng đành để mặc tôi giận dỗi, khóc chán thì thôi. Tôi thua!

Ngủ thiếp đi vì mệt, lúc tỉnh dậy đã gần 9h tối, tôi lợ mọ định bụng sẽ ra ngoài mua cái gì đó ăn cho no vỡ bụng ra, xem ai đó có xót thương hay không. Bỗng điện thoại hiện số của Tùng Anh. Tôi lao đến, vội lấy điện thoại như hổ thấy mồi, rồi bắt máy bằng cái giọng vờ ngái ngủ vô cùng giả tạo:

- Ừm... làm sao?

- Em ra ngoài ban công đi.

- Không ra.

- Nhanh lên. Anh vừa bị tai nạn, đang đứng trước cửa nhà trọ em. Em không ra xem khi nào anh mất máu chết à?

- Cái gì?

Tôi bật dậy, chạy bổ ra mở cửa. Đập vào mắt tôi là quả bóng bay hình Hello Kitty được nối bởi một sợi dây dài, một đầu cố định vào viên gạch đỏ dưới đất, đang lơ lửng sát thành ban công. Tôi phì cười, đưa tay

kéo tóm lấy quả bóng bay, phát hiện một mảnh giấy gấp làm tư treo kèm. Mấy dòng chữ như gà bới viết vội viết vàng:

“ Anh biết chỉ có nói thế em mới chịu thò mặt ra nên đừng có dối anh nghe chưa? Xin lỗi công chúa, anh lại phải về công ty ngay, chưa xong việc. Hôm khác anh sẽ đền cho em một bữa spaghetti tự tay anh làm nhé. Anh yêu em lắm đấy...”

P/s : Quà 20/10 của em anh gửi cô chủ nhà, em tự xuống mà lấy. Hôn em.”...

Tôi vừa bực vừa buồn cười, vừa thương vừa giận, cứ nhẩn nha rồi lại tủm tỉm một mình. Tùng Anh “dị” từ tính cách đến những hành động. Cả cái việc tặng quà cũng không giống ai. Tự nhiên tôi thấy tim đập rộn ràng, rất lạ. Anh đang bận bịu trăm công nghìn việc, vẫn cố dành chút thời gian bày trò làm tôi vui... trong khi tôi chỉ biết nhõng nhẽo, chẳng bao giờ thông cảm cho anh. Tôi thấy mình có lỗi quá...

Và đó là ngày 20/10 tôi hạnh phúc nhất trong đời...

+++

Mùa hè là thời điểm chúng tôi bắt đầu rạn nứt.

Giải thích theo khía cạnh Vật Lý thì cũng dễ hiểu. Mọi thứ khi gặp nhiệt độ cao sẽ nở ra, không nở được nữa thì phát nổ. Chúng tôi cái cọ thường xuyên. Với Tùng Anh, vẫn là công việc. Với tôi, vẫn là cái tính trẻ con, cố chấp. Tùng Anh mãi mê với mấy chương trình giới thiệu sản phẩm, với mấy talk show, và triển miên với kế hoạch tìm người thay thế để anh yên tâm lên đường du học. Còn tôi thấy những vấn đề đó quá vĩ mô so với một chàng trai 20 tuổi. Cảm giác mỗi ngày anh càng xa tôi thêm một chút vậy, hụt hẫng lắm. Tôi khóc nhiều hơn, nhưng tuyệt nhiên không để anh biết, âm thầm thôi. Và cũng không hề đòi chia tay, bởi có lần Tùng Anh nói với tôi:

- Em có hiểu ý nghĩa của những đường chỉ tay không?

- Nghe nói nhìn vào lòng bàn tay có thể đoán được vận mệnh, tương lai của mỗi người, phải không? - Tôi ngây ngô hỏi lại.

Anh nắm tay tôi, dịu dàng:

- Anh không chắc, nhưng nếu đúng như em nói, thì: số phận đều nằm trong lòng bàn tay chúng ta. Vì vậy đừng bao giờ đổ lỗi cho số phận. Tất cả đều do ta tự tạo nên. Chủ yếu là cách mỗi người nắm giữ ra sao và dẫn dắt số phận mình đi đường nào mà thôi.

Tôi ghi nhớ lời anh dạy, và cố gắng không làm điều gì để phải hối hận rồi ngụy biện do số phận. Chỉ có điều, tôi quá ích kỷ, lúc nào cũng muốn giữ anh cho riêng mình, không chia sẻ với bất cứ ai, kể cả công việc. Có lẽ điều đó khiến anh cảm thấy gò bó, phiền phức...

+++

Những ngày cuối cùng anh còn ở Việt Nam, tôi tranh thủ và trân trọng từng giây phút hai đứa được bên nhau. Cứ nghĩ đến cảnh nay mai thôi, mỗi đứa một nơi, và anh sẽ chẳng bên cạnh yêu thương, vỗ về nữa khiến tôi không biết bao nhiêu lần phải kìm nước mắt. Tối hôm đó, chúng tôi lang thang trên khắp những con đường quen thuộc, anh muốn giữ trong tim một hình ảnh Hà Nội thật thân thương. Tôi vòng tay ra phía trước, ôm anh thật chặt, chẳng muốn rời. Đêm cuối tháng Sáu, cái nóng vẫn hầm hập trên mặt đường như hờn giận, cơn gió thoảng qua không đủ làm nguôi bớt nỗi ưu tư... Tôi còn bao điều muốn nói, mà chẳng biết nên bắt đầu từ đâu. Bỗng, anh đặt bàn tay anh lên bàn tay tôi, ngập ngừng:

- Nguyên à... chúng ta...chia tay nhé...

Tôi giật bản mình, như có luồng điện chạy ngang người. Lấp bắp:

- Anh...anh vừa nói gì cơ?

Tùng Anh siết bàn tay tôi chặt hơn.

- Anh suy nghĩ kĩ rồi. Em không thể ở nhà đợi anh đăng đăng từng ấy năm trời...

- Nhưng anh đã nói là em cần anh che chở? - Tôi bàng hoàng, lạc cả giọng.

- Chính vì thế - Tùng Anh ghen ngào - Em cần có người khác thay anh yêu em. Thay anh chăm sóc em...
- Em không cần! - Tôi òa lên.
- Đừng cãi anh... Em trẻ con lắm.
- Nhưng em...

Anh ngắt lời tôi:

- Em còn chưa hiểu tính anh hả Nguyên?

Tôi cần môi. Tôi hiểu anh chứ, nhưng tôi không muốn chấp nhận sự thật. Rằng anh là con trai Bảo Bình, dứt khoát và mạnh mẽ. Một khi anh đã quyết định điều gì, thì có trời mới thay đổi được. Tôi phải làm sao đây? Làm sao đây? Cố níu kéo, khóc nức lên:

- Xin anh...đừng...

Anh lắc đầu.

- Nghe lời anh đi.

Tôi nghe trong giọng nói của anh, có cái gì cương quyết lắm. Bất lực, nước mắt tôi đầm vai áo anh... Và chúng tôi rời xa nhau như thế...

+++

Tôi không hề trách Tùng Anh, cũng không đau khổ. Chia tay không phải hết yêu, anh vì tôi cơ mà! Chỉ là tôi rất nhớ anh, điều đó khiến tôi buồn...

Hôm anh bay, tôi không có mặt. Tôi sợ mình sẽ làm điều gì đó ngu ngốc, hoặc là sẽ “đau thương đến chết” mất. Ai cũng nghĩ tôi sẽ khóc một trận kinh thiên động địa, vật vã quần quai, lằng nhằng dai dẳng đến hàng tháng trời như những cuộc tình cũ. Nhưng không... tôi chẳng thể. Tôi bình thản đến kinh ngạc, dù héo hon tàn tạ và trong lòng quay quắt. Căn bản, tôi vẫn thầm nuôi hy vọng...

Đứa bạn xin cho tôi làm phục vụ ở một quán café của giới nghệ sĩ Hà Nội để tôi có dịp học hỏi kinh nghiệm và phát huy khả năng, nhưng cái chính là nó muốn tôi không còn thời gian để nhớ nhung hay nghĩ ngợi linh tinh về Tùng Anh nữa. Ngày đầu tiên nhận việc, tôi không khỏi ngỡ ngàng. Quán nhỏ nhưng khá đông khách, được trang trí chủ yếu bằng những bức tranh trừu tượng trên tông màu đỏ rực rỡ. Tất cả đối với tôi đều mới lạ. Chị chủ quán tận tình hướng dẫn tôi cách pha chế, bưng bê, cẩn thận dọn dờ cả cách thưa gửi với khách, quả là không hề thừa. Tôi chăm chú lắng nghe, nuốt trọn từng lời chị chủ quán nói. Bỗng, tiếng chiếc chuông gió treo ở cửa ra vào reo lên leng keng... Một chàng trai cao lêu nghêu đẩy cửa bước vào, ném phịch cái ba lô to tướng xuống ghế, ngồi quạt lấy quạt để. Như muốn chứng tỏ với chị chủ rằng mình rất được việc, tôi nhanh nhẹn bước ra chỗ cậu ấy, tay cầm menu, miệng cười tươi rói:

- Anh dùng gì ạ?

Cậu ấy ngược lên nhìn tôi, mắt mở to, ngơ ngác. Tôi giật mình, tưởng mặt dính cái gì hay... cục áo tuột. Vẫn còn đang lúng túng, mặt đỏ bừng, chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chợt quay lại thấy chị chủ ôm bụng cười ngặt nghẽo, tôi lại càng đâm lo. Lát sau, chị ấy lại gần, vỗ vai tôi nói nhỏ:

- Đây là Nhật Minh, cũng là nhân viên quán mình, em ạ. Hai đứa làm quen đi - Rồi chị quay sang cậu bạn kia, nháy mắt - Minh giúp đỡ bạn nhé. Nhân viên mới.

Ấn tượng đầu tiên của tôi về Nhật Minh, là cậu ấy rất đẹp. Da trắng, mũi cao, đôi mắt sáng màu nâu nhàn nhạt. Và, tôi đã mất ít nhất hai phút để trở lại trạng thái bình thường khi nhìn vào đôi mắt ấy. Chỉ có điều, Minh không hề cười. Cậu ấy chỉ gật đầu chào tôi, rồi lặng lẽ vào phòng thay đồng phục và bắt đầu làm việc.

Vài ngày sau, tôi bắt đầu quen dần công việc và mọi người trong quán. Nhật Minh cũng cởi mở với tôi hơn. Cậu ấy đã chịu cười mỗi lúc tôi làm trò gì đó ngô ngố như là trong giờ ăn trưa, lôi mấy chị nhân viên khác ra rẽ ngôi giữa buộc tóc hai bên rồi phồng má trộn mắt chụp ảnh. Có lẽ tôi bắt đầu thân với Minh từ hôm phát hiện cả hai đứa đều thích chụp ảnh. Bởi Minh là một nhiếp ảnh gia nghiệp dư và vì cậu ấy thuộc cung

Xử Nữ, nên quan niệm về thẩm mỹ luôn tuyệt đối, những bức ảnh cậu ấy chụp đều có góc rất đẹp và vô cùng nghệ thuật.

Dễ nhận thấy ở một chàng trai Xử Nữ là ngoại hình khá bắt mắt, khuôn mặt lạnh lùng cùng thái độ khó ưa. Nhưng...đừng để những gì cậu ấy thể hiện đánh lừa các giác quan của bạn. Ấy là do chưa chạm đúng “long mạch” mà thôi. Càng tiếp xúc nhiều, càng thấy rõ một điều: Xử Nữ cô đơn và nhạy cảm khủng khiếp. Điều cậu ta sợ nhất không phải thiếu ăn thiếu mặc, mà sợ nhất là không có ai nghe mình nói. Xử Nữ một khi đã tìm được người thấu hiểu tâm hồn họ, thì việc mất đi người đó quả là nỗi đau cực lớn. Nhật Minh không nằm ngoài số đó...

Khi đã trở thành bạn, Minh thường xuyên rủ tôi cùng đi chụp ảnh với hội nhiếp ảnh của cậu ấy, chúng tôi khá ăn ý trong mọi vấn đề. Dần dần, khoảng cách giữa hai đứa tự nhiên thu hẹp rất nhiều. Tôi nhận thấy trong Minh một trái tim ấm nóng bị bao phủ bởi vẻ ngoài thờ ơ dày đặc. Cứ nhìn cái cách cậu ấy tỉ mỉ tưới từng chậu hoa, nâng niu từng chiếc lá hay lễ phép đưa tiền cho bà cụ ăn xin bằng cả hai tay...thì biết. Hoặc mỗi lúc qua đường, cậu ấy vòng sang bên phải, rồi nắm tay tôi dắt đi, nói:

- Bám chắc vào, nhanh lên.

Tôi nhìn Minh, phì cười:

- Hà Nội sao phải vội?

Nhưng hành động đó khiến tôi thấy cảm kích. Cậu ấy làm như tôi là con nhóc học vỡ lòng và nếu không để mắt thì sẽ lạc ngay trong biển người mênh mông vậy.

Ở quán, Minh được hầu hết khách hàng quý mến vì cung cách phục vụ tốt và khả năng thẩm thấu nghệ thuật cao. Đặc biệt Minh rất thân thiết với ông Trung - một họa sĩ nổi tiếng đã có tuổi, cũng là vị khách quen thuộc của quán này. Khi cậu ấy giới thiệu với ông Trung rằng tôi là một cây bút trẻ có lối viết khá lạ và độc, ông nhìn tôi một lượt, bỗng thốt lên:

- Con có đôi mắt... sắc xảo quá!!!

Có vẻ chẳng liên quan, song lại vô cùng sâu xa...

+++

Chuyện gì đến rồi cũng phải đến. Sau một thời gian để “lửa gần rơm”, y như rằng nó sẽ bén.

Là một đêm gió lạnh đầu đông.

Ca tối kết thúc lúc 11h như thường lệ, tôi thay đồng phục rồi lục tục chuẩn bị về. Minh vẫn cù làm tài xế không công cho tôi từ đợt ấy. Cái lạnh khiến cõi lòng người ta càng thêm tê tái, và Tùng Anh xuất hiện trong những câu chuyện của tôi và Minh ngày một nhiều hơn. Cho đến khi tôi kể cho Minh về ngày chia tay, với đôi mắt đầy cảm xúc như tất cả chỉ vừa diễn ra ngày hôm qua thôi... Bỗng dưng Minh dừng xe, cậu ấy quay lại tôi, bất ngờ hỏi:

- Tùng Anh nói Nguyên cần có người thay anh ấy chăm sóc cho Nguyên sao?

- Ừ - Tôi tròn xoe mắt trước thái độ kì lạ của Minh.

- Thế thì...việc đó... - cậu ấy gãi đầu gãi tai - Minh làm được...

Điều này chẳng khiến tôi bất ngờ, tôi có phải con ngốc đâu mà không nhận ra tình cảm của cậu ấy từ lâu.

Rồi thì trời biết, đất biết, con bạn thân tôi biết, cả quán biết, đến khách vào quán cũng biết. Minh không ngại tuyên bố và thể hiện tình cảm với tôi ở chỗ đông người. Ban đầu tôi phân vân lắm, thực sự chưa bao giờ tôi nghĩ sẽ nhận lời ai khác kể từ khi Tùng Anh ra đi. Con bạn thân thì cứ động viên:

- Mày đừng cố chấp như thế. Cuộc đời luôn có nhiều cơ hội, biết đâu mày đang bỏ qua cơ hội được yêu thương thực sự?

Tôi chả cần biết cơ hội gì, tôi chỉ thấy Minh rất tốt, và kể cả không yêu thì trong lòng tôi, Minh cũng chiếm một vị trí khá lớn. Tôi đồng ý.

+++

Minh không phải tuýp người bận rộn, cũng không có bộ óc siêu việt như Tùng Anh. Tôi ghét bị so sánh với người khác... Nhưng tôi luôn không ngừng so sánh Nhật Minh với Tùng Anh. Nói thẳng ra, ngoài khuôn mặt đẹp thì cậu ấy không còn gì đặc biệt. Minh trượt đại học, vừa đi làm vừa ôn thi, cậu ấy cũng chẳng có xe đẹp, chẳng nhiều tài cán, ăn nói chẳng có duyên... Bấy nhiêu đó thôi cũng đủ thấy cậu ấy thua kém Tùng Anh rất nhiều. Cơ mà tôi lại yêu cái cách diễn đạt ngây ngô của Minh, giả dụ mỗi lúc hai đứa lượn lờ ngoài đường và tôi sẽ phát cái “bài” quen thuộc từ hồi yêu Tùng Anh:

- Minh ơi... - Tôi dài kéo giọng.

- Sao hả Nguyên? Không thấy anh đang tập trung chuyên môn à? Phân vân là anh lao vào giải phân cách đấy.

- Anh yêu em nhiều không? - Nũng nịu.

- Lắm lắm...

- Vậy...anh sẽ yêu em bao lâu? - Tôi bồn chồn.

Minh khó khăn nhích lên từng tí một giữa dòng xe cộ dày đặc, trả lời không suy nghĩ:

- Khi nào Hà Nội hết tắc đường, thì anh ngừng yêu em, hăm ả.

Tôi cười mãn nguyện, cảm nhận được sự chân thành từ câu nói ấy.

Yêu cả cái mùi cà phê phảng phất bám trên áo Minh sau mỗi ca làm, dù còn lâu mới đủ tuổi bằng Prada của Tùng Anh, nhưng rất quyến rũ... Yêu những tin nhắn bất chợt trong đêm: “Môi anh nhớ môi em...” hay lúc đang trong giờ làm việc tự dừng lên chạy đến véo má một cái cho đỡ nhớ rồi biến mất... Ngộ ngĩnh vô cùng. Cứ thế, chúng tôi đưa nhau đi qua mùa đông giá lạnh, hết xuân êm đềm, để rồi đến hè cuồng nhiệt và thu mơn man lại về. Tình cảm không vì thời gian mà phai nhạt, song cũng chẳng mấy tiến triển, nó cứ phảng lảng như mặt nước hồ Gươm vào những ngày không gợn gió. Có lẽ vì cả hai chúng tôi đều sống nội tâm, chủ yếu là hiểu nhau chứ không hề phô bày quá mức. Thú thực nhiều lúc tôi cũng chán, nhưng căn bản Minh quá đỗi mỏng manh khiến tôi không dám làm điều gì gây tổn thương cho cậu ấy.

Có lần, Minh đưa cho tôi một túi nhỏ đầy những quả màu xanh lóc nhóc mà cậu ấy nói là “mác kham” của miền núi, bảo tôi ăn thử. Cắn miếng đầu tiên, mặt tôi co dúm lại, lưỡi chát xin xít vì cái vị vừa chua vừa đắng ấy. Tôi ném thẳng quả táo đang ăn dở xuống đất trước con mắt ngỡ ngàng của Minh và lao ra bàn lấy cốc nước tu ừng ực. Nhưng chỉ một lát sau, vị giòn ngọt bắt đầu tan dần trên đầu lưỡi, lan xuống vòm họng, và chạy từ từ lên não khiến cơ mặt tôi giãn ra rạng rỡ. Tôi reo lên:

- Kì diệu quá Minh ơi!

Minh nhìn tôi cười hiền hiền:

- Anh cứ sợ rằng em sẽ không thích.

Bất chợt, tôi nhận ra một điều: tình yêu cũng giống như quả mác kham vậy, trải qua đắng cay rồi sẽ có ngọt ngào...

Đến một ngày...

Ừ thì cụ thể là một ngày giữa của mùa thu mà dân gian vẫn gọi là Trung Thu đấy, tôi ốm nằm nhà còn Minh phải vất chân lên cổ mà làm việc bởi tôi nghỉ và quán vào ngày này đông khách khủng khiếp. Yahoo và Facebook im lìm, người ta đi chơi hết có ai khốn nạn như tôi lẩn đùng ra ốm vào ngày này đâu? Đang thần thờ vu vơ ngẩn ngơ thì thật bất ngờ, màn hình rung lên tiếng “Buzz”...

Tùng Anh!

Tôi bật hẳn dậy, dí sát mặt vào màn hình như chưa tin vào mắt mình. Tôi chỉ muốn hét lên rằng anh đã ở đâu mà giờ này mới xuất hiện. Tôi muốn hét lên rằng tôi nhớ anh điên đảo. Sao không giết tôi đi cho đỡ quay cuồng với đồng cảm xúc hỗn độn lộn xộn trực phun trào tạo thành nước mắt này?

Tùng Anh: Hey girl, remember me? :D

Tôi miết những ngón tay trên bàn phím vội vàng, điên loạn.

Nguyen Nguyen: Anh có thể hỏi câu đấy được sao? Không phải “remember” mà là “miss”!!! Em nhớ anh mỗi ngày, em không có khả năng quên được!!!

Tùng Anh: Thế là tốt rồi... :P

Nguyen Nguyen: Tại sao anh đi lâu như vậy rồi mới liên lạc với em???

Tùng Anh: Anh có nhiều chuyện kể cho em lắm. Đừng quá xúc động như thế :)

3. Chương 3: Không Anh Thì Không Ai Khác... (2)

Anh kể cho tôi về những ngày đầu tiên anh đặt chân lên đất khách, về công việc làm thêm trong một nhà hàng fast food chiếm hầu hết thời gian rảnh rỗi của anh, về chương trình học vô cùng nặng nhọc, về những người bạn mới ở trường, về gia đình chủ nhà anh ở, về những con phố đẹp như tranh vẽ...và nhiều thật nhiều những điều thú vị. Tôi như bị cuốn vào từng lời anh nói, hình dung về một cuộc sống đầy màu sắc và bận rộn. Anh...dù ở Việt Nam hay Pháp, thì đều là con người của công việc mà thôi...

Chợt anh đổi chủ đề.

Tùng Anh: Anh nhớ Hà Nội quá... hôm nay là trung thu phải không?

Nguyen Nguyen: Phải rồi. Không nhớ em sao? :)

Tùng Anh: Đương nhiên là có... vì em là mùa thu Hà Nội... :)

Nguyen Nguyen: Anh vẫn như ngày nào, cái kiểu ăn nói quá thuyết phục khiến không ai giận nổi :(

Tùng Anh: Anh vẫn là anh ;)

Nguyen Nguyen: Đưa anh về thăm Hà Nội nhé?

Tùng Anh: Bằng cách nào? :-O

Nguyen Nguyen: Tưởng tượng đi...giờ thì anh đang ở sân bay Nội Bài, ngáo ngơ nhìn quanh tìm người quen ;)

Tùng Anh: :-s ???

Nguyen Nguyen: Và rồi em xuất hiện giữa những dòng người xuôi ngược...

Tùng Anh: Ah! Anh thấy em rồi! :))

Nguyen Nguyen: Lao ra ôm hôn thắm thiết chứ hả? ;)

Tùng Anh: Tất nhiên >:D

Nguyen Nguyen: Bây giờ anh muốn đi đâu nào?

Tùng Anh: Lên Hàng Mã mua đèn lồng :x

Nguyen Nguyen: Haha...đúng ý em. Em thích mặt nạ lông vũ kia kia...

Tùng Anh: Màu đỏ nhé?

Nguyen Nguyen: Vâng :x

Tùng Anh: Gì nữa không?

Nguyen Nguyen: Cánh thiên thần nữa. :x

Tùng Anh: Rồi lát bay cho anh xem nhé? =))

Nguyen Nguyen: Không được đâu sói ạ, hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa mà thôi... =;

...

Chúng tôi chơi trò “tưởng tượng” đến gần 2h sáng, quên cả thời gian. Bao nhiêu yêu thương lại ào ạt kéo về, miền kí ức bật tung cánh cửa...

Tùng Anh: Đi mãi mệt chưa?

Nguyen Nguyen: Chóng cả mặt =))

Tùng Anh: Hôm nay vui lắm... cảm ơn em :)

Nguyen Nguyen: Từ nay... hôm nào cũng thế, được chứ?

Tùng Anh: Không... em là thiên thần, rồi một ngày em lại bay đi mất :)

Nguyen Nguyen: Em không phải thiên thần >”< em=“” làm=“” gì=“” có=“”>

Tùng Anh: Vừa mua cho còn gì =.=

Nguyen Nguyen: Thế thì đừng sợ thiên thần em bay mất, bởi anh chính là thiên đường của em rồi... :|

Tùng Anh: Thực sự là trong thời gian qua em vẫn chưa yêu ai khác sao?

Đột nhiên anh hỏi câu đó, khiến tôi như bưng tỉnh. Thề! Không thể tin được là cách đó vài giây tôi đã hoàn toàn quên Nhật Minh như một sự phủ định sạch trơn trong Triết học. Tôi đắn đo mãi, rồi quyết định thành thật.

Nguyen Nguyen: Em...đã có người mới, bạn ấy tốt. Nhưng chẳng có ai thay thế được vị trí của anh trong em. Ngàn lần không thể!

Tôi kể cho anh về Nhật Minh, với vai trò một người bạn. Anh im lặng, hồi lâu sau mới lên tiếng.

Tùng Anh: Anh xin lỗi, đáng lẽ không nên khơi lại trong em những cảm xúc như vậy :)

Nguyen Nguyen: Dù anh có tin hay không, thì em vẫn đợi anh đấy!

Tùng Anh: Em thật khó bảo.

Nguyen Nguyen: Vì anh.

Tùng Anh: Ừm...giờ này ở Việt Nam muộn lắm rồi đấy, em ngủ đi.

Sign out. Bỏ lại tôi với cái màn hình le lói sáng. Tôi vừa trải qua một giấc mơ, hay tất cả đều là sự thật? Cảm giác giống như chuông đồng hồ đã điểm đúng 12h và Lọ Lem lại trở thành cô bé rách rưới sau màn khiêu vũ với hoàng tử vậy. Hăng!

Sau đêm hôm đó, tôi gần như tránh mặt Minh hoàn toàn, trừ những lúc ở quán. Tôi khước từ mọi quan tâm của cậu ấy. Minh ngạc nhiên lắm, chẳng lẽ tâm trí người ta có thể thay đổi sau một trận ốm? Cậu ấy cố gắng hỏi, nhưng chỉ nhận được ở tôi những cái lắc đầu lạnh nhạt. Tôi đang nghĩ gì vậy nhỉ? “Ngoại tình với người yêu cũ”? Ở đây thì ai là người thứ ba? Rõ ràng Tùng Anh đến trước... nhưng Nhật Minh mới là hiện tại. Và hình như cái gì vụng trộm cũng quyến rũ người ta hơn thì phải. Sự tái xuất của Tùng Anh lại làm cuộc sống của tôi một lần nữa bị đảo lộn với cảm giác khao khát có được anh. Bởi tôi không phải phần đầu vì Minh, nên tôi không biết quý trọng. Tôi phải làm gì bây giờ? Lý trí nói rằng Minh sẽ vỡ vụn nếu tôi cho cậu ấy biết sự thật, còn cảm xúc thôi thúc tôi phải níu lấy Tùng Anh. Con bạn thân tôi khi biết chuyện đã gất âm lên:

- Mày điên à? “Cơm” có thì không ăn lại đòi ăn “phở”? Mày nghĩ xem, Minh sẽ thế nào nếu mày bỏ rơi cậu ấy?

Tôi chống chế:

- Cơm và phở đều bắt nguồn từ gạo. Chán cơm thêm phở... không phải tại cơm dở mà căn bản... phở bao giờ nó cũng nhiều nước hơn cơm. Còn chuyện với Tùng Anh, tao sẽ không để cho Minh biết, thế là được chứ gì?

Con bạn tôi tức tôi bỏ về. Nó đã từng là nạn nhân của tình yêu, từng bị phản bội và đá bay không thương tiếc, đâm ra nó ghét những đứa lẳng nhăng, như tôi lúc này chẳng hạn. Tôi mệt mỏi đổ ập xuống giường, nhắm mắt tìm bình yên. Cảm xúc nhất thời nó đang đập tới bờ lý trí! Càng gỡ càng rối, và càng cố vùng vẫy thoát ra lại càng lâm vào bế tắc.

Một thời gian sau, tôi xin nghỉ việc ở quán. Tôi dồn hết thời gian cho việc học hành và viết lách. Đọc giả sốt ruột vì tốc độ hoàn thành chậm ngang rùa của tôi, họ hỏi vì sao tôi luôn viết những câu chuyện với kết thúc viên mãn, tại sao không là chia li hay bi kịch? Tôi không thể trả lời rằng: Vì tất cả những truyện ngắn đó tôi viết về Tùng Anh nên tôi không muốn có một cái kết buồn. Thực sự tôi chưa đủ kinh nghiệm, trải nghiệm và cả trách nhiệm với những tác phẩm của mình. Tuy nhiên, có một điều đến bây giờ tôi mới biết, đáng lẽ tôi không nên tự viết cho tình yêu của mình một cái kết, và dù có hậu hay không, thì nó vẫn là một CÁI KẾT mà thôi...!

Minh vẫn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra với tôi, nhưng dường như sợi dây vô hình liên kết giữa hai chúng tôi đã căng lắm rồi, sắp đứt. Chút lương tâm còn lại ngăn tôi không nói lời chia tay trước. Lặng lẽ rời xa Minh, lặng lẽ dõi theo Tùng Anh, tôi yêu như một kẻ mất trí. Ngày cuối tôi làm ở quán, Minh chỉ nhìn tôi ánh mắt buồn buồn, không ngăn cản, cũng không nói gì hết. Ông Trung biết tin tôi xin nghỉ việc, gọi ra hỏi chuyện:

- Con và Nhật Minh có vấn đề gì sao?

Chẳng chuyện gì qua được mắt ông họa sĩ già sành đời ấy, tôi nghĩ không nên giấu, nhưng vẫn lấp liếm:

- Bác cũng là người sáng tác, chắc bác hiểu cho con... Không có mất mát, đổ vỡ thì không có tác phẩm đỉnh cao...

Nhấp một ngụm café, ông Trung nhếch môi cười:

- Con dùng Minh để tạo cảm hứng sáng tác à?

- Không hẳn, nhưng con nghĩ cần một chút sóng gió... Con cần điều hòa lại tình cảm của mình...

- Ta kịch liệt phản đối việc lấy cảm hứng từ bi kịch, trong nước mắt và coi đó là một liều doping để thăng hoa, sáng tạo. Đó chỉ là sự bao biện mà thôi. Không cứ phải tự chìm mình trong bể khổ mới có được tác phẩm hay trong khi cuộc sống chính là nguyên liệu phong phú nhất nhưng cũng trung thực của tác phẩm.

- Con...

Họng tôi ghen đáng. Ông tiếp tục:

- Con không muốn chia sẻ cũng được, nhưng ta chắc là con có điều gì khó nói. Ta chỉ muốn khuyên con rằng: đừng bao giờ tự tạo ra hoàn cảnh, tự ngã cái “huych” vào hoàn cảnh rồi lại đổ cho “hoàn cảnh xô đẩy”, vậy thôi.

Tôi lặng thinh, không phản ứng...

Tùng Anh thông báo: Noel này anh sẽ về Việt Nam nghỉ đông và đem cho tôi một bất ngờ. Tôi rú lên sung sướng. Một món quà từ Paris, hấp dẫn lắm chứ. Lòng tôi bồi hồi khó tả, anh và tình yêu của anh sẽ chẳng còn xa tôi nữa. Tôi đếm ngược từng ngày, từng giờ, mong ngóng anh. Nói thế nào nhỉ? Giống như là bạn vừa thi xong đại học và đang chờ kết quả vậy. Tôi sôi lên sùng sục chuẩn bị một món quà cho anh, nhất định sẽ thật công phu và đầy ấp yêu thương. Và thế là mặc cái rét ngọt thấu xương giữa tháng 12 khắc nghiệt, tôi chạy xe hơn chục cây số tìm bằng được cái xưởng làm đồ chơi gia công ở tận ngoại thành, định sẽ tự tay làm một mô hình ngôi nhà bằng gỗ trắng thật đẹp. Gió lạnh như cửa vào da thịt tôi những vết

dài sâu hoắm, tôi chắt vật dắt xe ra khỏi nhà, nhét headphone vào tai, những ca từ của một bài Rap vang lên trong óc như đụng chạm:

“Và khi bạn yêu một người

Bạn có thể hy sinh tất cả những cái thứ hơn cả bản thân bạn

Hơn bất cứ hình mẫu nào trên đời

Vượt qua mọi rào cản

Tồn tại hình ảnh về người đó trong đôi mắt

Hiện hữu ở trong suy nghĩ mỗi ngày, mọi khoảnh khắc...”

Điện thoại chợt rung bần bật, có tin nhắn, là của Nhật Minh:

“Noel qua quán chơi Nguyên nhé, anh và mọi người nhớ em lắm”.

Lặng lặng cất điện thoại vào túi, không trả lời. Tôi không muốn Nhật Minh nuôi thêm chút hy vọng nào đó về tôi nữa, sẽ càng khiến cậu ấy đau buồn mà thôi. Và tôi cũng chẳng nhớ lần cuối chúng tôi gặp nhau là khi nào...

24/12

Tôi có mặt ở sân bay đúng 9h15, hồi hộp chờ đợi.

Lòng tôi nôn nao, tôi sẽ phải làm gì, nói gì khi nhìn thấy anh? Đứng lên ngồi xuống, đi vào đi ra liên tục, trái tim đập mạnh hơn bao giờ hết.

10h05

Anh xuất hiện sau cánh cửa sân bay.

Cũng dáo dác nhìn quanh như tôi tưởng tượng.

Cũng cười thật tươi khi nhìn thấy tôi.

Cũng chạy thật nhanh đến ôm chặt tôi như cả trăm năm không gặp.

Mọi thứ đều hoàn hảo như trong suy nghĩ.

Nhưng...

Sau lưng anh, là một cô bạn tóc vàng ngoại quốc...

Anh hồ hởi:

- Em vẫn không khác ngày xưa, vẫn không già đi chút nào - Rồi anh quay lại nắm tay cô bạn kia - Đây là Julia, bạn gái anh. Học cùng trường và là công dân Paris chính hiệu đấy nhé.

Tai tôi ù lên, cảm giác như đất trời vừa đổ sập xuống. Tôi thấy lồng ngực trái đau nhói. Julia chủ động bắt tay tôi, nói bằng tiếng Việt:

- Chào bạn Nguyên. Mình là Julia.

“Một nửa hồn tôi hóa đại khờ”...!

Chúng tôi về nhà Tùng Anh chào bố mẹ anh và cất đồ, mẹ anh nấu rất nhiều món ăn ngon và luôn miệng thắc mắc tại sao lâu đến thế rồi tôi mới ghé thăm bác. Tôi cười gượng gạo, hình như bác chưa biết việc chúng tôi chia tay và anh có bạn gái mới, hình như bác tưởng Julia chỉ là bạn học thân thiết của anh... Julia nói tiếng Việt rất khá, làm bữa ăn có phần rôm rả hơn. Tuy cách diễn đạt có phần hơi ngây ngô, nhưng có lẽ phải yêu anh lắm thì cô ấy mới nỗ lực như vậy. Nhìn cô ấy lóng ngóng cầm đôi đũa, không biết sử dụng thế nào, ai cũng tranh phần gấp cho cô ấy, như một đứa trẻ được tất thấy mọi người cưng nựng vậy. Tôi ghen tị, tôi xót xa, nước mắt chảy ngược trong lòng...

Sau khi dọn dẹp, chúng tôi xin phép bố mẹ Tùng Anh đi chơi.

Tôi gợi ý lên nhà thờ xem đại lễ vì tôi biết ngày xưa, Tùng Anh gắn bó nhất với trà chanh nhà thờ, và ở đó chúng tôi đã có vô vàn những phút giây hạnh phúc. Thậm chí đã có lần anh nói sau này nếu chúng tôi làm đám cưới, nhất định sẽ tổ chức trong nhà thờ như phim Mỹ ấy. Vậy mà giờ đây, Tùng Anh lưỡng lự:

- Nhưng hôm nay đông lắm, chen chúc rất mệt, mà Julia lại không biết đường, nếu bị lạc thì không biết đâu mà tìm. Hay lên Mega xem phim cho thoải mái rồi chiều mai chúng ta đi nhà thờ sau?

Tôi gạt đầu miễn cưỡng, Julia thì thế nào cũng được. Cô ấy nói chỉ cần có anh bên cạnh là đủ...

Tùng Anh ngồi giữa hai chúng tôi, nhưng bàn tay anh nắm chặt tay cô ấy. Bộ phim khiến Julia cười nghiêng ngả, còn tôi và Tùng Anh vẫn trầm ngâm như hai pho tượng. Chợt anh hỏi nhỏ:

- Sao em không rủ Nhật Minh đi cùng cho vui?

Tôi chạnh lòng, tâm trí rối bời. Ừ nhỉ. Tôi lại quên mất Minh, đã bấy lâu nay tôi có dành cho cậu ấy góc nào trong suy nghĩ đâu. Tôi không muốn anh biết mình đau khổ, yếu đuối vì anh, lòng tự tôn của tôi bỗng bốc lên ngàn ngọn lửa cồn cào. Tôi trả lời, không nhìn vào mắt anh:

- Minh vẫn đang trong giờ làm, 11h cậu ấy mới được nghỉ.

Rồi sau đó, chúng tôi hoàn toàn im lặng. Bộ phim kết thúc lúc khá muộn, mọi người kéo nhau ra về với những lời bàn tán về cái kết hài lòng khán giả, vậy mà tôi còn chẳng biết bộ phim ấy diễn biến như thế nào. Trong đầu tôi, Nhật Minh và Tùng Anh thi nhau quay vòng vòng. Tôi phải mạnh mẽ lắm mới ngăn được nước mắt tủi hờn ùng tuông trào ra, ngôi nhà bằng gỗ trắng mà tôi định bụng sẽ tặng cho người mình yêu nhất, với ước mơ về một cái gì đó bền chặt, lâu dài...vẫn nằm yên trong balô, tự kỷ.

Ngoài trời buốt giá, tôi run lập cập vì vừa từ trong phòng kín ấm áp lại gặp lạnh đột ngột, nhưng chẳng ai để ý. Julia liên tục kêu buồn ngủ, cô ấy không quen múi giờ Việt Nam. Anh sốt sắng gọi taxi đưa Julia về, ái ngại nhìn tôi:

- Em về cùng luôn chứ?

Tôi vờ vui vẻ xua tay:

- Thôi, hai người về trước đi, lát nữa Minh sẽ đón em.

Cảm thấy thật xấu hổ vì lời nói dối, nhưng tôi không muốn anh phải bận tâm vì tôi thêm chút nào nữa. Tùng Anh gạt đầu:

- Ừ, vậy nhắc Minh ra sớm. Hẹn gặp em vào ngày mai nếu có thể.

Chiếc xe vừa rời đi, tôi ngồi bệt xuống thềm đưa tay bưng mặt khóc. Tôi cho phép mình khóc. Và lúc này nếu ở Việt Nam có tuyết, thì tôi sẽ giống hệt cô bé bán diêm trong truyện cổ, không một ai đoái hoài, Hà Nội vẫn sáng đèn và nhộn nhịp...

Bỗng tôi giật mình.

- Nguyên!

Tôi ngẩng lên, neho mắt nhìn, và bật lên thốn thức:

- Minh à?

Minh dừng xe, chạy đến bên tôi lo lắng:

- Sao lại ngồi đây một mình thế này?

Tôi cắn môi, lúng túng:

- Em... đợi anh...

Minh tròn mắt:

- Đợi anh thật sao?

- Ừm...
- Sao lại đợi ở đây?
- Em biết kiểu gì anh cũng đi qua đường này - Giọng tôi run run.
- Em lạnh à? - Minh nắm tay tôi.
- Cũng hơi hơi...

Chẳng nói chẳng rằng, Minh cởi áo khoác đưa cho tôi.

- Mặc vào đi, lạnh đến nổi mũi đỏ ửng rồi kìa, như vừa khóc ý. Mà sao không gọi cho anh lại ngồi đây đợi một mình thế? Bất ngờ thì cũng phải tùy lúc thôi chứ, em mà ốm thì anh biết làm thế nào? Thôi lên xe anh đưa về, muộn rồi đấy.

Minh cứ cằn nhằn như ông cụ non, nhưng tự nhiên tôi thấy ấm lòng đến lạ. Rồi sức nhớ ra món quà trong balô, vội lôi ra đưa nó cho Minh, thở thê:

- Tặng anh, Noel ấm áp. Em tự làm đấy.

Minh đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Mặt cậu ấy nhìn ngổ tộ. Trên đường về, Minh cười nói suốt. Ừ thì chúng tôi vẫn là một cặp, và ít nhất thì tôi chưa ngu ngốc nói lời chia tay. Đột ngột, tôi ngắt lời cậu ấy.

- Minh ơi...
- Sao đấy?
- Em nói cho anh một bí mật này nhé?
- Ừ em nói đi?
- Hứa là đừng cho ai biết đấy.
- Hứa!

Tôi cười khúc khích, rồi thì thầm vào tai Minh:

- Không anh thì không ai khác...!

Chiếc xe taxi vẫn đứng bên đường, chưa chịu rời bánh. Bờ vai thẳng con trai chột rung lên nhẹ nhẹ. Cô gái tóc vàng đặt bàn tay lên vai nó, hỏi nhỏ:

- Comment vas-tu ?

(Bạn ổn chứ)

- Je vais bien.C'est tout ce que je veux. Minh est un bon homme et il donnera le bonheur a Nguyen. Je suis content à ma décision...

(Tổ ổn. Đây là điều tổ muốn. Minh là một chàng trai tốt và cậu ấy sẽ mang lại hạnh phúc cho Nguyễn. Tổ hài lòng với quyết định của mình)...

Hà Nội về đêm, vẫn tràn ngập một sắc đỏ rực rỡ và ánh đèn lung linh, như giọt lệ hiếm hoi còn chưa khô của chàng trai Bảo Bình và long lanh như đôi mắt của cô - người anh yêu nhất!

4. Chương 4: Vì Anh... Nghiện Em Rồi (phần 1)

10h đêm...

Đứa con gái ngấp ngừng trước cửa một phòng hát ở Fantastic Bar. Một thằng bảo vệ đưa mắt nhìn nó từ đầu đến chân, cái nhìn lả lơi và chẳng mấy thiện cảm, chúng thì thầm với nhau:

- Mặc nguyên cả đồng phục trường cấp 3 thế kia mà mò vào đây giờ này, chắc là “hàng họ” của thằng nào trên phòng VIP...

Rồi liếc nhau cười hô hô. Nó nghe thấy, tức lắm, nhưng không phản ứng. Rụt rè và thận trọng, đẩy nhẹ cách cửa phòng 103, một khe hở vừa đủ để nó có thể nhìn rõ. Tiếng nhạc chất chứa dội thẳng vào màng nhĩ làm tim nó đập mạnh hơn. Căn phòng lớn mờ mờ ánh đèn xanh đỏ cùng mùi gì đó nồng nồng xộc ra làm nó phải bịt miệng, suýt nôn. Bề ghế sofa dài vắt vẻo đáng những thằng con trai tóc tai dựng ngược nằm, ngồi đủ tư thế, thậm chí không xác định nổi tư thế. Vài đứa lẩn ra ngủ, vài đứa ngồi ườn mắt lim dim... Và nó thấy Vương Anh - thằng bạn nó đang gục mặt bên chiếc bàn kính lớn bày la liệt những gói trắng trắng bên một cái bình thủy tinh. Hoảng hốt, nó đẩy mạnh cánh cửa, xồng xộc chạy vào. Một thằng thấy thế, vội vớ cái điều khiển giảm âm lượng nhạc, cất giọng khàn đặc chòng ghẹo :

- “Mái” của thằng nào kia ?

Tức thì hơn chục cái đầu mắt lơ lơ ngóc dậy hướng ánh mắt về phía cửa. Con bé gọi to :

- Vương Anh !

Kể mang tên Vương Anh ngẩng đầu, thấy nó thì giật mình thẳng thốt :

- Cái quái gì thế này ???

Nó chạy lại chỗ Vương Anh, lay lay vai thằng bạn :

- Đi về đi...

Vương Anh bật dậy, quát tướng :

- Mày điên à? Đến đây làm gì? Sao đi học xong không về nhà?

Nó yếu ớt :

- Đi về với tao, đi...

- Không! - Vương Anh trợn mắt - Ai bảo mày đến đây, con điên này...

Nó vẫn cố nài nỉ, nước mắt lưng tròng :

- Mày về thì tao mới về cơ...

Vương Anh lúng túng thật sự. Nó không biết phải nói gì với con bạn thân lúc này. Thấy ồn ào, những đứa khác bắt đầu chú ý. Vương Anh giận dữ ném mạnh lon Heineken trên tay xuống đất, bộp bộp tung tóe. Chợt, một thằng con trai mặc sơ mi trắng, có chiếc khuyên tai đen nhỏ xíu lấp lánh bên tai phải nãy giờ ngồi trong một góc quan sát, tay đang vờ vẽ diều cỏ, mĩa mai:

- Sao tao ghét mấy con “voọc” thích lo chuyện bao đồng thế nhỉ!

Nó quét ánh mắt tức tối về phía thằng con trai trong góc, mím chặt môi. Đặt diều cỏ xuống bàn, thằng con trai tiến về phía nó, chằm chọc :

- Ngọt nước ra phết. Vương Anh cho tao mượn bạn mày 1 hôm nhé.

Vương Anh quay mặt đi :

- Thôi Cường, bạn tao...

Cường nhếch mép, một bàn tay nó đặt lên hông đứa con gái. Theo phản xạ, con bé quay ngoắt lại, Cường lãnh trợn năm ngón tay thon dài trên má... đau rất.

- Đm!

Cường áp sát vào người nó, rít lên :

- Con ranh này...

Vương Anh hoảng hốt, đẩy Cường ra, kéo tay con bạn :

- Thôi, về!

Cánh cửa đóng sầm lại tức tối. Mấy thằng con trai ngơ ngác, chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Cường lẳng lặng trở về chỗ cũ, mặt nó sa sầm, chậm rãi đưa điều cỏ vữa cuốn lên môi. Rồi chẳng hiểu nghĩ sao, nó lại bỏ xuống. Nó thấy đầu ong ong, khó chịu. Không hiểu là do chất kích thích hay do con bé vừa rồi. Chưa bao giờ nó gặp đứa con gái nào trong bar dám thái độ bố láo với nó như thế. Ít ra thì quán bar này đã quá quen thuộc với Cường, và tất cả mọi người ở đây đều phải nể nó, vì cái độ chơi, và liều! Khuôn mặt đứa con gái cứ chập chờn trước mắt Cường, thánh thiện nhưng sắc sảo, nói chung là khó tả..! Bần thần một lúc, Cường quyết định bỏ về, nó thềm ngủ sau một tối chơi bởi mệt rã rời. Xuống hầm để xe, nó chợt nghe tiếng thằng Vương Anh cần nhân :

- Kệ tao! Mày không phải nói nhiều. Đuổi thì tao đi, không phải thách!

Giọng đứa con gái như van lơn :

- Tao xin mày đấy... Bố mẹ mày đang lo lắng. Không ai trách mày đâu, cũng không bắt mày phải xin lỗi mà...

Vương Anh gất lên :

- Ông bà ấy nhờ mày khóc thuê à mà phải sụt mướt?! Mày biết tính tao rồi đấy, tao nói là tao làm...Từ mặt tao á? Đuổi tao khỏi nhà á? Tao đi rồi tưởng ông bà ấy phải mở tiệc ăn mừng chứ lại sai mày tới núu kéo à? Có phải bãi nước bọt đéch đâu mà nhỏ xong lại liếm!

Bị phản ứng quá gay gắt, đứa con gái lặng im, nước mắt bắt đầu tuôn lã chã. Cường xuất hiện, phá tan sự im lặng đó:

- Nó nói đúng đấy, mày về đi...

Vương Anh sững sốt:

- Cường..?

Cường nhìn thẳng vào mắt nó, nói :

- Chỗ tiền mày nợ bọn Linh lùn để anh em trả giúp cho, bao giờ có đưa lại sau cũng được. Đừng để ông bà già suy nghĩ nhiều. Mà từ nay cũng thôi cờ bạc đi, bấu gì mấy đồng rẻ rách!

Vương Anh ngáp ngừng :

- Nhưng... tao...

- Nhưng nhưng cái gì, cứ thế mà làm. Thôi, đưa bạn mày về đi, muộn rồi...

Nói rồi cầm chìa khóa vít ga phóng thẳng. Vương Anh thở dài, huých tay con bạn :

- Lên xe tao đèo về. Lần sau đừng có tự ý mò đến những chỗ thế này nhá. Vương bọn con gái chúng mày mệt ruột lắm!

Con bé phụng phịu trèo lên xe, không quên hỏi lại :

- Mày sẽ về nhà chứ?

- Vâng! - Vương Anh gần giọng.

+++

Giữa tháng ba không hiểu sao vẫn rét đậm rét hại. Đang ngủ bị mẹ gọi dậy ra ngân hàng rút tiền, Cường cáu lắm. Nhưng nghĩ lại, làm cái thằng con trai trong nhà, ngoài chơi với phá ra chả được tích sự gì, bố mẹ

thì cả ngày lo làm ăn buôn bán. Dù mẹ nó có đắp cả cân phần trang điểm lên mặt cũng không che được những nếp nhăn hằn rõ, nó thấy thương thương mẹ...Thôi thì chịu khó một tý cho bỏ cái công bà ấy để ra mình, Cường lồm cồm bò dậy, mặc quần áo, phóng ra Ngân hàng. Thủ tục xong xuôi cũng mất gần tiếng đồng hồ. Cầm cả bọc tiền trong tay, nó thầm nghĩ : “Với chỗ tiền này mình sẽ làm được những gì có ích hơn là việc đập đá phá mìn nhĩ”... Mãi suy nghĩ, nó theo thói quen phóng thẳng đường Minh Khai (con đường nhộn nhắt đi tới Fantastic Bar, địa bàn của nó) thay vì đường Lê Thánh Tông dẫn về nhà. Nó bực mình lắm bầm chửi vu vơ:

- Mẹ! Quên xừ mất! Tự nhiên mất thêm một đoạn xa tí mù, hãm thế!

Qua cổng trường Bình Minh, bỗng nó thấy một bóng người... quen quen. Cố lục lại trí nhớ một hồi, chợt nó reo lên như vừa khám phá ra điều gì đó mới mẻ:

- Á! Con bé hôm nọ...!

Con bé đang đứng trước cổng trường vắng vẻ, tay cầm điện thoại, vẻ mặt bồn chồn lo lắng. Cường liếc đồng hồ, gần 6h tối rồi còn gì, chắc phụ huynh bận đột xuất không đến đón được nên cái mặt mới cau có thế kia. Mà ở khu đô thị mới này thì đào đâu ra xe ôm cơ chứ. Tự nhiên Cường bật cười. Vẻ sợ sệt của con bé khiến Cường như hả dạ. Nhưng rồi chẳng biết nghĩ gì, nó vòng xe ra trước mặt con bé:

- Xe ôm không em?

Đứa con gái đang dán mắt vào màn hình cái điện thoại, tưởng thẳng nào trêu ghẹo, bực bội:

- Không! Điên à.

- Hơ... Ai điên cơ?

Ngẩng mặt lên, chợt bắt gặp ánh mắt soi mói của Cường, con bé lắp bắp:

- Ô ơ... bạn của... à... gì nhỏ... Cường...

Cường cố nhin cười:

- Dạ thưa chị, em là Phạm Hùng Cường, chứ không phải Gì Nhỏ Cường.

Con bé đỏ mặt, lí nhí:

- Vâng...

- Thế chị có đi xe không ạ?

- Dạ thôi...

- Thôi thì đứng đây đợi mấy anh thợ xây đi qua rồi về cùng các anh ý nhé (mặt ngó lơ, huyết sáo, điệu bộ giả tạo).

Con bé mếu máo:

- Dạ có... em đi...

Cường mỉm cười đắc thắng. Đi được một đoạn, con bé lên tiếng:

- Em cảm ơn nhé...

- Vì? - Cường hỏi lại.

- Vì anh cho đi nhờ... với vụ hôm nọ...

- Hôm nọ làm sao?

- Anh bảo Vương Anh về nhà...

- Ôi dào! Có gì đâu. Anh là con người của Đảng, đạo đức ngời ngời, sống và làm việc theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh nên thấy những hành động đó không thể bỏ qua...

- Eo... điều thế...

- Ô. Anh thề. Anh mà nói dối đầu gối anh bằng nhau.

Con bé cười híp mí.

Ngưng một lát.

- Anh cũng xin lỗi nhé.

- Dạ?

- Vì hôm đó bắt nhả với em ý.

- Vâng, em cũng là con người có tấm lòng vị tha cao cả, sống và làm việc theo chủ nghĩa Mac - Lenin, không để bụng chuyện con con đâu ạ.

Cười vang sáng khoái.

- Em thú vị thật!

Con bé không nói gì, hai má nóng ran. Suốt quãng đường, cả hai đứa nói chuyện đều rất tự nhiên, như thể đã quen từ lâu lắm. Về đến nhà, con bé nhảy xuống xe, toe toét :

- Cảm ơn anh part 2, em về nhé!

- Ô khoan...

Đang định bước vào thì Cường gọi giật lại, con bé quay đầu ngơ ngác :

- Dạ?

- Không trả tiền xe ôm à? Thanh niên 2011 chả tự giác gì cả.

- Ô em... - Nó lúng túng - bao nhiêu ạ?

Cường tùm tùm:

- Cho xin... cái tên!

Mặt con bé giãn ra:

- À... Trang ạ! Đủ chưa?

- Số nữa.

- Số giày hay số dép hả anh? (giả nai)

- Số... máy bàn ý (nhăn nhở)

- 016x52y99z0

- Số máy bàn nhà em dài thế? (hỏi xoáy)

- Nhà em dùng thuê bao của... I-rắc mà anh. (đáp xoáy)

Lại cười:

- Ủi được. Thôi anh về nhé.

- Không vương ạ...

- Ô hay. Không về nữa bây giờ!

- Em đùa. Anh đi cẩn thận ạ. Thương lộ bình an mà hạ lộ thì nằm im...

- Cái con người này...! - Cường thở dài ngán ngẩm, quay xe, nổ máy.

Trang chạy biến vào nhà, còn Cường nhanh chóng khuất sau con phố. Tự nhiên Trang lẩm nhẩm hát bài gì đó, không ai nghe rõ, chỉ biết vẻ mặt nó rạng rỡ hơn bình thường...

+++

Trang nằm thẩn thơ nghe nhạc. Nó thích Avril khủng khiếp. Đang quay cuồng với What The Hell, chợt điện thoại đổ chuông dồn dập, Trang uể oải nhào người với lấy cái điện thoại trên bàn. Sms từ một số máy lạ:

- Em oiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii...

Hơi bất ngờ, nhưng Trang rep luôn:

- Oiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii

Kèm cái icon “=))” cười lẩn lộn. Số máy kia trả lời rất nhanh:

- Em đang ở đâuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu?

Trang lém lỉnh:

- Ở đâu còn lâu mới nói. Anh là aiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii?

Nửa phút sau:

- Đã thế anh cũng không bao giờ nói cho em biết anh là Cường, bạn thằng Vương Anh và là người lúc chiều đưa em về.

Trang khúc khích:

- Lộ rồi:))

- Ồ thế à. Em có muốn nghe anh thì thào một chút không?

- Có. Em đang đóng tai lên nghe đây.

Ngay lập tức, cuộc gọi đến hiện số của Cường.

- Dạ em đây.

- Chim sẻ gọi chim cu nghe rõ gật gù...

Im lặng.

- Em ơi!!!

Vẫn im.

- Em oiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!

Không trả lời.

- Trang ơi!!! - phát cáu.

- Dạ.

- Sao em không nói gì???

- Anh bảo nghe rõ gật gù, em gật nãy giờ muốn gây cổ anh không thấy à =))

- À ừ... Anh xin lỗi...

Kết quả là ngày hôm đó Cường nằm buồn điện thoại với Trang đến tận khuya, tổng thiệt hại lên tới hàng trăm nghìn đồng. Cường pha trò, còn Trang thì cười không ngớt. Đến khi mắt mi mắt nặng trĩu, Trang mới ngủ nhẹ:

- Anh à... Em buồn ngủ rồi. Để hôm khác nói chuyện tiếp nhá.

- Ừ. Thế chúc em ngủ ngon với cả mơ về anh nhé.

- Mơ về anh thì khác gì ác mộng.

Cường giận dỗi:

- Đùa chứ...Tuyệt hết cảm xúc. Ngủ đi. Ư chơi với em nữa!

Cường cúp máy “rụp” một cái khá là phũ phàng, Trang ngẩn ngơ, rồi cười tủm tỉm:

- Đồ trẻ con!

+++

Những ngày sau đó, Cường chủ động gọi điện, nhắn tin cho Trang nhiều hơn. Bỗng dưng Cường cảm thấy người con gái này khiến tâm hồn nó trở nên nhẹ nhõm khi tiếp xúc. Những câu nói đùa vu vơ, những lần Trang đành hăng “đá xoáy”, những lúc Trang dở trò trêu chọc, hay những cuộc tranh luận với Trang, Cường đều bị Trang “đánh gục” vì sự lém lỉnh của cô nàng, mà đôi khi cũng là do Trang chơi bài cùn ăn vạ. Càng ngày Cường càng nhận ra thời gian nó dành cho Trang quá nhiều, đến nỗi mà nó bỏ ngoài tai lời rủ rê của mấy thằng bạn, ở nhà ôm khư khư cái Laptop chỉ để đợi Trang học bài xong là online nói chuyện. Một ngày không nhắn tin cho Trang, nó thấy thời gian cứ dài dằng dặc ra như con ốc sên bò trên cây bạch đàn... Trong người bức bối khó chịu và ruột gan thì cồn cào như người đói. Trang luôn có một cái gì đó, khiến nó bị cuốn hút ghê gớm, như chất kích thích vậy. Có lần Cường đã thành thật thổ lộ với Trang về cái cảm giác đang đeo bám mình, Trang phá lên cười khoái chí:

- Há há! Chết chưa! Anh nghiện em rồi đấy!

- Có lẽ...

Trang tỉnh nghịch:

- Cai nhanh còn kịp.

Cường thở dài:

- Em thấy thằng nghiện nào cai thuốc được thành công chưa?

- Rồi mà.

- Nhưng anh không phải thằng đó - lại thở dài phát nữa.

Trang trầm ngâm:

- Khi nào anh nghiện em như...nghiện đá mới nguy hiểm...

Chẳng nói chuyện với ai thoải mái được như Trang. Một cô gái đa cảm xúc, có thể vui buồn bất cứ lúc nào. Có thể chuyển từ trạng thái trẻ con nhí nhảnh sang người lớn sâu sắc chỉ trong tích tắc. Lắm khi thiếu điều Cường muốn thốt lên rằng Trang thật thần thánh. Chỉ ghét mỗi một điều, Trang hay động chạm vào “nỗi đau thâm kín” của Cường:

- Học xong anh định làm gì?

- Một xe 2 mũ.

- Là sao?

Cường chép miệng:

- Đại học Giao thông vận tải, khoa đường trường vầy vầy ý.

- Chả hiểu - Trang ngơ ngác.

Cường hóm hỉnh:

- Tên khoa học của nó là “Xe Ôm” em ạ.

- Ôm... Nhìn anh cũng có triển vọng phết - giọng đá đều thấy rõ.

- Cảm ơn... Ai cũng khen anh thế.

Trang ôm bụng cười ngặt nghẽo:

- Anh không có ước mơ nào to lớn hơn một chút à?

- Có chứ - Cường giả bộ ngây thơ - Hồi bé anh toàn ước làm siêu nhân đi bảo vệ Trái đất ấy.

- Em không đùa - Trang nhăn mặt - Anh cũng lớn rồi, cũng phải có hoài bão chứ ?
- Bằng cách nào hả em?
- Chơi bời ít thôi. Lớp 12 mà anh cứ học hành hời hợt thế này làm sao có tương lai.
- Anh cũng muốn học hành tử tế lắm chứ, nhưng gia đình mới gặp chuyện buồn, thực sự anh chẳng còn tâm trí nào để mà học nữa...

Trang ái ngại:

- Gặp chuyện gì hả anh?
- À - Cường vờ thiếu não - con mèo nhà anh đi đâu mấy hôm nay rồi, anh thương nó lắm. Ăn không ngon nhưng ngủ như điên em ạ, khổ...

Những lúc ấy, Trang chỉ còn biết lắc đầu chán nản:

- Em chịu anh rồi!!!

Dần dần, Cường và Trang trở nên vô cùng thân thiết. Cường giống như một người anh, người bạn, lúc nào cũng chăm chút cho Trang từng tí một, còn Trang thì chẳng biết tự bao giờ, đã trở thành một phần trong cuộc sống của Cường... Không thể thiếu!

5. Chương 5: Vì Anh... Nghiện Em Rồi (phần 2)

- Hy vọng đây là đợt rét cuối..!

Trang vừa xuyết xoa vừa run lên cầm cập. Gần một tuần nay, trời mưa không ngớt, gió vẫn ào ào thổi và khối không khí lạnh vẫn liên tục đổ bộ về đất liền. Tiết học thêm trôi qua nặng nề trong cái đói và cái rét! Thật vậy, bụng Trang bắt đầu réo lên anh ách như biểu tình chủ nó cái tội lười ăn bữa trưa. Trang lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, nền trời đã ngả sang màu chiều muộn...

Tiếng chuông tan trường réo lên như dọa nạt. Trang lật đật thu dọn sách vở, kéo từng bước chân nặng nề ra khỏi lớp. Gió như đang tát thẳng vào mặt nó, lạnh buốt. Trang đội xup cả mũ áo khoác lên đầu, kéo pécmotuya sát cổ mà vẫn thấy rùng mình. Vừa bức ra khỏi cổng trường, điện thoại rung lên từng hồi... Nó dí sát mắt vào cái màn hình: “Cường á” !!?

- Sao hả anh?
- Nhìn về phía trước đi...
- Dạ ?

Trang đưa mắt nhìn quanh, một thằng con trai “dúm dỏ” trong chiếc áo khoác mỏng manh đứng bên đường đưa tay vẫy Trang. Phải mất đến vài giây định thần lại, Trang mới thốt lên khe khẽ:

- Ôi trời...!

Cường thở hắt ra khói, nhìn Trang trùu mến:

- Về thôi em.

Trang nhặng xị:

- Ai bắt anh lên trường đón em vào cái thời tiết giết người này hả? Lại còn ăn mặc như kiểu gia đình thiếu thốn thế kia?
- Chẳng lẽ để em đi mưa một đoạn dài ra điểm Bus, anh biết thừa hôm nay thứ bảy bố mẹ em về muộn không đi đón em được rồi nhé...

- Anh là ma xó à?

- Ủ...

- Sao mặt anh gian thế?

- Mặt anh gian để cho giống mặt em.

Trang đâm thùm thụp vào lưng Cường, ngật nghẻo:

- Đồ quái vật...!!!

Trời mưa mỗi lúc càng thêm nặng hạt, gió càng thêm dữ dội. Ánh đèn đường vàng vọt rọi xuống đường bóng nhẫy, soi sáng rõ toàn thân thằng con trai đang lẩy bẩy... Chiếc ô cầu vồng của Trang không đủ che chắn hết những giọt mưa tới tấp hắt vào mặt Cường, nó oằn mình theo từng đợt gió, vặn vẹo, lung lay. Trang gồng mình cố giữ chiếc ô cho chắc, nó rứt rề thì thào vào tai Cường:

- Anh lạnh không?

- Cũng hơi hơi...

- Hơi cái đầu anh! Anh hứng hết mưa hết gió của em rồi còn gì. Thế này về ôm thì sao?

- Ủm... Anh khỏe như chú voi con ở bản Đôn ấy... Không sợ.

- Vớ vẩn. Anh mà ôm thì em áy náy lắm đấy.

- O... Anh tự nguyện mà. Em ngồi yên đi.

Bàn tay Cường tím tái, tê cứng vì lạnh. Con đường còn khá dài. Trang bồi hồi, một cái gì đó đang nhen nhóm trong lòng nó, khó tả. Hai bên đường, người ta đóng hết cửa tránh gió lùa, ánh đèn hắt ra từ những ngôi nhà không đủ sưởi ấm hai sinh linh đang run lên vì lạnh. Cả khoảng áo trước ngực, và mái tóc bờm xờm dựng đứng của Cường giờ đây ướt nhẹp. Cái buốt giá đang dần thấm thấu qua lớp vải, ngấm vào da thịt thằng con trai không quen khắc nghiệt. Đột nhiên, Trang vòng hai tay ra phía trước, ôm Cường thật nhẹ, nó ngượng ngùng:

- Đỡ lạnh hơn không?

- Ủ...

Cường mỉm cười, tim bỗng lệch nhịp với tần xuất cao hơn. Và đúng là, hai người khi là một thì ấm hơn thật! Suốt quãng đường, không ai nói với ai thêm điều gì nữa. Chỉ có những đoạn độc thoại từ hai não bộ gần nhau, mà có thể cả hai cùng hiểu được...

Cánh cổng gỗ và hàng rào trắng muốt hiện ra trước mắt. Trang bước xuống xe, nó nhìn Cường đầy vẻ biết ơn và... tội lỗi:

- Hay anh vào nhà đợi lát nữa ngớt mưa rồi về?

- Thôi. - Cường xua tay - Mẹ anh đang mong lắm ấy.

Trang bật cười gượng gạo:

- Nhưng mà lạnh lắm..?!

- Ủ... Cũng lạnh hơn một tẹo... Mình đồng da sắt như anh, lo gì.

Cường nhăn nhó.

- Em vào nhà đi - Cường giục.

- Vâng. Anh về đi.

- Em vào nhà anh mới yên tâm về được.

- Anh về thì em vào, ai bắt đi đâu mà sợ...

- Ủ - thằng con trai cười dịu dàng, phóng đi như gió.

Đó là lần đầu tiên, Trang biết bản thân đứng tiễn một đứa con trai, cho đến khi chỉ còn là một chấm nhỏ nơi phía cuối con đường như vậy...

+++

Cường về đến nhà, cực nhọc mãi mới dắt được xe vào. Những cơn gió đã ngừng đeo đuổi. Toàn thân đông cứng lại, xương quai hàm tưởng như bất động, không tài nào há nổi miệng ra. Bỏ ngồi trong phòng khách, thấy thằng con trai tiêu điều, ướm sưng, sưng sốt:

- Mày đi đâu về mà như ghẹ lột thế hả con?

Cường lắc lắc đầu, không nói nên lời, dò dẫm bước vào phòng tắm. Việc đầu tiên nó phải làm là ngâm mình trong nước nóng cho “tan” ra đã!!!

Năm phút sau, máy Cường gừ gừ báo tin nhắn đến.

- Anh về đến nhà chưa?

Cường tủm tủm. Mỗi lúc được Trang quan tâm, nó vui lắm, như con trẻ được quà vậy.

- Anh đang nằm trong gầm xe tải.

- Liên thiên! Anh toàn dọa tinh thần nhau thôi nhá.

- Anh mà phải dọa? Thanh niên 2011 tư cách đây mình thế này mà phải dọa trẻ con á? Em không tin anh ra ngoài đường nằm thật cho em sợ bây giờ.

Trang hoảng hốt :

- Thôi thôi. Em xin anh. Đừng mạnh động. Nhưng mà... sao anh tốt với em thế?

Cường khựng lại vài giây. Quả thật, câu hỏi này của Trang đã xoáy sâu vào tâm can nó. Ờ...Sao lại tốt với Trang như thế nhỉ? Sao lại quan tâm Trang nhiều như thế nhỉ? Sao những lúc không được nói chuyện với Trang lại thấy trống vắng thế nhỉ? Và... sao mỗi khi gặp Trang, lòng nó lại hân hoan đến lạ? Cái gì đó thôi thúc Cường phải nói, dù biết nếu thất bại, mọi chuyện sẽ tồi tệ đến mức nào...

Trang nhận tin nhắn từ Cường sau gần 30 phút chờ đợi, mắt nó mở to hết cỡ đọc những dòng chữ như đang nhảy nhót trên màn hình:

- Nói chung là yêu đó... À mà đó có phải là yêu không... mà sao vắng em thì buồn... Ồ ô..

Trang bò lăn ra cười sặc sụa, rep lại:

- Em chưa thấy ai tỏ tình như anh đấy.

Cường đỏ mặt. Tự nhiên nó thấy lúng túng quá. Nó ấn số gọi cho Trang:

- Dạ - Trang vẫn nhỏ nhẹ.

- Anh... yêu em... thật ấy...

- Yêu...vì sao ạ?

- Vì em là em.

- Anh không sợ em từ chối à?

- Anh...- bỗng Cường ngập ngừng - Sợ chứ... Nhưng ngại rồi, chả ngại nữa...

Im lặng.

Nín thở.

Chờ đợi.

- Thế...

- Sao hả em? - Cường vỗ vập.

- Thế thích em lâu chưa...?

Bao nhiêu dây thần kinh trên mặt Cường nãy giờ co vào vì căng thẳng, giờ giãn ra thoải mái. Nó cười thật tươi:

- Từ năm 1945 rồi ấy...

Thế là yêu nhau!

+++

Ngày ngày, Cường thực hiện nhiệm vụ của “Thằng-Người-Yêu” một cách ngoan ngoãn theo yêu cầu của Trang về tiêu chuẩn “traí ngoan”. Nghĩa là : sáng gọi Trang dậy lúc 6h15, chiều không phải đi học thêm thì qua trường đón Trang đúng 5h15, tối đi chơi phải về nhà trước 9h30, đọc trước bài, soạn sách vở đầy đủ trước khi đến lớp, và phải lựa chọn: Hoặc là Trang, hoặc là đá, cỏ, ke... Cường đã dần quen với nếp sống “lành mạnh” mà Trang tạo dựng cho nó, tự nhiên thấy cuộc sống có ý nghĩa hẳn. Đến nỗi bố mẹ Cường cũng không thể tin nổi đây là chính là thằng con trai sống trong cái nhà này mười tám năm giờ ăn chơi phá phách. Mọi thay đổi của Cường cũng nhờ cả vào sự nỗ lực của Trang. Đôi khi, Cường vẫn hay gây bất ngờ, kiểu như một hôm, nó lù lù xuất hiện trước cổng trường Trang, mà không phải tầm giờ “đón cháu”, vậy Trang cười toe toét:

- Em ơi đi ăn bánh đi... Anh đói quá !!

Trang ngạc nhiên:

- Em có dặn anh đón em giờ này đâu? Sao lại đến?

- Ồ... Tại anh nghiện em mà, vãi thì phải đi tìm thuốc chứ.

Trang tát “yêu” một cái rõ đau, nhăn mặt:

- Chưa từng thấy con người nào thô lỗ và lộ liễu như anh ý!

Lại có sáng, Cường gọi Trang dậy muộn, vừa lon ton chạy vào lớp cho kịp giờ thì điện thoại Trang báo tin nhắn đến:

- Em ơi. Anh gửi xe xong từ chỗ gửi xe chạy vào trường hết 3 phút, đến cổng trường thì đã muộn 10 phút rồi. Thằng bảo vệ nó không cho anh vào? Bây giờ em bảo anh về hay đồ sát nó?

Trang hốt hoảng :

- Này, anh đã hứa là bỏ thói côn đồ rồi đấy. Nếu không được vào thì về nhà chơi ngoan, không nghịch bấn, cấm la cà ngoài đường nhá!

- Vâng ạ - Cường nhăn nhó. Và nó yên tâm về nhà... ngủ tiếp.

Hay là khi, Trang bất ngờ gọi cho Cường, không nhẽo:

- Cường ơi..! Em không ngủ được! Kể chuyện cổ tích cho em.

Cường méo mặt :

- Em gọi 19001589 báo chị Mây Hồng kể à nghe, anh có biết truyện nào đâu.

- Không - Trang nũng nịu - Em thích anh cơ không thích chị Mây Hồng...

- Anh còn chưa được nghe bao giờ thì kể cho em làm sao?

- Học nhà trẻ cô giáo chết à? Không thuộc thì bịa ra cũng được! - Trang giận dỗi.

- Vâng. Thế em thích nghe truyện gì?

Trang đổi giọng luôn, ngọt xớt:

- Truyện gì mà có mụ phù thủy với hoàng tử đẹp trai ý.

Cường khổ sở ngồi bịa ra một câu chuyện, không đầu, không cuối, chi tiết rời rạc, nội dung lung tung, nhưng rất cuộc, Trang vẫn chìm vào trong giấc ngủ, thật ngon... Trong giấc mơ, nó biến thành mụ phù thủy, còn Cường là “hoàng tử đẹp trai”...

Tình yêu của chúng nó, sôi nổi, cháy bỏng, hạnh phúc nhưng lắm lúc cũng rất êm đềm. Và có lẽ nó sẽ cứ nhẹ nhàng trôi qua như vậy nếu không có ngày hôm ấy...

+++

Cường đang say sưa “giấc mơ trưa” thì điện thoại kêu inh ỏi. Nó nhăn nhó cầm máy lên nói như quát:

- Cái gì thế ?

Thằng bạn Cường giọng the thé quát lại còn to hơn :

- Thế cái... mé! Giờ này còn nằm đấy mà vất lười à? Em Trang nhà mày đang tung tăng trong hiệu sách với thằng ranh nào đẹp zai đeo kính trông tri thức lắm, như kiểu yêu nhau ấy. Quả này thì anh em cửa sừng mày ngâm rượu thuốc nhá!

Cường bật dậy, hỏi dồn dập:

- Thằng nào? Lúc nào? Ở đâu? Mà có chính xác không?

- Nhà sách Tùng Linh. Vừa mới vào xong. Mất tao 10/10 đấy thằng khỉ ạ. Tin hay không tùy mày. Tao báo ày thế thôi, nhá.

Thằng bạn tắt máy. Mặt Cường ngệt ra như chưa hiểu hết. Có cái gì đó đang dâng lên cổ họng nó, đắng nghét...!

+++

Gần khuya, vẫn chưa một cuộc gọi, một tin nhắn từ Cường, Trang bần thần sốt ruột, hết đi ra lại đi vào, tay nó như muốn siết nát bét cái điện thoại. Đến khi không còn kiên nhẫn được nữa, nó bực bội gọi cho Cường, máu trong huyết quản cứ sôi lên sùng sục.

- Gì?

- Anh đang ở đâu? - Trang gắt.

- Nhà chứ đâu.

- Tại sao không nhắn tin cho em?

- Thế chiều nay em đi đâu?

- Em...

- Hả?

- Đi mua sách với thằng bạn em.

- Bạn nào?

- Giang Nam. Mà sao anh biết?

Cường không đáp, nhếch môi cười khẩy, hỏi lại mỉa mai:

- Có vẻ thân thiết?

- Ủ. Bạn ấy học giỏi nhất lớp em mà. Với lại hay giúp đỡ em lắm. Chiều nay bạn ấy dẫn em đi mua mấy quyển tài liệu ôn thi. Ai như anh suốt ngày chơi bời, chả chịu lo học hành...

- Vâng - Cường chua chát - Anh cũng chỉ là thằng ít học, dặt dẹo, ất ơ. Không với tới em được. Thôi thì em cứ yên tâm mà làm “đôi bạn cùng tiến” với cái thằng Giang Nam ấy. Anh không làm phiền, không đeo bám nữa. Xin lỗi vì những ngày qua làm mất thời gian của em vào cái trò yêu đương vô bổ nhé. Em học tốt!

- O... Anh điên à?

Cường đập máy, những tiếng “tút...tút...” dài như xé nát trái tim Trang. Nó đâu ngờ... Trang vội vã, điên cuồng ấn gọi lại, nhưng vô ích. Thuê bao! Nó bàng hoàng, ngồi thụp xuống đất. Đôi mắt vô hồn, vô hướng. Màn đêm đen đặc phủ kín tâm can...

+++

Hai tuần liền, Cường nhất định không chịu liên lạc với Trang. Dù nhiều khi nỗi nhớ khiến nó quay quắt, khổ sở. Điện thoại vẫn tắt, ném dưới gầm giường lẩn lóc như một tên tội đồ phản chủ. Trang là đứa con gái đầu tiên làm cho Cường phải khóc! Nhiều đêm, nước mắt đầm gối khiến nó thấy mình chẳng khác một thằng con trai hèn hạ. Nó nhận ra mình thật vô dụng, bỏ đi, hư hỏng. Nhiều lúc nó cố kìm nén cảm xúc, moi cái điện thoại từ dưới gầm giường lên, nhưng rồi lại không dám mở máy. Nó sợ sẽ đọc được những tin nhắn của Trang, sợ mình lại xiêu lòng, quỵ lụy. Đôi môi đã biết bao lần rớm máu vì những xúc cảm quá mãnh liệt chẳng thể bật ra. Cường lại tìm đến đá, khói trắng mơ màng... Trong cơn mê, trong ảo giác, nó vẫn thấy Trang đứng đó, nhìn nó với ánh mắt van nài, như lần đầu tiên gặp con bé ở nơi đây. Cường gào thét, đập phá. Lũ bạn nhìn nó bằng ánh mắt sợ sệt. Cho đến khi kiệt sức, nó lăn ra ngủ như một con thú bê bối vì vật lộn với kẻ thù. Những tưởng chất kích thích sẽ làm Cường quên được Trang, nhưng vô ích, chúng càng khiến nỗi nhớ hằn sâu trong tâm trí thằng con trai ngang ngược. Để rồi ngày nào, nó cũng phi xe đến trước cổng trường Trang, đứng từ rất xa, dõi theo con bé...

+++

Trang gần như suy sụp. Mọi cố gắng của nó hoàn toàn đổ bể khi nghe Vương Anh phong phanh nói rằng Cường lại ngựa quen đường cũ. Nó muốn, rất muốn làm một cái gì đó, kéo Cường quay lại bên mình, nhưng không thể. Lý trí nói rằng nó chẳng phải kẻ thua cuộc, không được vui đập lòng tự trọng bản thân dễ dàng như vậy. Nhưng một điều mà chẳng ai có thể phủ nhận : nó nhớ Cường tha thiết!

Rex Cafe hai tuần nay ngày nào cũng có mặt Trang. Khi thì ngồi một mình cafe đen đặc, khi thì đi cùng con bạn thân ngồi trên tầng 4. Trang thường đau đầu nhìn về phía trước, như cố lặn lội những kí ức chưa xa...

Tách Cappuccino nghi ngút khói. Trang cầm muỗng chọc, rồi khuấy tan cái hình trái tim bằng bột cacao ở giữa. Khuôn mặt nó xám xịt, lầm lì...

Con bạn thân đang cầm điện thoại của Trang “tọc mạch”, bỗng nó kêu lên:

- Hộp thư đến của mày full rồi này. Tao xóa bớt đi nhé.
- Không - Trang nhảy dựng lên - Cấm mày đấy!
- Không xóa thì để làm gì? Bỏ con điên!
- Ủ... Kệ tao... Tao cần nó mỗi lúc cô đơn...

Trang cúi gằm mặt, sống mũi cay xè. Con bạn thở dài, quay đi chỗ khác... Nó hiểu Trang mà...

+++

Những ngày ảm đạm cuối đợt rét thực sự đã qua đi. Nắng dát vàng con đường, xuyên qua từng kẽ lá, khiến Trang phải nheo mắt lại vì chói. Trời chiều nhưng nắng vẫn chưa tắt. Trang bỗng thấy mình bơ vơ trước cổng trường rộng lớn. Đôi bàn chân xinh xắn bước những bước ngắn thật chậm trên con đường còn bóng rất nặng đầu hè. Bỗng có tiếng gọi làm nó giật mình:

- Trang!

Trang ngơ ngàng, đôi môi thổn thức, cặp mắt tròn xoe. Cường đứng đó, ngay sau nó, khuôn mặt rạng rỡ như màu nắng. Trang chợt định thần, nó bước nhanh, cố lảng tránh. Như một đoạn phim quay chậm, bàn tay Cường rụt rè đưa ra, nắm lấy tay nó, nhẹ nhàng nhưng cương quyết...

- Anh xin lỗi...

Trang nín thở. Trái tim nó gần như ngừng đập. Cường lên tiếng:

- Những ngày qua, anh đã nhận ra rằng, thật sự... thiếu em anh không sống được.

Trang cố vùng tay ra, nhưng Cường càng nắm chặt.

- Em biết không... Anh bỏ đá, bỏ cỏ, bỏ ke... bỏ hết. Anh không còn đi chơi đêm, không đi học muộn, không cả ngủ gật trên lớp nữa... Ngày nào anh cũng dành thời gian học một ít, dù anh biết không bao giờ anh được bằng Giang Nam, hay bằng bất cứ người bạn nào của em, nhưng anh đã rất cố gắng. Điện thoại của anh từ hôm đó đến giờ vẫn chưa mở lên, vì anh sợ anh lại nghĩ đến em, sợ anh sẽ không kiềm chế được cảm xúc mà lại gọi cho em... Anh sợ mất sĩ diện của một thằng con trai... Nhưng mà... Anh thất bại rồi..!

Trang nuốt gọn từng lời Cường nói, tai nó như ù lên, tim nó rộn ràng, nước mắt tuôn lã chã. Giờ đây, những nỗi nhớ, những khoảnh khắc mỗi mòn chờ đợi, những hờn giận, yêu thương, đủ thứ, hòa tan... hóa thành nước mắt, đầm đìa trên khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu. Rồi bỗng nó nhoẻn miệng cười, rất khê:

- Anh thua rồi nhé...

- Ủ... Phải chịu thôi...

- Tại sao nhĩ?

Nắng chiều dịu dần, còn mặt Trang vẫn nóng ran. Cường dịu dàng, kéo nó sát vào lòng, thủ thỉ:

- Vì anh... nghiện em rồi....!

6. Chương 6: Vợ Chồng Chưa Lớn

Vợ chồng trẻ mới cưới chưa lâu, con gái nhỏ đã 6 tháng tuổi, vẫn còn mải chơi và nhí nhảnh lắm. Hằng ngày vợ chồng gửi con cho bà ngoại trông, sáng chồng đưa vợ đi làm, chiều đón về, thỉnh thoảng những trưa mát trời qua rủ vợ đi ăn... thịt chó cùng mấy anh em. Ai cũng bảo vợ chồng nhà ấy sướng, gia đình môn đăng hộ đối, cả hai đều có nghề nghiệp ổn định, vừa lấy nhau đã có nhà riêng, tiện nghi đầy đủ. Lại còn vô cùng tâm đầu ý hợp, nhất là cái khoản ngồi cạ đánh phỏm bất nạt bạn bè. Thế gian được vợ hồng chồng, đăng này lại được cả ông lẫn bà... Chồng tự hào với thiên hạ vì có vợ đẹp con ngoan, vợ thì cứ đến công ty là mở máy phát khoe chồng. Khoảng thời gian đầu bao giờ cũng thật là hạnh phúc...

Ngôi nhà nhỏ của hai vợ chồng nằm gần ngoại thành, bên ngoài ốp gạch đỏ đặc, cửa trắng muốt có những chậu hoa treo tường biêng biếc tím và bên trong bài trí hoàn toàn theo phong cách châu Âu. Cuối tuần cùng đi siêu thị và chất đồ ăn đầy ắp tủ lạnh, chiều đón con về chồng sẽ đọc báo, trông con còn vợ đánh vật với nồi niêu xoong chảo. Tối đến sau khi ru con ngủ, vợ chồng sẽ cùng giành giật điều khiển xem TV, chồng bực mình thề sống thề chết:

- Cuối tháng anh mua con 46 inch đừng có mà xem ké!

- Em thêm vào!

Nói thế thôi, cũng qua mấy cái “cuối tháng” rồi. Không được tranh TV với vợ thì buồn lắm, dù là lần nào chồng cũng thua, phải nhường vợ xem iTV thay vì HBO hoặc Esports... Chồng lắm bầm:

- Anh thà xem kênh dân tộc còn hơn nghe nhạc Hàn.

- Ok - Vợ thần nhiên - Vậy hãy lên miền núi tìm một cô vợ có cùng sở thích.

Chồng bĩu môi, cắm đầu vào Iphone chơi Angry Bird. Thế mà chả hiểu sao hôm sau, miệng cứ lảm nhảm lời bài nhạc Hàn chết tiệt ấy trong lúc lau nhà. Có hôm mất điện, vợ kéo ghế, kéo cả chồng ra ngoài hiên ngồi ngắm sao, mơ mộng:

- Sau này có nhiều tiền, chúng mình xây bể bơi và mua xe hơi, anh nhé?!

Chồng ôm vợ vào lòng, thì thầm:

- Ủ vợ yêu, bể bơi to bằng vũng nước và hứa là em sẽ được đứng tên một chiếc mui trần điều khiển từ xa loại 12 cục pin có giảm xóc.

Vợ véo tay chồng rõ đau, giận dỗi:

- Anh này! Chả chịu phần đâu gì cả.

Chồng vuốt tóc vợ, cười nham nhở:

- Ngủ đi em, trong giấc mơ sẽ thấy.

- Nói với anh chán chết!

Vợ hờn mát, quay mặt đi thẳng vào phòng đóng cửa ngủ luôn. Nhưng vợ đâu có biết, tháng đó chồng nhận làm thêm ngoài giờ, còn tranh thủ đi dịch hợp đồng nước ngoài cho công ty khác nữa, cuốn sổ ghi nhớ của chồng có thêm một dòng chữ đỏ gạch chân trong phần “Mục tiêu” vài năm tới: “Xây bể bơi + mua xe hơi cho vợ”.

+++

Nửa đêm, con ọ ẹ khóc đòi ăn, vợ ngái ngủ lay lay vai chồng:

- Anh! Dậy cho con **.

- Cái gì? - Chồng bị đánh thức, dậm ra găt gỏng - Anh làm gì có...

- Im đi! Pha sữa bình ỳ! Nhớ pha ấm ấm và ít nước thôi kéo lát con nó lại tè dầm.

- Sao em không đi mà pha?

Vợ phụng phịu:

- Em đi làm cả ngày mệt muốn xỉu, đã phải cơm nước giặt giũ cho bố con anh, giờ giấc ngủ cũng không được trọn vẹn. Anh muốn em lao lực mà chết phải không?

Chồng chào thua lí sự của vợ, đứng dậy bật đèn, miệng lẩm bẩm:

- Biết thế ngày xưa lấy... con bò còn hơn...

Vợ nhồm dầy, gằn giọng:

- Anh vừa nói cái gì?

- Không - chồng cười toe toét - Anh bảo chắc con thích sữa bò hơn.

- Cứ liệu hồn đấy!

Con ăn ngoan lắm, vèo cái hết nửa bình 15ml. Chồng chăm chú ngắm nhìn thiên thần nhỏ, con có mũi ôi đỏ của bố, da trắng mắt đen của mẹ, lắm lúc chồng đùa:

- Sau này con lớn là anh cứ phải nuôi đôi chó Béc-giê trong nhà.

Vợ ngạc nhiên:

- Để làm cái gì?

- Để đuổi bớt mấy thằng thanh niên đến trồng cây si ấy mà.

Chồng vênh mặt đầy đắc ý, vợ chằm chọc:

- Làm như con anh xinh lắm đấy!

- Con anh cơ mà! Ít ra cũng phải ăn đứt con nhà hàng xóm!

- Nhà nó đã đẻ đâu, chẳng may xinh hơn thì anh tính sao?

- Thì anh cho con vài chục triệu sang Hàn thăm mẹ, con nhỉ?

Con chẳng biết có hiểu gì không, cũng nhe lợi hơn hở. Chồng ngồi nghĩ lại, bất giác bật cười.

Chồng vừa nựng con vừa ngáp, nước mắt nước mũi chan hoà. Vợ nằm bên cạnh ngủ ngon lành, môi vợ thỉnh thoảng mím mím lại, trông yêu lắm. Tự dưng không kiềm được, cúi xuống định hôn trộm vợ, bỗng chồng giật mình, chỗ con nằm ướt sũng...! Lại một lần nữa chồng và con phá giấc ngủ của vợ.

- Em ơi! Dậy đi... Anh không biết thay tã đâu...

- Trời ạ!

Thế là hai vợ chồng lại cặm cùi gần nửa tiếng đồng hồ, để rồi đi đến quyết định cuối cùng: sẽ đổi lịch sinh học của con, không cho ăn đêm nữa xem còn dám làm phiền bố mẹ nữa hay thôi!

+++

Con đã được hơn 10 tháng, cứng cáp và đang bắt đầu tập đi. Chiều nào chồng cũng chịu khó lau sàn sạch bóng để con thoải mái lăn lê bò toài. Một lần, vợ đang nấu cơm bỗng nghe tiếng con khóc ré lên ngoài phòng khách. Hốt hoảng chạy ra thì thấy con đang nằm úp mặt xuống sàn ăn vạ, bố ngồi cạnh bình thản đọc Conan. Vợ gầm lên:

- Con bị sao thế kia?

- Ngã em ạ.

Chồng cười tươi như hoa. Vợ nổi khùng:

- Anh trông con kiểu gì vậy? Mà nó ngã không biết đường đỡ nó lên à?

- Anh muốn con học cách tự đứng dậy...

Vợ xót con, vừa ôm vừa xuyết xoa, vừa kiểm tra xem có sứt mẻ miếng nào không, vừa lườm chồng khét lẹt:

- Rõ dễ hơi. Chẳng được cái tích sự gì hết!

Vợ bế con vào phòng, chồng thở dài ngán ngẩm, người ta bảo “con hư tại mẹ” quả là chuẩn không cần chỉnh.

Con bi bô nói được vài từ, chồng nhanh nhẩu:

- Nói “ba” đi con. Baaaaaaaaa...

Vợ chen vào:

- Con em để ra, phải biết gọi mẹ trước chứ. Gọi mẹ đi con!

Chồng cãi:

- Tự em để được à?

- Thế anh có phải mang bầu không?

- Nhưng mà...

Chưa nói hết câu thì con tè dầm, khó chịu, lại gào lên oe oe. Vợ chồng đình chiến, tạm thời hợp tác thay tã và tắm rửa cho con, lát sau là quên hết.

Vợ đi nghỉ mát với cơ quan một tuần, con lại gửi bà, chồng ở nhà đêm nào cũng lồi bọ về nhậu nhẹt, xem bóng đá. Vở lon bĩa rải từ nhà ra sân, thuốc lá đầy một gạt tàn, bát đĩa bẩn đầy bồn rửa và phòng bếp tan hoang. Vợ về đến nhà vào một buổi sáng đẹp trời, khi chồng đang trong tư thế ngủ vất lười trên ghế sofa và TV chắc là bật từ đêm qua vẫn chưa thềm tắt. Vợ bấm chuông mấy lần mới giật mình tỉnh dậy, cất giọng lèm bèm:

- Ai thế?

- Vợ anh đây!

- Thật á?

- Đừng có nói em mới đi một tuần đã quên mặt nhau rồi nhé!

Chồng nửa tỉnh nửa mơ, mắt nhắm mắt mở bước ra cửa.

- Sao em về sớm thế?
- Anh muốn em đi luôn chứ gì?
- Đâu! - Chồng gãi đầu gãi tai, e thẹn - Anh mong em về mãi...

Vợ đưa mắt nhìn đồng hoang tàn một lượt, thở dài thườn thượt:

- Tôi biết anh mong tôi thế nào rồi...

+++

Trời mưa như trút nước, vợ nhắn tin bảo chồng: “Lát em đi sinh nhật chị kế toán trưởng, anh không phải đón em đâu, đón con rồi ăn luôn bên bà ngoại nhé”. Chồng đọc tin nhắn, nhét điện thoại vào túi quần rồi xuống thẳng nhà xe, quyết định đợi mưa về cho... mát. Đột nhiên, một bàn tay nhỏ nhắn đặt lên vai chồng, nhẹ nhàng:

- Huy định cứ thế về à?

Chồng giật mình quay lại, là chị Hương - chị trưởng phòng kinh doanh, sếp của chồng. Chồng cười:

- Vâng chị ạ. Vợ em đi ăn với bạn nên không phải đón, em thì thế nào cũng được, em khoẻ lắm.

Chị Hương nói:

- À... Vậy Huy cho chị về nhờ được không? Chị có hai cái áo mưa và xe chị hỏng từ hôm qua, vẫn đang bảo hành ngoài hãng.

- Vâng, được ạ. - Chồng lễ phép.

- Cảm ơn Huy.

- Có gì đâu sếp.

Chị Hương tủm tỉm:

- Đừng gọi chị thế nghe khách sáo lắm.

Nhà chị Hương không cùng đường, kể cũng hơi bất tiện, nhưng chồng vẫn tỏ ra niềm nở để lấy lòng sếp, mất gì đâu mà không tranh thủ cơ hội. Mưa to quá, chị cứ phải rướn người lên, mặt áp sát vào tai chồng nói nghe mới rõ. Vợ cùng mấy chị đồng nghiệp đang ngồi taxi đến nhà hàng, chuyện trò rôm rả. Chợt một chị lên tiếng:

- Giờ xe máy biển đẹp nhiều nhan nhản nhỉ? Đồi kia có con LX đỏ biển tứ quý sáu kìa. Mình cũng đang nhờ ông cậu làm bên giao thông tìm ột “em” biển tứ quý...

Vợ điếng người:

- O... xe biển đỏ là của nhà em mà...

Các chị nhao nhao:

- Thế chồng em đang đèo con nào kìa???

Vợ như bị hắt nguyên gáo nước lạnh vào mặt. Lấp bắp:

- Em... em... không biết.

- Lại còn ngồi mà không biết? Đuổi theo xem nó là con nào!

Vợ vội vã xuống xe, bắt một chiếc taxi khác trên đường nhanh chóng đuổi theo...

Đến cổng nhà, chị Hương bảo chồng:

- Huy vào nhà chơi đã, đợt ngớt mưa rồi về.

- Dạ thôi, em...

Chị ngắt lời:

- Thôi cái gì, mấy khi đến nhà chị?

Chồng dành miễn cưỡng dắt xe vào sân. Chị bảo chồng ngồi phòng khách đợi, lát sau chị đem ra một cái khăn bông và một cái áo nam, nói:

- Huy lau khô tóc rồi thay áo đi kéo lạnh.

- Không cần đâu chị...

Chị gắt nhẹ:

- Huy vì chị mà ốm là chị áy náy lắm đấy.

Chồng nghe theo răm rắp. Chị Hương ngồi xuống tìm hộp trà Dilmah.

Bỗng, cánh cửa bật mở. Vợ bước vào, trên mắt vợ còn nguyên sự kinh ngạc. Chồng chết lặng, cứng miệng, linh cảm sẽ có chuyện không hay sắp xảy ra... Chị Hương còn muôn phần hoang mang hơn:

- Cô là ai?

Vợ không trả lời, xé màn mưa, lao về phía cái taxi đang đợi ngoài cổng. Vợ ngồi trong xe, khóc to hơn cả mưa, khóc nức lên từng hồi. Anh tài xế ái ngại:

- Đi đâu đây em ơi?

...

Chồng đợi cả trời mưa, phóng như bay về nhà, mặc kệ mưa tạt vào mặt đau rát, cả những tia chớp rạch ngang bầu trời và tiếng sấm đi đùng giập dữ. Cố gắng nhanh hết sức có thể, cố gắng nhích lên từng tí trong dòng người giờ tan tầm. Chồng biết vợ đã hiểu lầm, nhưng không biết phải giải thích sao cho vợ tin. Khổ sở lắm mới lết về đến nhà, chồng để nguyên bộ dạng ướt sũng bước vào phòng khách. Vợ bình thản đến rợn người, đẩy tờ giấy A4 về phía chồng:

- Đơn đây, ký đi.

- Đơn gì? - Chồng ngơ ngác.

- Ly hôn.

- Em điên à? - Chồng quát lên.

- Không điên. - Vợ vẫn giữ thái độ đó.

- Em phải nghe anh giải thích! - Chồng quỳ xuống, nắm chặt tay vợ.

- Anh biến đi cho khuất mắt tôi!

Suýt thì chồng đã nói: “Nhà này đứng tên anh đấy nhé”. Nhưng chợt nhận ra, bây giờ không phải lúc có thể đùa... Chồng yếu ớt thanh minh:

- Anh thề. Chuyện không phải như vậy mà...

Vợ im lặng, bước vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Những ngày sau đó, tổ ấm của hai vợ chồng lạnh như nhà ma. Vợ không nói một lời nào, lặng lẽ đi, lặng lẽ về như một cái bóng. Vợ ăn riêng, chồng ăn riêng. Đêm đến, chồng vừa bước vào thì vợ ôm gối ra phòng khách ngủ.

2h sáng, chồng dò dẫm sang phòng khách, đắp chăn cho vợ rồi ra ban công hút thuốc. Vợ giả vờ ngủ, nước mắt ứa ra, ướt đầm gối.

Ngày hôm sau, lại thế. Nhưng đến sáng tỉnh dậy, thì vợ đã thấy mình nằm trên giường, bên cạnh con, chồng co ro trên ghế sofa, và TV thì chắc là lại từ đêm qua chưa thêm tắt...

Kể từ đêm hôm sau, chồng tự giác “dọn” sang phòng khách, chồng thức khuya hơn và hút thuốc nhiều hơn. Nửa đêm, nghe tiếng con khóc và đèn phòng ngủ vẫn sáng, chồng cắn chặt môi... Chắc giờ này vợ đang vất vả vì phải vừa cho con uống sữa, vừa tự thay đồ cho con, thương vợ... còn vụng về lắm...

Đến khi đèn phòng tắt và con đã ngừng khóc hẳn, chồng mới cầm điện thoại nhắn tin vào máy vợ: “Anh rất nhớ em!”...

Vợ đọc tin nhắn, tim như thắt lại, rồi lạnh lùng tắt máy.

Hai con người, một ngôi nhà, hai trái tim, một bức tường ngăn cách...

+++

Vợ sang ngoại đón con. Mẹ nhìn vợ lo lắng:

- Sao dạo này mặt mày hốc hác thế con?

Vợ không trả lời, cúi gằm mặt xuống. Mẹ nghiêm nghị:

- Có chuyện gì rồi phải không?

Vợ bật khóc, ôm lấy mẹ, nức nở kể hết mọi chuyện. Mẹ dịu dàng:

- Con đã nghe Huy giải thích chưa?

- Con... chưa...

Mẹ nói:

- Đã là vợ chồng thì phải tin tưởng lẫn nhau. Dù Huy sai hay con sai, con cũng nên bình tĩnh lắng nghe. Vợ chồng còn trẻ, con thì bé. Không nghĩ ình thì cũng phải biết vì con vì cái...Biết đâu con hiểu lầm Huy thật?

Vợ thần thờ trở về nhà, vẫn cái không khí ảm đạm đó, đẩy cửa bước vào, chợt phát hiện chồng đang gọi điện thoại cho ai đó. Vợ bế con, đứng nép sau cánh cửa nghe trộm...

Giọng chồng tha thiết:

- Chị ơi... Chị giúp em đi... Giờ em không biết phải làm thế nào để vợ em tin. Đã mấy ngày hôm nay vợ chồng em sống kiểu “người vô hình” rồi chị ạ...

- Chỉ vì Huy tôi về nhờ và vợ Huy giận đến tận hôm nay sao?

- Vâng. Cô ấy còn đòi chia tay, em thực sự không chịu nổi.

- Vậy Huy muốn tôi làm gì?

- Chị có thể gặp vợ em giải thích đó chỉ là hiểu lầm, được không chị?

- Tôi...

- Em xin chị. Vợ và con là tất cả đối với em, nhưng lúc này quả thật em bất lực...

- Thôi được rồi. Tôi đồng ý, nhưng không chắc cô ấy sẽ tha thứ đâu nhé.

- Vâng - Chồng mừng rỡ - Chỉ cần còn một tia hy vọng em cũng cố gắng đến cùng.

- Ủ. Thế nhé. Chào Huy...

Chị tắt máy, chồng đứng dựa vào tường, thở phào như vừa trút được gánh nặng ngàn cân. Đột nhiên, vợ bước vào, nước mắt giàn giụa:

- Anh ơi...!

Chồng giật bản mình quay lại. Thấy mẹ khóc, con cũng khóc theo. Rồi bất ngờ, cả hai mẹ con nó oà lên. Chồng hết ôm vợ, rồi lại ôm con, mặt đỏ bừng, lúng túng mãi:

- Ô... này... này...

+++

- Em xin lỗi...

Vợ nằm gọn trong tay chồng, nghẹn ngào.

- Tại anh mà, anh không giải thích, cũng không chứng minh được là anh đúng.
- Tại em mà, em không chịu nghe anh.
- Không, tại anh. Đáng lẽ phải đi đến nơi về đến chốn, không được “tạt té” linh tinh.
- Tại em đấy, đáng lẽ phải về cơm nước cho chồng con nhưng em lại ham chơi.
- Đã bảo tại anh mà!
- Tại em, anh lì thế nhỉ!

...

Vợ chồng cùng phá lên cười. Lát sau:

- Anh ơi?!
- Dạ vợ?
- Bốn mươi năm nữa chúng mình còn “trẻ trâu” thế này không nhỉ?

7. Chương 7: Chiếc Lá

Bảo Anh bé nhỏ là bạn gái của tôi. Em có đôi mắt sâu và hay nheo lại mỗi khi cười. Môi mỏng hay hờn và làn da trắng tinh, thanh khiết như làn nước mùa thu. Đôi khi tôi cảm tưởng như có thể chạm xuyên qua làn da mỏng manh ấy vậy. Tôi quen em hồi đầu năm lớp 12. Khi mới chuyển về lớp tôi, Bảo Anh không hay nói cười như thế. Em lặng lẽ và khuôn mặt lúc nào cũng phẳng phất một nỗi buồn u uất. Có lúc em cười, cũng chỉ là một nụ cười gượng gạo. Lần đầu tiên nhìn em, trong đầu tôi bỗng có ý nghĩ: “Tôi phải che chở cho em”. Không phải cậu lớp trưởng đẹp trai, đa tài, hóm hỉnh là tôi quá kén chọn đến mức 18 tuổi đầu chưa một mảnh tình vắt vai. Mà vì tôi rất dị ứng với phần đông con gái hiện nay. Họ có cá tính quá mạnh mẽ, đôi khi trở nên lỗ bịch. Tôi thích con gái dịu dàng, như con gái Hà Nội xưa ấy. Và khi gặp em, tôi biết em chính là định mệnh.

Thật may, tôi cũng là mẫu con trai mà Bảo Anh hằng mong ước. Tôi ra sức biến mình trở nên thật hoàn hảo, cố gắng giúp đỡ Bảo Anh trong học tập cũng như hòa nhập với bạn bè trong lớp. Em có vẻ biết ơn tôi lắm. Ánh mắt em nhìn tôi: yêu thương, ngưỡng mộ...Và khi tôi thì thầm: “Bảo Anh... làm bạn gái Trung nhé?”, em đỏ mặt, bẽn lẽn cười, gật đầu khe khẽ.

Sau hơn 1 tháng yêu nhau, tôi biết rất nhiều điều thú vị về Bảo Anh. Càng ngày, tôi càng nhận thấy, thực ra Bảo Anh không hề trầm lặng như vẻ bề ngoài của em. Cũng hồn nhiên và nhí nhảnh lắm. Em như ngọn nến nhỏ, có thể tắt bất cứ lúc nào, nhưng chỉ cần một bàn tay châm ngọn lửa yêu thương, em lại vụt tỏa sáng. Là con nhà giàu. Ba mẹ mãi lo làm ăn, em ít được quan tâm, thiếu thốn tình cảm. Em sống từ nhỏ với bà giúp việc và thuốc men đều đặn. Bảo Anh không biết em bị bệnh gì, nhưng bắt đầu từ sau sinh nhật 14 tuổi, em đau ốm triền miên, ngày nào cũng phải uống đủ loại thuốc xanh xanh đỏ đỏ. Em gầy, đôi vai bé xíu hay nép vào ngực tôi êm đềm.

Chúng tôi cùng nhau vượt qua các kì thi chẳng mấy vất vả. Tôi vốn thông minh, học hành lãng tử nhưng bao giờ kết quả cũng mỹ mãn. Bảo Anh thì chăm chỉ nói. Lắm lúc tôi lấy làm khâm phục sự chăm chỉ của em. Tôi thường trách Bảo Anh mãi mê học tập mà chẳng chịu giữ gìn sức khỏe. Em chỉ lè lưỡi trêu tôi :

- Anh lo cái thân anh trước đi. Xem có giống cành cây trong bão không?
- Thân anh làm sao? Tong teo một tí mà vẫn chả quỵen rũ chán?
- Quỵen rũ cái con khỉ ý.
- Con khỉ cũng có nét quỵen rũ của nó mà em.

Tôi cười nghiêng ngả. Bảo Anh đâm vào lưng tôi thùm thụp.

- Đánh chết con khỉ già này...!

Yêu em quá đi mất Bảo Anh ạ ! Tôi chỉ buồn... Em đánh tôi không hề đau. Vì em yếu ớt...

Mùa đông. Gió Bắc tràn qua mang theo cái giá lạnh đến tê dại. Tôi càng thương Bảo Anh. Em nói mỗi khi Đông về, bệnh em lại một nặng thêm. Tôi giả vờ giận dỗi :

- Đấy. Học cho lắm vào, lại không ăn uống điều độ. Nói chẳng chịu nghe gì cả. Ghét thế không biết!

- Chết có số. Hên xui mà. - Bảo Anh cười khì khì.

Tôi nhảy dựng lên :

- Nhảm nhí. Ai cho em ăn nói kiêu đấy? Chết anh ở với ai? Hả? Hả? Hả?

Mỗi từ “hả” tôi lại búng nhẹ nhàng vào cái mũi nhỏ xinh đang đỏ ửng lên vì lạnh của em. Em cũng lắm chuyện lắm cơ. Đi ngoài trời gió buốt, bỗng dưng áp đôi bàn tay mềm mại vào má tôi :

- Lạnh chưa này...

Tôi biết ý, nắm 2 bàn tay nhỏ bé, xoa xoa vào nhau và đặt lên một nụ hôn thật là dài. Hỏi lại :

- Ấm chưa này...?

Bảo Anh cười híp mí.

Cũng như bao cô gái khác, Bảo Anh hay nhõng nhẽo. Nhưng chẳng bao giờ khiến tôi khó chịu, chỉ làm tôi càng thấy yêu em nhiều hơn mà thôi. Và cái sự nhõng nhẽo của em bao giờ cũng đi kèm tình quái. Như một lần, đang vật lộn với cái laptop hỏng đến điên đầu thì tôi nhận được điện thoại của em. Bảo Anh sụt sịt:

- Anh ơi... Em ngã cầu thang...

Tôi hoảng hốt :

- Có sao không em? Đau lắm không? Đợi chút anh đến ngay.

Nói rồi phóng xe như bay tới. Bảo Anh ngồi bệt dưới chân cầu thang, nước mắt ngân ngấn. Tôi lo lắng :

- Ngã làm sao hả em?

- Trượt 3 bậc cầu thang. Tại dép bông của anh đấy. Trơn như bôi mỡ. - Em meo máo.

Tôi ôm em vào lòng, vỗ về :

- Ngoan nào, không khóc nữa. Đau ở đâu, anh thổi phồng một cái hết ngay ý mà.

Em phụng phịu:

- Tay...

- Phồng... phồng... Hết chưa?

- Chân...

- Phồng... hix... Đau nữa không?

Em lau nước mắt, nhăn nhó:

- Mông...

Rồi bật dậy chạy biến. Tôi kêu lên thảm thiết:

- Ahhhhhhhh... Đều đều... Em lừa anh !!!

Em chun mũi nói vọng ra:

- Bây giờ mới biết em đều á? Không kịp nữa rồi...

Đấy. Bảo Anh của tôi là thế đấy. Như một tia nắng chiều, le lói nhưng vẫn ấm áp đến bất ngờ. Tôi đã nghĩ mình sẽ chẳng thể sống thiếu em...

Một buổi chiều gió to. Tôi đang nằm co ro xem phim hình sự với con mèo Kabi. Điện thoại chợt đổ chuông dồn dập. Số của Bảo Anh. Tôi cười tủm tỉm, thầm nghĩ: “Không biết hôm nay nàng có trò gì mới đây”...

- Anh nghe chừng ơi...

- Cậu Trung à? - giọng một người phụ nữ run rẩy.

- Ô... à... vâng... Ai thế ạ ?

- Bác Mùi đây... Con Bảo Anh nó vừa nhập viện. Nó...

Tôi vội vã ngắt lời bà giúp việc nhà Bảo Anh:

- Khoa nào? Tầng mấy? Phòng bao nhiêu hả bác?

...

Tôi lao tới bệnh viện với vận tốc kinh khoảng. Hai bên đường họ dạt hết ra nhường tôi. Có tiếng chửi vang lên giữa dòng người tập nập :

- Tiên sư thằng ranh! Đường của nhà mày à?

Mặc kệ. Bảo Anh đang đợi tôi.

Bệnh viện - Khoa Hồi sức cấp cứu - Tầng 4 - Phòng 2

Bảo Anh của tôi đang nằm đó. Đôi môi em nhợt nhạt. Em nhìn tôi, cười gượng gượng:

- Anh..!

Tôi xót xa, nắm chặt tay em :

- Em sao thế này?

- Em đau quá - vẫn cười - Anh thổi “phù” cho em hết đau đi...

Sống mũi tôi cay xè:

- Em đau ở đâu?

- Em đau đầu, đau hết các khớp... Nhức lăm anh à... - Bảo Anh thều thào.

Tôi không cầm được nước mắt :

- Ủ được rồi... Anh biết rồi... Anh yêu em... anh yêu em mà...

Tôi cứ lảm nhảm như một thằng điên vậy, cho tới khi Bảo Anh thiếp đi. Bác sĩ vào, họ đuổi tôi ra ngoài. Tôi chỉ biết bầu chặt thành cửa phòng bệnh mà nhìn đau đáu vào nơi người yêu của tôi nằm. Họ đang làm gì em vậy Bảo Anh?

Gục đi rất lâu nơi băng ghế chờ. Khi tỉnh dậy, đã thấy bà Mùi đứng bên cạnh tôi từ lúc nào. Tôi định lên tiếng chào thì bà ngắt lời :

- Chắc cũng sắp rồi cậu Trung ạ...

- Sắp gì hả bác? - Tôi bắn khoăn.

- Bảo Anh ấy mà... - người đàn bà nhìn về xa xăm, khóe mắt chợt trào nước.

- ...

Giọng bà nghẹn ngào:

- Bảo Anh từ nhỏ đã đau yếu. Chạy chữa khắp thầy này thuốc nọ mà không khỏi. Mãi tới năm 15 tuổi, sau một lần sốt cao, ba mẹ nó cho nhập viện, thì người ta chẩn đoán... nó bị bệnh bạch cầu... Bác không biết đó là bệnh gì, nhưng chắc là nguy hiểm lắm. Sau lần đấy, mẹ nó suy sụp, cũng ngã bệnh. Ba nó muốn chuyển

cả nhà sang Mỹ sống để tiện việc chữa trị nhưng con Bảo Anh không nghe. Nó nói ếu ép nó đi, nó sẽ tự tử. Vậy là nó ở lại với bác. Ba mẹ nó sang Mỹ, sinh một bé trai, và từ đó Bảo Anh cũng dần bị quên lãng. Chắc ba nó nghĩ chỉ cần nhiều tiền, con Bảo Anh sẽ khỏi bệnh. Vậy là hằng tháng ông ta gửi tiền đều đặn, hỏi han hỏi hợt, chưa bao giờ thực sự lo lắng cho con bé. Tháng trước đi xạ trị, bác sĩ gọi tôi ra bảo rằng... có lẽ... sự sống của con bé chẳng kéo dài được bao lâu nữa đâu...

Tôi lặng người...

Ngày hôm sau, tôi đến bệnh viện... Bảo Anh ngồi trên giường bệnh, chân đung đưa nhìn ra ngoài cửa sổ. Nghe tiếng bước chân, em quay lại. Thấy tôi, em cười rặng rổ:

- Trung!

Tôi im lặng, vuốt mái tóc dài thẳng mượt và mỏng manh của em, lòng đầy xót xa. Bảo Anh lên tiếng :

- Anh nhìn kìa. Cây bàng kia sắp rụng hết lá rồi...

- Ừ em...

- Anh còn nhớ truyện “Chiếc lá cuối cùng” của Ohenri không? Nhân vật chính nói mình sẽ chết khi chiếc lá thường xuân cuối cùng rụng xuống. Nhưng rồi ông họa sĩ hàng xóm đã bắt chấp cả mưa gió, bắt chấp cả căn bệnh viêm phổi để cứu lấy tia hy vọng cuối cùng của cô gái. Như cổ tích ấy Trung nhỉ...

- ...

- Em chẳng tin có phép màu đâu nhé. Từ bé cơ. Nhưng mà có lẽ, khi cái lá cuối cùng trên cây bàng kia lìa cành, cũng là lúc em phải xa anh...

Tôi cắn chặt môi, cố kìm nén cảm xúc.

- Em đừng suy nghĩ, mấy hôm nữa làm thủ tục, phẫu thuật xong là em sẽ khỏe lại thôi...

Chợt Bảo Anh quay lại, nhìn thẳng vào mắt tôi :

- Em nói thật đấy. Em đã bảo rồi. Giày dép còn có số, con người cũng vậy. Hi. Nếu chẳng may em... chết... Anh phải hứa là không được quá đau lòng, phải hứa là sống tốt, sống luôn cả phần của em nữa, nhé..!

- Bảo Anh..!

- Đi mà... đi... đi... đi... nhaaaaaaaaaaaaaaaa - em dài giọng năn nỉ.

- Ừ, anh hứa - tôi lại khóc.

Em tròn mắt, đưa tay lên gạt nước mắt tôi :

- O kìa... Em đã chết đâu mà khóc. Trung xấu trai...

- Đâu... bụi bay vào mắt...

Em cười khúc khích. Bỗng giọng em nhẹ bẫng:

- Anh biết em luôn thích điều gì không?

- Điều gì?

- Một cái ôm từ phía sau... thật chặt...!

...

Lại một ngày nữa trong bệnh viện...

Bảo Anh nằm trên giường bệnh. Em yếu lắm rồi. Không ngồi được nữa. Em vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi có cây bàng mảnh khảnh còn lác đác vài chiếc lá... Bỗng:

- Trung ơi...!

- Sao em?

- Hát cho em nghe đi...

- Em muốn nghe bài gì?

Em cười:

- Chiếc lá đầu tiên của Tuấn Khanh ấy...

- Ừ...

Và tôi ngêu ngao hát...

Sớm thức giấc chợt nghe mùa đông

Thấy chiếc lá rụng rơi bên thềm

Lá đã úa vàng mới khi nào

Lá xanh đã đi đâu về đâu...

Có thiếu nữ ngồi bên dòng sông

Ngước mắt thấy mùa đông đã về

Đếm chiếc lá rụng cuối chân đồi

Bỗng dừng hát vu vơ mà thôi

Mắt em lim dim. Em đang cảm nhận...

Sớm thức giấc chợt nghe mùa đông

Ưa nước mắt vì tay em gầy

Đếm lá rớt rụng cuối chân đồi

Lá xanh, có phai như đời em

Hỡi thế giới ngày mai về đâu

Cất tiếng hát để vơi nỗi sầu

Tiến chiếc lá về nơi xa vời

Bỗng dừng hát vu vơ mà thôi...

Sáng hôm sau. Tôi dậy thật sớm. Tôi mua bánh kem phủ chocolate cho Bảo Anh. Chắc ốm đau thế này, em cũng chẳng nhớ hôm nay sinh nhật mình đâu. Tôi sẽ tặng em một món quà bất ngờ, tôi sẽ tặng em một nụ hôn bất ngờ, tôi sẽ tặng em một bài hát bất ngờ, và tôi sẽ bất ngờ nói với em rằng “Tôi yêu em”... Thiệp tự làm này, chữ thật nắn nót này... tôi háo hức với những dự định của mình. Không biết em sẽ phản ứng như thế nào. Tôi tung tăng. Đến trước cửa phòng em, tôi khựng lại. Bà Mùi và một người phụ nữ đang khóc nức lên từng hồi. Người đàn ông đứng kế bên ánh nhìn bối rối. Tôi lao vào.

- Bác Mùi! Bảo Anh...

Bà Mùi đau đớn :

- Nó đi rồi cháu ạ...

Tôi lão đảo. Tôi rụng rời. Tôi bàng hoàng. Tôi chết điếng. Hộp bánh kem rơi xuống nền gạch hoa sáng bóng...

Tôi sững sờ. Mắt hoa đi, tim quặn thắt. Em còn chưa kịp nhận món quà sinh nhật, chưa kịp nghe tôi nói tôi yêu em, chưa kịp hôn cảm ơn tôi cơ mà... Bất giác tôi nhìn ra ngoài cửa sổ...

Chiếc lá cuối cùng trên cây bàng già cỗi... đã không còn nữa...

“Hỡi chiếc lá nào bay về trời...”

8. Chương 8: Về Với Em... Nhân Mã

Cô lấy anh khi vừa tròn 19 tuổi. Vẫn thơ ngây như làn mây và hồn nhiên như bất cứ thanh niên nào tầm đây. Sinh viên năm thứ nhất trường Đại học Ngoại Ngữ, cô tỏ ra sắc sảo hơn bất cứ đứa con gái nào thường gặp, bởi óc quan sát và cái nhìn như xuyên thấu tâm can người đối diện. Cô đam mê, sùng bái và có niềm tin sâu sắc vào bộ môn chiêm tinh, hay những kẻ lăm chửi lăm nghĩa vẫn gọi bằng cái tên khoa học mỹ miều: Horoscope. Đến nỗi mà, chỉ sau vài lần tiếp xúc, cô có thể đoán được người đó thuộc cung hoàng đạo nào và tính cách ra sao. Điều này khiến cô tự tin về bản thân ghê gớm.

Con gái Cự Giải, lúc nào cũng chua ngoa đánh đá, như lần đầu tiên cô và anh gặp nhau...

Khi ấy anh 25 tuổi, nhờ “phước” của ông bố làm quan to, anh leo lên cái ghế trưởng phòng chẳng mấy khó khăn chỉ sau hai năm làm việc. Cũng xe hơi máy lạnh như ai, anh chợt bật cười thành tiếng khi nhìn thấy cô - giữa lòng Hà Nội mệnh mang, váy hồng thướt tha, xe đạp xinh gió mây đầy những bông hoa tím biếc, lạ như chưa từng thấy. Anh ngẩn ngơ, rồi chẳng hiểu nghĩ thế nào, lái xe đến sát bên cô, bấm còi inh ỏi, chông ghẹo:

- Đũa cắm vào vành kia em!

Cô giật mình hoảng hốt. Vội cúi xuống nhìn như một phản xạ tự nhiên vô điều kiện. Chợt thấy anh trong xe phá lên cười tinh nghịch. Cô ngẩn ra: “Ồ... đũa chĩa cắm vào vành thì cắm xuống đất à...”. Mặt cô nóng ran, xấu hổ, nhưng rồi vẫn cong cớn đáp lại:

- Răng cắm vào lợi kia anh!

Nụ cười của anh đang tươi rói, chợt nhụt lại, trở nên vô duyên hết cỡ. Cô nguyệt anh một cái dài cả kilomet, đạp xe đi thẳng. Váy hồng vẫn bông bênh duyên dáng. Anh chết đứ đừ giữa đường đông đúc. Cứ nhìn theo “váy hồng” mãi, đến khi bóng cô khuất dần sau những hàng cây xanh tít tắp nơi phía cuối con đường, anh mới giật mình bởi hàng loạt còi xe dồn dập phía sau. Có ai đó kêu lên hân học :

- Thằng chết tiệt nào đứng chặn đầu mãi thế kia? Đạp mẹ xe ra bây giờ!!!

Anh vội vã lái xe, rẽ sang đường khác, nghĩ thầm :

- Đời còn những trường hợp như em thì đến khi nào mới thôi tắc đường hả bé...???

Lần thứ hai anh gặp cô, thật bất ngờ, trong chính công ty của mình. Cô có vẻ hơi “dừ” trong bộ đồ kín cổng cao tường, hỏi ra mới biết, cô làm thêm trong công ty, dịch thuật các văn bản, các hợp đồng tiếng Anh, và hôm nay là buổi thử việc đầu tiên. Khi vừa khép nép đẩy cánh cửa phòng nhân sự bước vào, nhận ra anh, cô ngớ ngàng:

- Trưởng phòng?

Anh gật đầu chào, mỉm cười đắc thắng. Cô méo máo:

- Oan gia ngõ hẹp. Lại gặp anh à?

- Em tự tìm đến anh đấy chứ? Kêu ca gì?

- Chẳng qua cũng vì miếng cơm manh áo - cô thở dài.

- Thì...cái duyên cái số nó vô lý nhau... - Anh châm chọc.

Cô nhăn mặt, đặt “phịch” tập hồ sơ xuống bàn, hậm hực:

- Ép dầu ép mỡ chứ ai nỡ ép duyên thế này...!

Những ngày sau đó là một chuỗi ngày nhộn nhịp. Anh tấn công cô liên tục bằng quà cáp, chăm sóc, quan tâm. Đôi khi uy hiếp kiểu:

- Nhân danh trưởng phòng nhân sự, yêu cầu cô Hoàng Thanh Huyền thực tập sinh phải nhận lời mời đi ăn trưa với tôi!

Ban đầu, cô tránh anh như tránh tà, thậm chí chửi thầm anh: “Thằng... già dai như đũa”, nhưng chẳng biết tự bao giờ, cô quen dần với sự quan tâm thái quá đó, thiếu lại thấy... nhớ nhớ... Chẳng bao lâu thì nhận lời yêu anh. Câu đầu tiên cô hỏi sau khi chính thức là bạn gái của anh:

- Anh sinh nhật ngày bao nhiêu thế?

- 14 tháng 12...

- Nhân Mã..?! - cô thốt lên khe khẽ.

“Đàn ông Nhân Mã là những người rất khó nắm bắt, cả về nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Họ di chuyển như ngựa, và thoát ẩu thoát ệ như những mũi tên.”

Cô thích những người đàn ông như thế, bí ẩn và quyến rũ. Có lẽ cô chưa từng yêu một ai nhiều đến vậy. Tình cảm của cô chân thật, trẻ con, nhưng nồng nàn. Cô yêu lúc anh trêu đùa khiến cô cười nghiêng ngả, yêu lúc hai người tranh luận um xùm, cô giận dỗi khóc lóc khiến anh cuống lên xin lỗi, yêu bàn tay vụng về lau nước mắt cho cô và bản mặt anh khi lo lắng dễ thương không chịu được. Yêu lúc tan sở, anh đến trường đón cô, bắt anh gửi xe để nắm tay nhau đi bộ xuyên suốt những con đường đầy nắng và gió. Yêu lúc anh dẫn cô đi ăn kem, gió bờ hồ mát rượi mơn man da thịt. Yêu những tin nhắn bất ngờ của anh, chỉ vắn vắn ba chữ: “Anh nhớ em”. Trong khi anh đang ngồi trên tầng 4 và cô thì ở dưới tầng 2 cùng một tòa nhà công sở. Có lần cô nũng nịu hỏi:

- Sao anh lại yêu em?

- Anh không biết. - Anh thần nhiên - Yêu mà có lí do thì khác nào anh lợi dụng em?

Cô hạnh phúc lắm. Cô tự hào về anh lắm, cô khâm phục chính bản thân mình vì đã có được anh, người đàn ông tuyệt vời nhất. Rồi một ngày, ôm cô trong vòng tay, anh thì thầm:

- Cưới anh, em nhé ?!

Cô tưởng anh đùa, cũng nhún nhở:

- Em mới 19 tuổi, để em lớn đã.

- Bé bỏng gì nữa - Anh lém lỉnh - Ở miền núi á tuổi này chưa lấy chồng là ế rồi đấy!

Cô mở to đôi mắt, ngơ ngác, ngập ngừng:

- Nhưng em vẫn đang đi học..?!

Anh hôn nhẹ lên tóc cô, âm ỉm:

- Còn anh thì sắp già rồi...

++++

Đám cưới trong mơ diễn ra thật hoành tráng sau 11 tháng 23 ngày yêu nhau. Cô nghĩ sẽ trói anh vào cuộc đời mình mãi mãi...

Ngày 21 tháng 8.

Ni Ni - cô công chúa nhỏ ra đời khiến cuộc sống của hai vợ chồng đảo lộn. Bà mẹ trẻ run rẩy ẵm sinh linh nhỏ bé trên tay, nước mắt vui mừng nóng hổi trên bờ mi lấp lánh. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán con, nắm lấy bàn tay bé xíu.

- Chào con...!

Anh nói cô nghỉ học ở nhà chăm sóc cho con là được. Anh sẽ không bao giờ để hai mẹ con thiếu thốn thứ gì. Cô phụng phịu:

- Em chẳng muốn mang tiếng ăn bám chồng đâu...

- Ngốc thế - Anh cóc nhẹ lên đầu vợ - Em có thể yên tâm để con cho người giúp việc trông à? Nhờ người ta... bắt cóc Ni Ni tổng tiền thì sao?

Cô vắt tay lên trán, suy nghĩ mãi, cuối cùng quay sang anh, gật đầu miễn cưỡng:

- Vậy em sẽ nghe lời anh.

Cô ngoan ngoãn tập làm một người mẹ mẫu mực. Thời gian rảnh, cô lên mạng học cách làm những món ăn mới, đi chơi, tán gẫu với bạn bè. Ít lâu sau, cô bắt đầu kinh doanh quần áo online. Thế là vừa có thể ở nhà trông con, vừa có thể tự kiếm ra tiền mà chẳng phải phụ thuộc quá nhiều vào anh. Cô cảm thấy mãn nguyện với cuộc sống hiện tại. Anh cũng chiều vợ, bán căn hộ đang ở để tìm cho cô một ngôi nhà nhỏ theo đúng tiêu chí: kiến trúc Châu Âu, có sân cỏ, có xích đu, và hàng rào trắng. Cô ra sức chăm chút ái ẩm của mình như bất cứ người vợ nào cung Cự Giải. Năm Ni Ni bốn tuổi, anh được đề bạt lên vị trí phó giám đốc. Tất nhiên, bằng chính thực lực của anh, ai cũng biết anh đã rất nỗ lực và tài giỏi. Những bữa cơm cùng gia đình cứ thưa dần, thưa dần...

21 tháng 8 năm nay.

Sinh nhật thứ tư của Ni Ni, chỉ hai mẹ con cô thôi nén. Ni Ni luôn miệng hỏi:

- Mẹ... mẹ! Khi nào thì bố Phong về cắt bánh cho Ni?

Cô không trả lời con, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, buồn rười rượi. Anh luôn về muộn, cô thêm được giận dỗi anh như ngày xưa, thêm được anh dỗ dành như ngày xưa. Nhưng những điều đó, cô không được phép, vì cô đã trưởng thành, vả lại, anh còn công việc. Cô luôn tự an ủi mình như vậy.

Đêm đó anh về nhà, người nồng nặc mùi rượu, người lái xe dìu anh vào, cô vội vàng ra mở cửa, toàn thân anh rũ rượi, mềm oặt trong tay vợ. Người lái xe ái ngại:

- Hôm nay sinh nhật sắp lớn, sắp phó uống hơi quá chị ạ.

- Vâng - Cô cười gượng gạo.

Cô khó nhọc đỡ tấm thân to lớn của chồng đang đổ ập lên người, nặng nề nhích từng bước. Anh nằm vật xuống giường, ngủ li bì. Cô tháo giày, thay áo. Lại cầm cục tẩy khăn ướt lau mặt cho anh. Cô bần thần... Bờ vai anh rộng, nhưng chẳng để cho cô tựa vào mỗi lúc yếu lòng, suy nghĩ. Tự nhiên cô tổn thương kinh khủng. Anh có thể về quá nửa đêm vì hôm nay là sinh nhật sắp, nhưng lại chẳng nhớ cũng chính là sinh nhật con gái mình. Nước mắt tủi hờn cứ đua nhau rơi lã chã. Anh khẽ cựa mình, thở dài trong cơn mơ. Dư âm của cơn bão ngày hôm qua khiến gió lay tấm rèm cửa sổ phất phơ, cô kéo tấm chăn mỏng đắp cho anh, ngồi thu lu cuối giường ngắm nhìn anh ngủ. Khuôn mặt anh, vẫn như bốn năm về trước...

+++

Anh gọi điện về nhà nói với cô hôm nay có cuộc họp đột xuất, không về ăn cơm nhà. Cô mím môi, lòng nặng trĩu:

- Có phải phần cơm không anh?

- Không. Anh họp xong sẽ đi ăn cùng công ty. Em nhớ cho con đi ngủ sớm.

- Em biết rồi.

Cô cúp máy, đứng dựa vào tường. Đôi mắt nhắm nghiền, bất lực. Tờ lịch treo trên tường nhà bếp như đang cười vào mặt cô chế giễu. Tháng này, hôm nay là ngày thứ hai mươi anh không ăn cơm nhà. Hai mẹ con quanh quẩn bên nhau, mỗi lúc Ni Ni không chịu ăn, đòi bố, cô lại phải nói dối con:

- Bố Phong bận đi làm để có tiền mua nhiều gấu bông cho Ni Ni mà...

Con bé giương đôi mắt tròn xoe, đen láy, hỏi lại:

- Bố nói sẽ mua gấu bông cho Ni hả mẹ?

- Ủ - cô gật đầu, quay đi tránh ánh mắt của con bé.

Ni Ni có đôi mắt giống hệt bố, ánh lên những tia rạng rỡ, khiến cô rất lúng túng khi nói dối. Cô sợ đứa bé bốn tuổi sẽ nhận ra mẹ nó không trung thực. Cô đành phải hứa sẽ đưa Ni đi vườn thú nếu nó chịu ăn hết bát cơm mà không hỏi bố nữa. Ni Ni ngoan ngoãn gật đầu.

+++

Cô gửi bé Ni bên nhà hàng xóm, phóng xe ra bưu điện đi gửi hàng cho khách, tiện thể sẽ rẽ qua shop đồ nam mua cho anh một chiếc áo sơ mi mới, cô để ý anh chưa có chiếc áo nào màu tối, và cô nghĩ thay đổi một chút phong cách ăn mặc sẽ khiến anh thấy thoải mái hơn. Vả lại, cũng lâu rồi, cô chưa được tự tay chăm sóc cho chồng. Bờ môi cô lại nở nụ cười rạng rỡ. Cô thấy phần chần lậ thường. Shop đồ nam quen thuộc mà cô vẫn thường mua quần áo cho anh đông hơn mọi ngày. Ông bảo vệ nhớ cả biển số xe của cô, miễn cho cô luôn cái khoản vé xe rườm rà, cô gật đầu chào ông thân thiện. Hàng mới về, cô choáng ngợp giữa cơ man là quần áo. Bỗng cô nghe tiếng chị bán hàng thánh thót:

- Ôi! Em mặc áo này hợp quá!

Tò mò, cô nghiêng đầu nhìn vào phía trong. Người đàn ông bước ra từ phòng thử đồ, mặc chiếc áo sơ mi màu tím than giống hệt chiếc trên tay cô đang cầm. Cô ngỡ ngàng, đánh rơi chiếc áo trên tay.

Là anh! Là chồng cô. Và vân - cô trợ lý hơn cô hai tuổi vẫn chị em ngọt ngào mỗi lần gặp cô đến tìm anh ở công ty. Họ đi cùng nhau, họ nắm tay nhau cười nói vui vẻ, chị bán hàng trầm trồ khen họ đẹp đôi. Cô vô thức bước lại gần, anh giật mình buông vội cánh tay Vân. Những cặp mắt nhìn nhau, đầy xót xa, tội lỗi. Mỗi anh mấp máy như muốn nói điều gì đó, Vân tỏ ra sợ sệt, lùi lại nép sau lưng anh. Cô cười chưa chút, quay bước nhanh ra cửa lấy xe, quên cả chào ông bảo vệ như mọi bận. Anh vẫn bất động nhìn cô. Cảm giác như vừa gãy ra một tội ác.

90km/h

Cô trở nên liều lĩnh hơn bao giờ hết. Bụi tạt vào mặt đau rát. Cô cắn chặt môi đến bật cả máu. Ngôi nhà có hàng rào trắng nhỏ xinh hiện ra trước mắt. Cô lao vào, nghiêng hai bánh xe SH lên thảm cỏ nhân tạo trước sân không thương tiếc. Quãng chìa khóa xe xuống thềm nhà, cô ngồi thụp bên hiên, khóc òa, nước nớc.

Máu và nước mắt... Mặn và tanh...

+++

Anh lại về muộn. Khi đã quá nửa đêm và chớm bước sang ngày mới. Cô không ngủ. Đèn phòng khách bật sáng, anh giật mình thấy cô ngồi đó. Co rúm, tàn tạ. Đôi mắt thâm quầng, sưng húp. Anh rụt rè bước tới như chẳng phải nhà của mình, ngồi xuống ghế đối diện. Đốt một điếu thuốc.

- Anh xin lỗi...

Giọng cô khàn đặc :

- Anh cũng biết là anh có lỗi cơ à?

- Anh biết...

- Biết tại sao anh làm như vậy với tôi?

- Anh... xin lỗi...

- Anh là người có tiền mà thích xin xỏ nhỉ?

Anh im lặng. Đốt điếu thuốc thứ hai.

- Anh không muốn giấu em thêm nữa, anh thật sự không thể ép buộc cảm xúc của mình...

Cô cười khẩy :

- Anh luôn nói và hành động theo cảm xúc, thành đều!

- Em nói gì cũng được, chứ anh thế nào anh cũng chịu...

Anh rút trong túi áo ra một tờ giấy gấp làm bốn, ngập ngừng đặt xuống mặt bàn.

- Cái gì vậy? - Cô hỏi.

- Đơn ly hôn... Anh không muốn làm khổ em thêm nữa. Em có thể tự do kết hôn với người khác. Anh sẽ giữ đúng lời hứa, không để mẹ con em thiếu thốn gì cả, anh sẽ chu cấp cho em và con đầy đủ...

- Im ngay! - Cô quát lên - Không có tiền của anh thì mẹ con tôi chết đói à? Xin lỗi, anh cầm đồng tiền của anh mà làm lại cuộc đời đi! Còn đơn? Tôi không ký!

- Em đừng tự dày vò bản thân...

- Nếu không vì con, tôi sẵn sàng cộp lên cái bản mặt của anh ba chữ “người đã chết”. Tôi không muốn con tôi là đứa trẻ không cha!

Anh cúi điều thuốc vào cái gạt tàn, bực bội:

- Vậy thì ly thân. Nhà vài tất cả tài sản là của em hết đấy.

Anh đứng dậy bước vào phòng sắp xếp quần áo. Cô ngồi trơ như khúc gỗ mục trên ghế sofa ngoài phòng khách. Rồi thiếp đi trong tâm trạng rối bời...

+++

Thứ 6 ngày 13 tháng 9...

”Thân xác anh rã rời, tan theo làn mây.

Một làn gió đến bên em mong vòng tay, ôm anh nhưng sao không thể?

Em gần kề nhưng sao quá xa.

Cuối cùng được nhìn em cười, và rồi sẽ không còn bao giờ còn được ngắm trên đôi mi em thêm dòng lệ về bên em trong từng cơn mơ, rồi đi khi ban mai rực rỡ, khói làm mờ mắt anh. Sương đêm vây quanh anh.

Anh được sống trong rừng hoa trắng, không nắng ban mai...”

Nước mắt cô đua nhau lăn dài mỗi khi nghe lại bài hát này. Cô nhớ ngày xưa, cô khao khát được trở về ngày xưa, nhưng cô chưa bao giờ hối hận vì đã chấp nhận lấy anh. Vì đối với cô, anh vẫn là người cô yêu nhất, vẫn là chồng cô, vẫn là cha của con gái cô. Cô nặng nhọc gỡ dòng status:

“Thứ 6 ngày 13: Em mất anh... Thứ 7 ngày 14: Cả thế giới mất em”...

Ngay lập tức, bạn bè cô thi nhau “buzz” hỏi han, lo lắng, kể cả một vài người hiểu kì:

- Có chuyện gì thế này?

Cô lặng thinh, vô thức đóng tất cả các cửa sổ chat. Có một điều cô đã biết từ lâu, nhưng chưa bao giờ muốn tin:

” Nhân Mã rất đa tình, một cơn gió thoảng cũng đủ làm chàng phải lòng ai đó. Nhưng như thế không có nghĩa là chàng sẽ phải lòng suốt đời...”

Cô gục trên bàn phím laptop, chưa bao giờ ngừng bơ vơ!

+++

Cô quyết định sẽ đưa Ni Ni đi du lịch. Cô thèm biển, thèm cái hương vị mặn mòi của gió biển đến nao lòng. Chuyến xe 5h sáng từ Hà Nội về Hạ Long, mang theo nhiều xúc cảm. Ni Ni đứng ngồi không yên. Đây là lần đầu tiên nó được đi chơi xa, trên đường thắc mắc đủ thứ:

- Mẹ mẹ! Sao cò lại dài thế kia?

- Đó là cây lúa, là cánh đồng đầy con. Còn kia là con trâu.

- Con trâu ăn lúa hả mẹ?

Một phút sau lại tiếp tục:

- Mẹ mẹ! Sắp đến Hạ Long chưa?

- Sắp rồi con ạ.
- Được đi tắm biển hả mẹ?
- Ủ- Cô nhìn con trều mền.
- Biển có nhiều nước như bể bơi không mẹ?

Cả xe phì cười vì sự đáng yêu của bé.

Ni Ni thích thú chạy lon ton, vẩy nước tung tóe. Cô hướng dẫn nó xây lâu đài cát, con bé hì hục đắp từng nắm cát, cần mẫn và chăm chú. Miệng bí bô:

- Mẹ nhìn này. Lâu đài cát của Ni đẹp không?

Rồi nó đưa ngón tay bé xiu, chỉ:

- Đây là phòng của Ni, đây là phòng của mẹ, còn đây là phòng của bố...

Tim cô đau nhói. Ni Ni vẫn tiếp tục:

- Mẹ mẹ! Ni muốn nuôi chó con. Mẹ bảo bố Phong mua chó con cho Ni nhé?

Sống mũi cay xè, cô muốn vờ tung ra để hòa với biển. Biển thật bao la, còn cô thì quá bé nhỏ...

+++

Vừa đặt chân về Hà Nội, cô nhận được cuộc gọi từ một số lạ. Chắc không phải khách mua hàng, vì cô dùng số riêng để giao dịch, còn số này chỉ bạn bè và người thân mới biết. Cô ngập ngừng:

- A lô...
- Huyền phải không?
- Ai thế? - giọng cô nhẹ bẫng.
- Chị là Vân. Muốn gặp em nói chuyện có được không?

Cổ họng cô nghẹn đắng. Cô muốn gào lên trong điện thoại “Con đàn bà đê tiện”. Nhưng lấy hết bình tĩnh, dồn nén cảm xúc, cô hỏi lại :

- Ở đâu?

+++

Vân ngồi vắt vẻo trên ghế mây trắng, dáng vẻ yêu kiều. Quả thật Vân rất đẹp. Thấy cô, Vân nở một nụ cười ma mãnh:

- Em ngồi đi.

Thằng phục vụ nhanh nhẩu chạy tới:

- Chị dùng gì ạ?
- Cacao đá - cô lạnh lùng.

Vân lên tiếng:

- Anh Phong nói em không chịu kí đơn ly dị?
- Đâu phải chuyện của chị?
- Em có vẻ hay thích hỏi ngược lại người khác nhỉ - Vân mỉa mai.
- Đó cũng là một cách trả lời.
- Tại sao em không chịu buông tha anh ấy?
- Để hai người đạt được mục đích à? Tôi không ngu.

Vân tỏ vẻ khó chịu:

- Em không có tự trọng à? Anh ấy đã nói đến thế...

- Có tự trọng thì tôi đã không ngồi tiếp chuyện với chị. Thế chị nghĩ cướp chồng của người khác là liêm xỉ và vẻ vang lắm hả?

Vân tím mặt, chống chế:

- Dù sao em vẫn còn quá trẻ để hiểu được sự đời. Không có tri thức lẫn vốn sống, anh Phong là người làm ăn. Cần một người phụ nữ hiểu và có thể chia sẻ khó khăn với anh ấy...

Cô tròng mắt:

- Nước sông không phạm nước giếng, tại sao giếng nhỏ nước miêng vào sông? Chị biết những gì mà dám nói tôi không có tri thức?

Vân khinh khỉnh:

- Không công ăn việc làm, ăn bám chồng con.

“Thật nực cười” - cô thầm nghĩ. Con đàn bà này đúng là chẳng hiểu vấn đề và cuồng ngôn hết sức. Cô không biết phải nói thế nào cho ả ta hiểu được. Cô nhìn Vân thách thức:

- Chị muốn uống Cacao không cần ống hút?

Vân chớp mắt :

- À! Em đúng là chua ngoa như lời đồn đại.

Cô bực mình, đứng phắt dậy:

- Tôi chẳng có nhiều thời gian ngồi đôi co với chị. Tôi sẽ không bao giờ ký vào tờ đơn đó. Còn riêng chị, tôi nói thế này: đừng bao giờ đánh giá sách qua bìa! Chị cũng vậy thôi, lòe loẹt và hào nhoáng lắm, nhưng biết đâu đằng sau cái mã đó, là những trang giấy đã bị xé ngang xẻ dọc...

Vân cứng miệng, không thể phản kháng. Cô bước đi trong sự ngỡ ngàng xen lẫn tức giận của Vân. Cô không thất bại!

+++

Anh mua nhà sống cùng Vân đã được gần hai tháng. Vân có được anh, làm vương làm tướng. Con gái Bạch Dương, mưu mô không kém một ai. Vân đòi anh thuê ô sin, không nhèo:

- Anh xem này, em mà nấu cơm rửa bát thì hỏng hết móng tay mất.

Anh thở dài:

- Anh luôn muốn được ăn một bữa cơm em tự tay nấu.

Vân ngó lơ.

Một lần anh đi công tác tận trong Nam, nhưng về sớm hơn dự tính những hai ngày. Định bụng sẽ mua cho Vân một sợi dây vàng trắng, gây bất ngờ cho Vân, nên anh về mà không báo trước. Vừa lái xe đến cách nhà chục mét, thì một chiếc xe khác trở tới. Vân uốn éo mở cửa xe, bước vào. Chiếc xe lao đi trong đêm tối. Anh chờ đợi. Anh chợt nghe lòng mình đau buốt...

+++

Trời đổ mưa như trút nước, cô ngồi gấp hạc giấy treo đầy nhà cho Ni Ni. Con bé nói làm như vậy mới giống thiên đường... Cô ngâm ngùi cay đắng. Ni vẫn đinh ninh rằng anh đi công tác nước ngoài, khi về sẽ mua thật nhiều đồ chơi cho nó. Ni ăn rất ngoan, ngủ rất ngon, nhưng chẳng hôm nào quên hỏi:

- Bao giờ bố Phong về hả mẹ?

Cô mở laptop, những ca từ vang lên nhẹ nhàng:

” Chậm dần từng ngày qua đi chốn đây bỏ lại mình em nhớ anh mà thôi
Tìm a trên con phố ấy đi qua em vẫn thấy tiếng cười nhưng không bên em
Một ngày lại một ưu tư cứ sao thật dài dù em muốn quên thật mau
Chờ đợi người quay về đây
Chờ đợi một câu người nói
Anh vẫn còn yêu...”

Nét mặt cô vẫn buồn rười rượi, bài hát nào cũng khiến cô nhớ anh tha thiết. Ni Ni nằm bò ra sàn tập tô tập vẽ. Anh đau đầu nhìn con qua cửa sổ, xót xa. Chợt anh vô ý, đề tay lên công tắc đèn ngoài hiên. “Tách”, đèn hiên nhà bừng sáng, Ni Ni ngược lên, bắt gặp ánh mắt anh thân thuộc. Nó hét toáng lên, lao ra cửa :

- Bố về bố về! Ah ah ah..! Mẹ ơi bố Phong về rồi!!!

Con bé nín chặt lấy chân anh, méu máo:

- Con nhớ bố Phong! Con nhớ bố Phong!

Anh nghẹn ngào ôm con vào lòng, không nói lên lời. Cô bước ra, nhìn anh thổn thức. Nước mắt lại rơi, chẳng biết vui hay buồn, mừng hay tủi. Anh ngập ngừng:

- Vợ à.. Anh...

Cô mỉm cười, chặn ngang lời anh, hai ngón tay đặt lên môi anh, dịu dàng như ngày ấy:

- Không... Đừng nói gì... Về với em...Nhân Mã!

9. Chương 9: Thăng Nghiệm (phần 1)

Ba ngày nay, như một thói quen, nó tìm đến “thiên đường”.

“Thiên đường” của nó, nơi không ai biết nó, không ai thấy nó, nơi chỉ có mình nó, tuyệt nhiên yên tĩnh.

Đó là cái hồ đằng sau một khu vui chơi đang thi công dang dở thì chủ đầu tư vỡ nợ và bị bỏ hoang. Hồ không rộng lắm, thậm chí chẳng có tên. Nhưng sạch sẽ và nước trong veo, thậm chí có thể nhìn thấy cá đáy. Mặt hồ phẳng lặng, xanh ngắt ngất như miếng thạch khổng lồ. Mấy hòn núi nhân tạo đứng lơ lửng quanh đó, âm thầm quan sát bàn tay con bé nhỏ nhắn, nắm chặt những viên sỏi trắng muốt như muốn nghiền nát, rồi mím môi, ném mạnh xuống lòng hồ, tạo thành những vòng tròn đồng tâm lan dần đều về bốn phía.

Nó vừa trượt đại học. Ồ, dễ hiểu, coi như là một vấp ngã đi, học hành là chuyện cả đời... Dù sao nó cũng đã rất cố gắng, có điều đó là số phận.

Người yêu nó dùng dằng bỏ vào Nam học, không cả nói lời chia tay. Nó tự biết phải cư xử sao cho đúng, không níu kéo, không khốc lóc. Chỉ gửi cho bạn ấy một tin nhắn trước lúc ra sân bay :“Lên đường may mắn, em sẽ nhớ anh lắm”. Ồ, dễ hiểu, nó giờ là kẻ sa cơ lỡ bước, hẳn bạn ấy đã rất thất vọng, rồi thì bạn ấy còn cả tương lai trước mắt, tình cảm thì cũng cứ nhàn nhạt như nước lọc không đường không đá... Thanh niên mà, kệ. Rồi thời gian sẽ khiến nó quên mau thôi...

Bố mẹ nó vừa cãi nhau một trận, hục hặc mấy ngày nay. Người này đổ cho người kia rằng “nuông chiều, không biết dạy nó” và “con người ta thì đồ đạc nở mày nở mặt, con mình thì cứ như cục nợ nuôi cho tròn trách nhiệm”... Ồ, dễ hiểu, bố mẹ nào chẳng muốn con cái thành người, ai muốn ra “ngỡm” thế này đâu. Nó không trách bố mẹ. Rồi những lo toan bộn bề cuộc sống sẽ tự hâm nóng tình cảm và làm họ xích lại gần nhau.

Bằng ấy “nổi đau”, là bằng ấy cách nó tự an ủi, tránh trường hợp xấu nhất như những kẻ bần cùng quá thường hóa làm liều... Nó chỉ buồn thôi, và nó thấy nơi này quá tuyệt vời để phục vụ cho việc gặm nhấm nỗi buồn của nó...

Bỗng, tiếng bước chân huỳnh huých và tiếng người nhón nháo phá tan dòng suy nghĩ lững lơ... Con bé sợ hãi, vội vã tìm chỗ nấp. Nó lẩn nhanh và nhẹ như thần lẩn, cố hết sức không gây tiếng động, căng mắt, nín thở theo dõi cảnh tượng kinh khủng đang diễn ra. Một nhóm thanh niên, bốn thằng đầu trọc, “tranh ảnh” đầy người đang dồn một gã trai cao lêu ngêu, gầy xơ xác đến sát mép hồ. Gã nhận ra mình không thể thoát, chẳng suy nghĩ lâu, cúi xuống nhặt ngay nửa viên gạch nằm lẩn lóc dưới chân, dùng hết sức đập vào mặt thằng to con nhất. Máu! Nó kinh hãi, đưa tay lên bịt miệng, suýt thì nó đã kêu lên. Thằng to xác lao đảo, thét lớn:

- Đập nó!

Ba thằng còn lại như chỉ đợi có thế, lao vào gã trai kia hệt những con linh cẩu trước cái xác tươi. Ba thanh kim loại trên tay chúng quật xuống tới tấp. Nó thấy gã oằn mình trong trận đòn roi. Gã vòng hai cánh tay gầy guộc ôm chặt đầu, máu từ miệng học ra như người say nôn mửa. Nó thấy mình run lên từng đợt, toàn thân mềm nhũn ra. Khi nó không thể đứng vững, cũng là lúc gã gục xuống, nằm bất động. Mồ hôi túa ra ướt nhẹp lưng áo. Bỗng nó thấy sợ, chẳng may chúng phát hiện nó đang nấp ở đây thì sao? Số phận nó liệu có giống gã kia? Nó bấu chặt lấy cái cột, muốn gãy móng tay. Gã quần quai dưới đất, nắc nắc như thể người đang hấp hối. Thằng to con lên tiếng:

- Thôi đủ rồi, vứt mẹ nó ở đây. Tao mất nhiều máu, chóng mặt quá!

Ba thằng kia ngừng đánh, trước khi bỏ đi, một thằng quay lại nhổ toẹt bãi nước bọt trước mặt gã, gằn giọng:

- Lần sau chừa mặt bọn bố mày ra! Còn ý định bùng nộ một lần nữa thì không yên đâu con ạ!

Nó vẫn chôn chân ở đó, chưa hoàn hồn. Cho đến khi bốn thằng thanh niên nọ khuất bóng, nó mới thận trọng rời chỗ nấp, mon men lại gần gã. Gã khó khăn chống tay xuống đất làm điểm tựa nâng tấm thân bê bết máu mấy lần mới dậy được. Nó rút rờn từ trong túi xách một tờ khăn giấy, tiến đến bên gã:

- Anh ơi...

Gã nhìn nó bằng ánh mắt kinh ngạc. Bỗng, gã quát:

- Tránh ra!

Nó giật mình, co rúm người lại. Vẫn nhìn gã không chớp mắt. Gã hạ giọng:

- Còn giấy không? Ném hết đây.

Nó lật đật ném cho gã cả bịch giấy được chuẩn bị đúng ra là cho việc khóc lóc của mình. Gã hậm hực lau sạch máu quanh miệng, những vết thương trên mặt gã bắt đầu sưng lên, tím bầm lại. Nó vẫn tròn mắt nhìn gã, không dám nói câu gì. Chưa bao giờ nó thấy mình liều lĩnh như lúc này. Chợt, gã đứng bật dậy, bỏ đi. Nó còn bàng hoàng lắm, cứ đứng đó cho đến khi bóng gã đã khuất sau con đường nhỏ, và màu tím hoàng hôn bắt đầu bao trùm khắp không gian mới lững thững quay gót ra về...

+++

Hai ngày sau cơn chấn động tinh thần, nó lại tìm đến “Thiên đường”.

Nơi ấy vẫn bình yên, vẫn tĩnh khôi như những gì vốn dĩ.

Nó ngồi bệt xuống thảm cỏ khô xác xơ vì nắng cháy, gục mặt lên đầu gối. Có được phép khóc không khi chính nó luôn dặn lòng phải mạnh mẽ, phải biết chấp nhận những cơn mưa nếu muốn gặp cầu vồng? Tự nhiên nó thấy lòng mình trống trải... Lúc này phải chỉ có một ai đó ở bên cạnh, dù là nói những câu an ủi vô thưởng vô phạt, dù là chẳng làm nó vui lên, dù là chỉ im lặng ngồi nghe nó kể lể, hay cho nó mượn tạm bờ vai để dựa vào mà khóc một trận bết nhè đi, rồi ngày hôm sau sẽ sống khác... Nhưng không, tìm đâu ra người đó?! Người nó cần nhất lúc này đã xách vali ra đi với những hoài bão sục sôi ở nơi xa lắm rồi... Nó bồi hồi nhớ lại những kỉ niệm của hai đứa, những lời bạn ấy đã nói, đã hứa. Những dự định về một tương

lai tươi đẹp mà bạn ấy vẽ ra trước mắt nó như một bức tranh màu mè sinh động toàn một màu hồng... Giờ đây nó phải tự mình đào mồ chôn chặt kí ức, quả thật rất khó khăn. Ngón tay nó vô thức, nguệch ngoạc trên nền đất nét vẽ ngẩn ngơ: một cái mặt :(

Đột nhiên, gã xuất hiện, lừ lừ đi về phía nó. Nó giật mình, ngược nhìn gã đầy sợ sệt. Gã chẳng nói chẳng rằng, ngồi xuống cạnh bên nó, đưa chân đi đi hình nó vừa vẽ, sau đó sửa lại thành một cái mặt :D

Rồi quay sang nó, chiêm chọc:

- Trẻ con dạo này đứa nào cũng đam mê bộ môn tự kỷ à?

- Dạ... - Nó bối rối.

Gã lại hất hàm, hỏi cộc lốc:

- Ra đây làm gì?

- Ngồi chơi thôi ạ... - Nó ngập ngừng.

- Trốn học à? Lớp mấy rồi?

- Lớp 13.

Gã nhìn nó, thoáng chút ngạc nhiên, rồi “à” lên một tiếng :

- Mặt non choẹt thế này mà đã đại học rồi cơ à? Trường nào đấy?

- Đại học Bôn Ba - nó thở dài.

Gã phá lên sằng sặc:

- Toạch thì bảo em toạch. Lại còn chơi chữ.

Nó không nói gì, tiếp tục trò chơi ném sỏi xuống mặt hồ. Gã bắt chuyện với nó, tự nhiên như đã quen từ lâu :

- Tên?

- Vy ạ.

- Ủ. Anh tên Hoàng. Gọi là Hoàng “sa”. Tính đến nay là được hai mươi ba mùa lúa trổ bông...

- Vâng. O nhưng mà - Nó tròn mắt - Anh ở Hoàng Sa á?

Gã ôm bụng cười ngặt nghẽo :

- Con này máu lên não chậm thế, gọi Hoàng “sa” vì anh đã từng...bán cần sa...

Nó hoảng hốt, nhìn gã như gà nhìn thấy cáo. Lấp bắp hỏi lại:

- Cần...cần sa ý ạ?

Gã ngửa cổ lên trời, giọng nhẹ bẫng:

- Ủ. Nghề tay trái ấy mà...

- Anh đi làm rồi hả? - Nó ngây ngô.

- Anh làm từ năm 19 tuổi, bố anh bảo học ít thôi, thông minh quá người ta ganh ghét. - Gã nhún nhử.

Nó bật cười. Nhíu mày:

- Mà anh làm gì thế?

- Chỗ nào có bát có đĩa là có anh.

- Đầu bếp? - Nó chớp mắt.

- Được thế thì còn gì bằng - Gã nhếch mép - Mày đốt thể thảo nào toạch đại học...

- Thì anh bảo bát đĩa mà... - Nó xị mặt.

- Ý anh là... cờ bạc ấy...

- Ah...ừm...!

Nó đưa tay vẽ thêm một cái mặt :) bên cạnh cái mặt :D hần vừa sửa lại. Nó mở lòng hơn...

- Sao những người hôm qua lại đuổi đánh anh thế?

Gã nắm chặt tay, những đường gân guốc thi nhau chạy dọc cánh tay, giọng trầm đều:

- Dân cờ bạc ấy mà. Anh thua, vay tiền chúng nó gỡ lại. Nhưng chưa trả được...

Gã đánh trống lảng:

- Còn mày nữa. Sao ngày nào cũng ra đây ngồi? Làm thơ à?

Nó chép miệng:

- Ờ thì... buồn...

- Ai cù mà buồn?

Nó im lặng. Có cái gì đó xộc lên mũi, cay xè. Vài giây sau, nó cười nhạt:

- Cả thế giới...!

Gã nhìn nó, cái nhìn khó hiểu. Nó tiếp tục:

- Anh biết đấy, em trượt đại học. Người yêu bỏ. Bố mẹ vì em mà cãi cộ. Bạn bè lên trường nhập học, mình cũng đi học, nhưng là học ôn để thi lại. Em thấy em... vô dụng quá. Em thấy em như thứ bỏ đi, như gánh nặng của gia đình xã hội ấy... Em...

Gã ngắt lời nó:

- Nói như mày, thì anh phải thuộc dạng cặn bã xã hội mất.

- Em không có ý đó... - Nó cúi mặt, cắn chặt môi.

Gã móc trong túi quần ra bao thuốc lá, đưa cho nó một điếu, cười cợt:

- Thử không?

- Không! - Nó nhăn mặt, đẩy điếu thuốc về phía gã.

- Anh lại tưởng mày quần quá sẽ có tư tưởng sa đọa - Gã cười.

Châm điếu thuốc, đưa lên miệng rít một hơi dài, rồi nhả lên trời làn khói xanh mờ màng. Gã hỏi nó:

- Biết cái gì đây không?

- Thuốc lá ạ.

- Sai bét! “Cỏ” đấy...

Nó giật mình, ngồi cách xa gã ra đến mấy mét. Gã ngấm nhìn làn khói, nói băng quơ:

- Có giấy OCB cuốn thì hút sẽ ngon hơn...

Nó tái mét mặt nhìn hần thận trọng, chẳng hiểu vì sao. Gã quay sang nó:

- “Thú vui tao nhã” của anh, có gì mà mày phải phản ứng dữ dội thế? Cái này có chực điếu với anh cũng chả nhằm nhò gì. Muối đốt inox...!

Gã ném điếu cỏ đang hút dở xuống hồ, chua chát:

- Năm anh 16 tuổi, bố mẹ li hôn. Mẹ anh lấy chồng khác, bỏ anh ở lại với ông bố rượu chè thất nghiệp. Chị gái anh đang học đại học, đòi bỏ học đi làm nuôi anh...

- Rồi sao ạ? - Nó vốn vãi.

- Anh không đồng ý... Rồi.. Anh nhận lời chuyển “hàng” ột ông ở xóm... Đó là lần đầu tiên anh được cầm trong tay những đồng tiền do chính mình làm ra. Dù bất chính... Nhưng anh vẫn rất vui. Anh làm cho ông ta vài tuần là quen việc, quen mặt khách. Còn có tiền gửi cho chị gái đi học tiếp. Cái sự nghiệp hút hít của anh bắt đầu từ đó... Được một thời gian, thì ông ấy bị bắt... - Giọng gã bùi ngùi - Nhưng không hé môi nửa lời khai những đứa có liên quan trong đường dây buôn bán. Ông ấy chịu hết. Ăn tử hình...

Gã ngưng lại một lát, bỗng nhìn thẳng mắt nó, hỏi rành rọt:

- Nếu anh bị nghiện, anh là một thằng nghiện... Mà có sợ anh không?

Nó cứng họng. Bảo sao... Hôm trước lúc nó định đưa cho gã tờ khăn giấy thấm máu, gã lại đuổi nó ra như vậy... Ánh mắt gã nhìn nó chờ đợi, ánh mắt của một kẻ cô đơn, lạc lõng. Nó thấy gã lúc này giống như Chí Phèo đang đứng trước ngưỡng cửa hoàn lương. Mặc dù, có lẽ gã chưa đến nỗi bị cự tuyệt quyền làm người, và xem ra vẫn còn niềm tin vào cuộc sống lắm. Nó ngập ngừng:

- Em...sợ. Nhưng em nghĩ, khi anh đã nói thẳng với em điều này, hẳn là anh sẽ không làm gì tổn hại đến em, phải không?

Gã nhoeo miệng cười hiền lành, để lộ chiếc răng khểnh duyên chết người. Vỗ vai nó đầy thương mến như thể “cuộc trò chuyện giữa hai người...đàn ông”:

- Tốt! Anh quý mày rồi đấy! Mày... Không giống phần đông lũ con gái anh từng biết.

Nó lè lưỡi tinh nghịch.

- Em á? Tầm thường nhưng không bình thường.

Gã gạt đầu, đứng dậy, phủi quần, nói như ra lệnh:

- Thôi muộn rồi. Về! Con gái con đứa suốt ngày lang thang, mất chất!

- Hay anh đưa em về đi - Nó đề nghị.

- Gì chứ? - Gã quay lại nhìn nó khó hiểu - Mày không sợ anh thật hả?

- Không! - Nó quả quyết.

- Vậy thì anh... sợ mày dần đều rồi...

Nó khúc khích vẻ khoái chí. Gã bảo:

- Rồi. Đứng yên đấy đợi. Anh về lấy xe.

+++

Nhiều ngày nay, hôm nào cũng vậy. Cứ hết giờ ở lớp học ôn, nó lại mò ra “Thiên đường”.

Nơi này được cả nó và Hoàng thống nhất gọi như vậy. Nó thấy vui vui vì có người hiểu được mình. Thường thì hai anh em sẽ ngồi ăn Donut nó mua và uống V-Fresh Hoàng mua, nó thích sê chia như vậy. Chém đủ chuyện trên trời dưới biển, từ chuyện “con chó nhà em bị ốm” đến “tình hình Việt Nam - Trung Quốc”. Hoàng thường mắng đùa nó :

- Mày cứ nghiên cứu mấy vấn đề chính trị nhiều rồi vớ vẩn phản động đấy em ạ.

- Ai cũng như anh chắc! - Nó vênh mặt tu lon nước ừng ực.

- Ồ - Hoàng nằm lãn ra thăm cổ, đưa tay lên gối đầu - Cứ ngồi ấy mà nỏ, lúc nó đánh thật thì lại chả chạy đầu tiên.

Nó chẳng buồn phản kháng, ngược nhìn mấy đám mây lập lờ trên bầu trời, trắng xốp, như những cây kem bông hồi nhỏ bố hay mua cho nó mỗi lúc tan học về. Rồi nó sẽ nhảy căng lên sung sướng và hét :

- Con yêu bố nhất!

Tự nhiên cổ họng lại nghèn nghẹn. Nó nhớ ngày xưa quá. Đúng thật, trong hầu hết mỗi cuộc đời, thời ấu thơ là đẹp nhất. Vô lo vô nghĩ, được yêu thương che chở, và chẳng biết đến những nỗi đau... Ngày ấy nó ngoan lắm, luôn là niềm tự hào của bố mẹ. Rồi lại chạnh lòng nghĩ về mình hiện tại...

Bống nó quay lại Hoàng:

- Anh! Anh!

- Sao? - Hoàng ngẩn cổ nhìn nó.

- Em thèm kẹo bông lắm...

Mặt nó mếu máo đến tội. Hoàng ngạc nhiên:

- Ô con điên. Ở đây đâu ra kẹo bông à?

- Em không biết! Đi tìm đi, ở mấy cổng trường tiểu học ý. Đi đi đi...

- Mày phiền thật ấy!

Nó hậm hực, dần dỗi:

- Thế để em tự đi một mình.

Nói rồi đứng dậy định đi thật. Hoàng vội vã:

- Ô... này! Thôi được rồi, đợi anh...

Nó cười đắc thắng. Chà...Ngày xưa chẳng phải nó cũng đã dùng chiêu này với bố hay sao...?

+++

Hai anh em rong ruổi qua bốn cái cổng trường tiểu học mới tìm được một xe bán kẹo rong. Ông già bán kẹo hồ hởi:

- Máy cây hả cháu?

Nó nheo mắt, suy nghĩ:

- Năm ạ!

Hoàng giật nảy mình:

- Mày là trâu à?

Nó xòe bàn tay, lăm bắm đếm như trẻ con:

- Thì em này, em gái em này, bố này, mẹ này... Anh Hoàng nữa!

Gã nhăn mặt:

- Dở hơi! Không ăn! Mày cứ như trẻ con ấy.

Nó không nhẽo:

- Thử đi. Ngon cực.

Hoàng đành miễn cưỡng gật đầu. Vị ngọt của đường tan từ từ trên đầu lưỡi. Một thằng thanh niên hai mươi ba và một đứa con gái mười tám, hồn nhiên đùa với những cây kẹo bông trên vỉa hè. Hoàng bỗng thấy dâng lên trong lòng một thứ cảm xúc lạ lắm, giống như gã vừa kiếm được một tấm vé trở về tuổi thơ... Ông già với chiếc xe đạp cũ kĩ có thùng gỗ đựng chiếc máy làm kẹo cười rạng rỡ, chút nắng chiều buông...

Bống Hoàng lên tiếng:

- Bác bán cho cháu một cây nữa đi.

Vy túm túm:

- Thích rồi đúng không?

Hoàng đáp nhỏ:

- Không. Mua cho con anh...

Vy há hốc mồm, mắt tròn xoe, khuôn mặt biểu lộ đủ các kiểu trạng thái. Nó lắp bắp:

- C... co.. con á?

- Ủ - Hoàng giả nai - Anh chưa kể ày sao?

- Chưa kể - Nó vẫn ngơ ngác.

+++

Đoạn đường về nhà như ngắn lại. Hoàng kể cho nó bằng một giọng chậm rãi, như thể đang viết lại một cuốn hồi kí cuộc đời.

- Anh đã từng yêu vợ anh, nhiều lắm. Năm ấy anh bằng mày bây giờ, còn cô ấy kém anh một tuổi. Chẳng biết cái gì đã khiến anh lao vào cô ấy mù quáng, như con thiêu thân. Cô ấy khá xinh, tuy chẳng phải dạng ngoan ngoãn hiền lành, nhưng ẩn sâu trong tâm hồn bụi bặm ấy, vẫn còn chút gì đó rất tinh khôi... Anh cảm thấy thế. Tình cảm cũng lúc lên lúc xuống thất thường. Cô ấy hay ghen bóng ghen gió, trong khi anh luôn toàn tâm toàn ý, rồi nghi ngờ lẫn nhau, các kiểu, thì tuổi trẻ mà, nghĩ suy bông bột, thiếu chín chắn nữa... Cho đến một ngày, cô ấy vui mừng thông báo anh sắp được làm bố... Và háo hức chuẩn bị ột đám cưới trong mơ...

Giọng gã chột nghèn nghẹn.

- Số tiền anh bán “cần” và tất cả những gì ông già có không đủ để thực hiện ước mơ của cô ấy, anh nói để một hai năm nữa anh sẽ cố kiếm công việc gì đó hái ra tiền, rồi sẽ chu cấp đầy đủ cho cả hai mẹ con. Thực sự lúc đó anh không hề muốn thoái thác trách nhiệm, chỉ là anh thấy mình... chưa thể. Cô ấy gào lên rằng:” Anh là thằng đểu, thằng khốn nạn”, rằng anh lừa dối cô ấy...

Lời kể của Hoàng đứt quãng, rời rạc. Nó cảm tưởng như gã sắp khóc...

- Rồi thì anh đã làm một việc ngu xuẩn nhất: cướp xe máy! Lúc ấy trong đầu anh chỉ có ý nghĩ, làm sao để có tiền mua nhẫn cưới, một bữa tiệc nho nhỏ, và sau đó là một mái ấm thật sự. Một tuần sau, anh bị bắt - Gã thở hắt ra, cười chua chát - Tòa xử ba năm tù cho hành vi cướp tài sản. Mọi thứ quanh anh coi như sụp đổ. Lúc đi lĩnh án, anh nói cô ấy chờ anh có được không, cô ấy chỉ khóc. Anh đã nhận thấy có điều bất thường sau những giọt nước mắt đó...

Gã lại thở dài, đôi mắt xa xăm...

- Gần một năm trong trại, “đại bàng” nó cải tạo, anh sống nhục nhĩ như một con chó. Ngày ba trận, lê lét khổ sở mà vẫn phải cắn răng chịu đựng. Ông bố anh từ ngày vắng anh, không ai kiếm tiền cho ông ấy say sưa nữa, đâm ra “nhớ” con trai. Ông ấy nhờ một người bạn từ thừa còn trong quân ngũ, giờ là phó giám đốc công an thành phố, chạy chọt cho anh mãn hạn sớm. Vừa ra tù thì được tin cô ấy... lấy chồng...! Đứa con để lại, chị gái anh nuôi. Cô ấy theo chân một thằng già đại gia Vũng Tàu, Cần Thơ gì đó...

Hai hàm răng nghiêng chặt, những lời lẽ rín rít qua kẽ răng:

- Mày biết anh đã đau đớn thế nào không? Lúc đó anh đã nghĩ anh mất tất cả rồi, và cuộc sống chẳng còn ý nghĩa chó gì nữa! Trong tù bị hành hạ thể xác, ra ngoài lại phải chịu nỗi đau tinh thần, nhiều khi anh đã nghĩ đến cách giải thoát hèn hạ là cái chết! Nhưng anh không đủ can đảm. Anh còn bố, còn chị gái, và đứa con mới chào đời mà không có mẹ! Anh hận cô ấy, căm thù luôn! Bao nhiêu yêu thương, anh dồn hết cho thằng Bin, thay cả phần mẹ nó. Anh chỉ mong sau này nó lớn lên đừng như anh, dù anh là một thằng bố tồi, nhưng con anh vẫn phải là đứa con ngoan...

Mắt Vy đỏ mọng. Nước mắt chột trào ra. Nó thút thít:

- Sao... Sao anh không tìm cho Bin một người mẹ khác? Anh còn yêu chị ấy à?

Gã ngậm ngùi, cay đắng:

- Anh là một thằng nghiện, mày hiểu không?

- Em... - Nó bật khóc nức nở, không nói nên lời.

Gã vô thức đưa tay lau những giọt nước mắt nóng hổi trên khuôn mặt con bé, dịu dàng:

- Mà thấy không? So với anh, mày mới chỉ là vấp ngã đầu đời. Anh đã vượt qua được sóng gió, anh tin mày cũng đủ vững vàng... Ít ra là sẽ không thê thảm như lúc này...

Vy lặng người, gã quả thật rất phi phàm. Có thể kiên cường chà đạp lên nỗi đau mà tiếp tục sống, chẳng kêu than. Nó gật đầu, tự nhủ ngày mai, rồi sẽ khác...

+++

Nắng nhàn nhạt. Cũng tại sáng nay cơn mưa cuối mùa ẩm ương đổ ập xuống, nó khiến mọi thứ trở lên sạch sẽ và trong lành đến lạ. Đã có chút gió chớm thu. Vy đến gặp Hoàng như một thói quen. Nó bỗng chạnh lòng nhận ra : Hoàng gầy đi nhiều hơn trước. Có lẽ tại mùa thu, cái gì gắn với mùa thu cũng mỏng manh và leo lét như vậy. Vy rón rén bước lại gần Hoàng, hù một cái khiến gã giật bắn mình. Quay lại lườm, dứ dứ nắm đấm về phía con bé, Hoàng nạt nộ:

- Con ranh! Chán sống hả?

Vy ríu rít khoe:

- Xem này!

Nó xòe hai bàn tay trắng nõn, cười tíu mắt:

- Móng màu cà phê, tóc màu cà phê, mắt màu cà phê, à đây, mũi màu cà phê nữa. Chất chưa?

Hoàng phì cười trước sự ngộ nhĩnh của nó, châm chọc:

- Chất rồi. Chất như cục đất. Mày cuồng cái màu này à?

- Đẹp mà.

Vy vẫn không rời mắt khỏi bộ móng mới, ngắm một cách triu mến như thể bà mẹ trẻ với đứa con nhỏ. Nó lẩm bẩm:

- Ít nữa em sẽ mua xe màu cà phê, laptop màu cà phê, xây một cái nhà sơn màu cà phê và nếu thất nghiệp thì sẽ mở một tiệm cà phê... Nghe được đấy nhĩ?

10. Chương 10: Thăng Nghiện (phần 2)

Hoàng bỗng nhìn thẳng vào mắt con bé. Quả thật, mắt nó nâu, lạ thường. Cái màu nâu yếu ớt, vàng vọt, lúc nào cũng ánh lên cái vẻ tinh ranh lém lỉnh, nhưng khó mà biết được, nó đang che giấu những gì, sau đôi mắt ấy... Hoàng buột miệng:

- Màu cà phê... Có chút ngọt của sữa, nhưng chẳng ai phủ nhận được vị đắng vốn dĩ của nó...

Vy ngây ngô hỏi lại:

- Thế thì cuộc đời em cũng sẽ đắng ngắt như cà phê, hả anh?

- À...- Hoàng như sực tỉnh. Gã không muốn gieo rắc vào đầu con bé thêm một chút nào nữa những nỗi buồn xa xăm. - Màu mắt rất đẹp, hiếm nữa. Mày đúng là thuộc loại thú quý rồi.

- Trêu em! - Vy nhả mặt.

Con bé cúi mặt, thì thào:

- Ai cũng nói mắt em nhìn buồn lắm, anh ạ.

Hoàng im lặng, điều đó không sai, nhưng gã chẳng thể đồng tình với con bé. Đôi mắt ươn ướt, mệnh mang như quả cầu pha lê tiên đoán tương lai của nó, có gì đó u sầu và ảm đạm. Gã bỗng phá tan sự im lặng ngọt ngào đáng sợ, giắt chiếc mũ lưỡi trai trên đầu nó, mắng:

- Con gái mà đội mũ này à? Chả ra cái thể thống cống rãnh gì cả. Tịch thu!

Vy gào lên thống thiết:

- Không! Mũ màu cà phê của em! Trả lại đây..!

Nó đuổi Hoàng chạy vòng quanh cái hồ nhỏ xíu, bao nhiêu muộn phiền, bao nhiêu nỗi lo đè nén như bay biến hết. Đến khi đã mệt nhoài, nó chẳng ngại “vết bẩn”, ngồi bệt xuống đất thở hổn hển. Sau lưng là thảm cỏ úa khô khốc trải dài, và nắng muộn làm hồng hai gò má, mồ hôi lấm tấm trên trán. Gió từ đâu ùa tới, hất tung mái tóc màu cà phê như đùa nghịch. Hoàng rút điện thoại, chụp ný khoảnh khắc môi nó hé nụ cười xinh : hai mắt híp tịt lại, cười bay tổ quốc...

Hoàng để ảnh đó làm hình nền điện thoại, có lẽ chẳng cần thêm chút công nghệ số nào, vẫn đủ rạng rỡ cả màn hình...

+++

Thu về ngày một rõ, cái chớm lạnh khiến người ta đôi lúc bất giác rung mình. Đạo gần đây Hoàng yếu hơn nhiều lắm. Gây rộc, hai hốc mắt thâm quầng sâu hoắm vì thâu đêm suốt sáng thức bên những canh bạc sát phạt lẫn nhau. Không đếm được bao nhiêu lần gã đã phải cầm xe, cầm máy, thậm chí cầm cả chứng minh thư, sổ đỏ để “mưu sinh”. Gã muốn bỏ “nghề”, muốn lắm. Gã khao khát một công việc ổn định và hợp pháp, không cần dư giả, chỉ cần đủ nuôi con. Nhưng không thể... Chẳng làm gì ngoài đánh bạc mới kiếm đủ tiền cho cả những cuộc hút chích đã ăn sâu vào máu. Phải! Gã là một thằng nghiện cơ mà. Gã sợ soi gương, sợ nhìn thấy thân xác hoang tàn của mình, gã vẫn có cảm xúc, và một trái tim đập chậm...

Đã hơn 4h chiều, vẫn chưa thấy bóng dáng Vy đâu. Con bé mệt, hay kẹt xe, hay có chuyện gì xảy ra nhỉ? Chẳng phải hôm nay nó hẹn đi mua bánh Trung thu cùng nó sao? Hàng loạt những câu hỏi hoang mang hiện lên trong óc Hoàng. Gã sốt ruột bấm máy gọi Vy. Gần hết bài nhạc chờ thì Vy bắt máy.

- Anh ạ...

- Mà đang làm cái trò ma trò quỷ gì thế? Hẹn hò kiểu đấy à? Biết mấy giờ rồi không? - Gã gất lên bực bội.

- Em... Em bị đánh...

Hoàng hoảng hốt, hỏi dồn dập:

- Cái gì? Đứa nào đánh? Đang ở đâu? Làm sao nó đánh?

- Thằng ở lớp học ôn, kém em 1 tuổi. Em không yêu nó, nó cứ lăng nhăng nên em chửi vào mặt nó. Giờ nó gọi mấy con bé ở đâu đến ấy. Chúng nó săn em...

- Mà đang ở đâu?

- Cổng trường Bình Minh...

Hoàng chẳng nói chẳng rằng, phi thẳng xe đến trường Bình Minh. Bụng gã sôi lên như nham thạch trực phun trào. Gã lo cho con bé...

Bốn năm đứa con gái cùng một thằng con trai cười SH lảng vảng trước cổng trường. Thằng nhồi tóc màu rêu có cái khuyên mũi nhỏ tí hìn lấp lánh và miệng ngậm điệu Esse đen nhấp nhồm như ngồi trên đồng lửa. Hoàng nhấn tin vào máy Vy:

- Anh đến rồi, mà ra đây.

Vy ngáp ngừng bước ra khỏi cổng, thằng nhồi con đứng bật dậy, mắt sáng rực như định lao vào cho con bé ăn ný mấy cái tát. Hoàng vòng xe ra trước mặt nó, gần giọng:

- Định làm gì đấy?

Thằng nhôi khựng lại. Như không tin vào mắt mình, thốt lên:

- Ô... Anh Hoàng...?

Gã quắc mắt:

- Mày định đánh con gái à?

Thằng nhôi hậm hực:

- Con ranh này láo toét trước.

Hoàng nhìn Vy, rồi quay lại nó:

- Cái Vy là em gái tao, mà mày biết đấy, tao đã vào tù một lần rồi, thì cũng có thể vào tù lần nữa, vì nó!

Hai chữ “vào tù” như con dao nhọn găm thẳng lên trái tim Vy, nó thấy đau nhói. Anh nó chẳng ngại phơi bày quá khứ như nhóp để bảo vệ nó...

Thằng nhôi không nói được câu nào, liếc trộm Vy cay cú... Rồi nó vẫy mấy con bé bạn đi về.

Mắt Vy đỏ hoe.

- Cảm ơn anh...

Ôi! Hoàng sợ thấy con gái khóc, nhất là đôi mắt buồn kia. Gã pha trò :

- Con khỉ gió! Mày không biết đường gọi cho anh à? Mà anh thấy thằng cu đấy cũng được. Đẹp trai, sáng sủa, “tối sửa” còn gì... Yêu quách đi có phải đỡ phiền không?

Vy gạt nước mắt, nói rành rọt:

- Em không thể yêu một thằng coi con gái là những món đồ sưu tập, có được thì hả hê, không có thì lồng lộn lên. Lại càng không bao giờ chấp nhận một thằng đàn ông mồm nói yêu em mà trước mặt em ve vãn những đứa con gái khác.

- Ồ hờ... - Hoàng chưng hửng - Rồi thì bây giờ có đi mua bánh Trung thu nữa không?

- Dạ có!

+++

Ngồi sau xe Hoàng, Vy lẩm nhẩm hát vu vơ. Con bé đang ồm, giọng nó ngàn ngạt:

”... I'll love you till I die

Deep as sea

Wide as sky

The beauty of our love paints rainbows

Everywhere we go

Need you all my life

You're my hope

You're my pride

In your arms I find my heaven

In your eyes my sea and sky

May life our love paradise...”

Bỗng nó vỗ vai Hoàng, thỏ thẻ:

- Anh ơi...

- Nói!?
- Hôm qua “bạn ấy” nhắn tin cho em.
- Bạn nào?
- Người yêu cũ ý.
- Bảo sao?
- Kêu nhớ với không quen cuộc sống trong ấy...
- Thế thôi à?
- Khoe quen được bạn cùng lớp dễ thương lắm...
- Rồi mà có chúc nó hạnh phúc không?

Vy bật cười ha hả:

- Diên! Em chưa trù ẻo cho cuộc đời nó tằm tối đến âm vô cực thì thôi ấy.
- Khiếp. Xin cô. Nhỏ mọn vừa.
- Nếu là anh thì có thể không? - Vy nhăm nhắng.

Hoàng nghe lòng mình buốt giá... Ủ... nếu là gã thì sao? Gã sẽ chẳng như Vy, vì gã yêu cô ấy, yêu bằng cả trái tim, là phải biết chấp nhận, là thấy vui khi người mình yêu hạnh phúc. Vy và cái tình yêu bọ xít của nó còn non và xanh lắm, nó đâu hiểu được...

- Anh vẫn luôn mong cô ấy sống tốt...

Vy im bật. Nó nể Hoàng quá. Một thằng nghiện có lòng vị tha vĩ đại và cao thượng đến không ngờ...

+++

Tối, Vy đang nằm ườn xem phim thì điện thoại rung âm ầm. “Đại ca is calling”...

- Em đây. Hót đi chim.

Đầu bên kia, giọng Hoàng gấp gáp:

- Mà xuống nhà nọ anh bảo cái này.

Vy lật đật chạy ra mở cổng. Nó hoảng hồn khi nhìn thấy Hoàng: hai mắt đục ngầu, đầu tóc rối bời, chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ mở toang cả hai cúc ngực. Nó luống cuống:

- Anh sao thế này?
- Đừng hỏi nhiều. Còn tiền không? Vứt anh vay mấy “lít”, nhanh.
- Em làm gì có.

Nó nhìn Hoàng sợ sệt. Gã quát lên :

- Tao vay rồi tao trả. Ai đớp không của mày mà sợ.
- Nhưng em...
- Có hay không? Nói!

Vy suýt bật khóc, nó lắp bắp :

- Được rồi... Đợi em chút...

Nó chạy biến lên nhà, lát sau trở ra, dúi vào tay Hoàng mấy tờ polime mới cứng, nước mắt lã chã, lạc cả giọng:

- Tiền học thêm của em đây. Anh cầm đi. Sao anh lại thế này hả anh?

Hoàng nuốt nước bọt, gã cầm chặt tay Vy:

- Anh xin lỗi. Khi nào có anh sẽ trả mày sau. Bây giờ anh phải đi đã.

Nói rồi quay xe phóng thẳng, bỏ lại Vy vẫn chưa hết bàng hoàng ngỡ ngàng. Nó thương Hoàng lắm. Nó biết gã dùng chỗ tiền đó làm gì, nó biết chứ. Nhưng nó không để gã phải chịu đau khổ quai quạc được... Không thể...

+++

Trăng tròn và sáng vàng vạc lơ lửng trên bầu trời đêm đen đặc, chẳng một gợn mây. Sân chung cư tràn ngập ánh đèn, nhạc, và lũ trẻ. Thăng Bin vừa thấy Vy bước tới đã hét toáng lên:

- Con chào cô Vy! Con chào cô Vy!

Cái giọng ngọt ngào đáng yêu đến sợ. Vy dang tay ôm chầm lấy thằng bé, hôn tíu tít lên hai má phúng phính của nó, khen lấy khen để:

- Hotboy của cô hôm nay đẹp trai quá. Bố Hoàng mua đồ chơi gì cho con nào?

Bin phấn khích, rồi rít khoe:

- Bố mua mặt nạ siêu nhân với đèn lồng máy bay cho con. Mua mặt nạ khỉ cho cô Vy.

Vy quay sang lườm Hoàng đang cười khoái trá.

- Bà cô già lè mề quá đấy.

- Vâng! Ông bố trẻ có nhất thiết phải “xúc xỉ không cần xéng” nhau thế không?

- Thì tao thấy hợp với mày, mua ột cái, kéo lại tị nạnh với thằng Bin.

Vy xoắn lại:

- Ồ công nhận hợp với em thật. Chả bù cho anh, chưa cần đeo mặt nạ cũng đã giống khỉ rồi.

Ny lập tức ăn một cái tát “cảnh cáo” của ông anh.

- Nhi đồng đạo này hơi láo đấy!

- A - Vy nhăn mặt.

Nó, Hoàng và bé Bin hòa trong dòng người nhộn nhịp. Bin thích thú chạy tung tăng khắp nơi. Hoàng khoanh tay đứng nhìn con trai mình, lòng gã nhen nhúm một niềm vui bé nhỏ. Gã lên tiếng:

- Cảm ơn em, hôm nay thằng Bin vui lắm.

- Vâng...

- Anh muốn làm mọi thứ để con anh không phải thiệt thòi... như anh ngày xưa...

- Anh làm sao? - Vy thắc mắc.

Gã chìm vào dòng hồi tưởng:

- Hồi xưa nhà anh nghèo, Trung thu thấy bọn trẻ con có đèn lồng, đèn ông sao, anh thèm lắm. Đòi bố mua bằng được. Lần đấy bị đánh một trận tơi tả vì cái tội đòi hỏi. Chị gái anh thương quá, mới kiếm cái lon nước ngọt cũ và cây nến, chế cho anh cái đèn lồng có quai là sợi dây dù và cán là cành cây khô. Nhận cái đèn lồng từ tay chị, anh vừa cười vừa khóc... Rồi còn bị bọn bạn trêu chọc. Anh tủi thân lắm, vật vờ một mình một góc... Chưa Trung thu năm nào anh có niềm vui trọn vẹn... Nên bây giờ, anh không muốn con anh phải thua kém chúng bạn...

Mất Vy lại long lanh. Không ngờ gã có một tuổi thơ “dữ dội” đến thế. Hoàng móc bao thuốc ra, định đưa một điếu lên miệng thì Vy ngăn lại :

- Anh đừng hút nữa...

Hoàng bối rối, rồi gã cất đi thật. Con ho ập đến như xé phổi. Hoàng cúi gục cả người xuống. Lúc sau, gã nhẹ nhàng bảo Vy:

- Sắp tới anh đi xa vài tháng. Mày đừng ra “Thiên đường” ngồi một mình nữa, nhớ có gì nguy hiểm...
- Anh đi đâu? - Vy nheo mắt.
- Làm ăn.

Hoàng trả lời cộc lốc như lắng tránh.

- Nhớ đấy. Cấm ra một mình nữa. Rồi một ngày nào đó mày sẽ biết, đừng thắc mắc gì cả.
- Vâng - Vy cúi mặt, tiu ngầu.

Hoàng khoác vai nó, cười hiền lành:

- Đừng buồn vì bất cứ chuyện gì, mà phải biến nó thành động lực cố gắng, biết chưa?
- Dạ biết...
- Ừ... Thế anh yên tâm rồi.

Vy ngược nhìn Hoàng. Hôm nay gã thật lạ lùng...

++++

Những vết lở loét trên người ngày một lan rộng. Mỗi lúc nước vào là xót kinh khủng. Hoàng thấy sợ. Đêm nào cũng mơ thấy cái chết cận kề. Có hôm gã thấy mình nằm trong quan tài, căn phòng đầy nến trắng chập chờn. Mẹ gã đeo khăn trắng, bố gã đeo khăn trắng, thằng Bin đeo khăn trắng... Và Vy khóc ngất bên quan tài. Gã cố chạm vào Vy, cố ôm lấy bố mẹ và thằng Bin nhưng không thể. Gã hoảng loạn, bật dậy, mồ hôi túa ra như tắm. Những cơn đau vẫn dày vò gã mỗi ngày. Gã nắm cây chổi bằng cả hai bàn tay, khó nhọc đưa từng đường chổi loẹt quẹt. Sân chùa vào cuối thu đầy lá rụng. Trụ trì cảm động tấm lòng và hoàn cảnh của Hoàng lắm, thầy thu nạp gã làm đệ tử, dạy gã cách đi đứng ăn nói, giúp gã sám hối và cho tá túc trong chùa những ngày tháng cuối đời. Gã nhận thấy, quy y cửa Phật quả là một quyết định sáng suốt nhất cuộc đời gã, ở nơi này, gã đã làm được người có ích. Là một con người đúng nghĩa! Tụng kinh niệm Phật mỗi ngày khiến tâm hồn gã trở nên thanh thản, và tiếp thêm sức mạnh cho gã đủ để sẵn sàng bình tĩnh đương đầu với tử thần bất cứ lúc nào... Nhưng trong lòng gã, có một nỗi nhớ vẫn khôn nguôi...

++++

Vy nghe lời Hoàng, gần 3 tháng nay nó không bén mảng qua thiên đường ngồi một mình. Nó đợi Hoàng về, anh em nó sẽ lại ngồi trên thảm cỏ khô ấy, trò chuyện đến tận khi chạng vạng... Nhưng nó nhớ bé Bin kinh khủng. Nụ cười, ánh mắt và cả cái giọng thánh thót của Bin khiến lòng nó bồn chồn không tả được. Nó quyết định chiều nay sẽ đến thăm thằng nhóc.

Trời đã trở lạnh thực sự. Không có gió nhưng vẫn buốt da buốt thịt. Vy ngừng lại trước cánh cửa căn hộ số 129 khu chung cư cũ kĩ. Phải phân vân lắm, nó mới quyết định giơ tay bấm chuông. Chừng một phút sau, cánh cửa gỗ kéo kẹt mở ra, một người đàn ông lưng tuổi, khuôn mặt đầy những nét khắc khổ xuất hiện, hỏi nó bằng giọng khàn khàn:

- Cô tìm ai?
- Dạ bác cho cháu hỏi có phải nhà anh Hoàng...?

Người đàn ông nhìn Vy ngỡ ngàng. Chợt từ trong nhà, thằng Bin lao ra như tên lửa:

- Cô Vy! Ông ơi cô Vy của Bin!

Ông ta nhíu mày:

- Có đúng cô là Vy?
- Vâng ạ.

Thằng Bin bô bô:

- Đúng cô Vy mà ông. Cô Vy ơi bố Hoàng đi làm chưa về đâu. Bố còn phải mua ô tô cho Bin cơ.

Khóe mắt người đàn ông hấp háy. Ông ta nói nhanh:

- Cô đợi một chút.

Lục lọi một hồi lâu, ông ta đi ra run rẩy đưa cho Vy một tờ giấy gấp làm tư. Nghẹn ngào:

- Thằng Hoàng gửi lại cái này cho cô... Nó bảo nhất định sẽ có ngày cô tìm đến.

Vy tròn xoe mắt không hiểu. Nó vội vàng mở tờ giấy. Những nét chữ bằng mực đen cứng cỏi đã nhòe đi vài chỗ...

"Vy!

Khi mày đọc được những dòng này, có lẽ anh chẳng còn cùng chung thế giới với mày nữa rồi...

Anh xin lỗi vì đã ra đi lặng lẽ như thế, xin lỗi vì đã giấu mày đến cùng. Chỉ vì anh biết mày yếu đuối lắm, sẽ không trụ được khi phải đối mặt với sự mất mát nào đâu...

Thời gian này anh ở trên chùa. Anh đã học cách làm người, Vy ạ.

Những ngày qua, mày đã giúp anh rất nhiều. Anh vốn là một thằng thiếu thốn tình cảm trầm trọng, sống khô khan như cát sa mạc. Mày là cơn mưa hiếm hoi của cuộc đời anh đấy, biết không? Đáng lẽ anh phải biết điểm dừng, nhưng cuộc đời anh nó... đứt phanh rồi cô gái ạ. Anh không oán trách số phận, là do anh làm, anh chịu. Anh chỉ hối hận một điều là không thể tiếp tục sống để được thấy con anh khôn lớn, được thấy mày đứng lên ngoạn mục thế nào sau những vấp ngã...

Cho nên, mày hãy vì anh mà mạnh mẽ nhé.

Đôi mắt nâu ấy, anh không muốn nó đượm buồn thêm chút nào nữa...

Khi bé Bin lớn, hãy giúp anh nói với nó rằng bố nó là một thằng tồi, nhưng chưa bao giờ ngừng yêu thương nó cả. Giúp anh dạy nó đừng hư hỏng như anh.

Còn mày nữa, chắc không ghê tởm một thằng nghiện như anh, thì sẽ mãi là em gái anh chứ hả...?"

Vy ngạt thở, trái tim quặn thắt. Tất cả ập đến quá bất ngờ. Nó không kịp chuẩn bị tinh thần chống đỡ. Nó đưa tay bịt miệng ngăn những tiếng nấc muốn phá tan lồng ngực. Chợt nó vùng dậy, chạy xuống cầu thang, chạy mãi miết, mãi miết... Chẳng biết cơn gió nào đã cuốn nó đến "Thiên đường". Nó quỵ xuống, vỡ òa trong nước mắt... Nó gào lên thảm thiết:

- Anh ơi!

Gió đông phả vào mặt nó như lưỡi dao lam cứa qua da thịt.

- Anh ơi!

Nó lại gọi anh. Giữa bốn vệ cây cỏ, không một tiếng đáp vọng về... Mặt hồ vẫn lặng thình như chẳng hề đồng cảm.

Nó nức nở. Nó đau khổ.

- Em có biết đâu ngày này lại nhanh thế... Em cứ nghĩ... Anh sẽ đi rồi về nhanh thôi...

Có phải trong phút giây nào đó, tại một thời điểm nào đó, bằng một cách nào đó...nó đã yêu anh...?

- Anh à... Anh không còn chung thế giới với em nữa... Nhưng cũng đừng rời xa "Thiên đường" này nhé, có được không?

Anh vẫn không trả lời.

Trên bầu trời, những đám mây cuộn cuộn như nỗi lòng khó tả...

Dưới chân nó. Đám cỏ khô vì thiếu nước đã xỉn màu... hết màu máu của anh hôm đầu tiên gặp mặt....

11. Chương 11: Vì Anh Là Núi (phần 1)

Nắng :

Ai cũng nói tôi giống một tia nắng. Có lẽ bởi tôi hay nói, hay cười, nghịch ngợm, thất thường, và quan trọng nhất : Vì tên của tôi trong giấy khai sinh là Nguyễn Ánh Dương. Bạn bè bảo tôi có khả năng sưởi ấm một số tâm hồn, làm tan chảy một số trái tim và thắp sáng một số nghĩ suy đang ngập trong tăm tối. Tôi chỉ cười, mọi người nghĩ tôi là đứa hạnh phúc nhất trên đời vì hiếm khi thấy tôi rơi nước mắt. Chẳng ai biết đó chỉ là cái vẻ bên ngoài tôi tạo ra để bao bọc bản chất yếu đuối. Nghĩa là, hiểu nôm na, như khi màn đêm buông xuống, tôi sẽ chẳng còn tỏa sáng nữa. Cũng như khi anh chính thức bước khỏi cuộc đời tôi, nắng tắt...!

* Gió :

Em lưu tên tôi trong danh bạ vắn vắn một chữ “Gió”...Từ hồi chúng tôi còn là một đôi cơ...Tôi có tính hay ghen, thỉnh thoảng vờ mượn điện thoại em chơi game để kiểm tra tin nhắn. Khi nhìn thấy, tôi đã rất ngạc nhiên, thắc mắc :

- Sao em không để anh một cái tên khác?
- Như nào cơ? - Em ngây thơ hỏi lại.
- Như người ta yêu nhau vẫn thường để ý. Chồng đẹp zai chẳng hạn - Tôi cười ranh mãnh.
- À...- em tinh nghịch - Nhưng mà anh có đẹp đâu.

Tôi quay đi, vờ giận dỗi. Đùa chứ, đến ông bác con cả của anh trai ông nội tôi đến nhà tôi chơi còn phải nhận xét : “Thằng Phong có khi đẹp trai nhất họ ấy nhỉ”, thế mà em nở lòng nào vui dập niêm tự hào của cả dòng họ nhà tôi phũ phàng như thế...Tức không chịu được.

Thấy tôi im im không nói gì, mặt lại sưng như bánh bao chiều ế, em cười hì hì xoa dịu:

- Em đùa... em không nói người ta cũng biết anh đẹp cơ mà...

Tôi vẫn âm ức :

- Thế cứ nhất thiết phải là Gió à?
- Ừ...
- Tại sao?
- Vốn anh sinh ra đã vậy...

Em cười bí hiểm. Tôi ghét nụ cười đó...!

Và... quả thật...Tôi chính là cơn gió cuộc đời em...

* Nắng:

Phong ra đi khá là nhanh, hết như khi anh đến. Đó là một chiều cuối tháng sáu, bão về sớm, không có mưa nhưng bầu trời xám xịt và gió gào rít não nề. Phong nói câu chia tay vội vàng:

- Anh hết yêu rồi, anh thật sự không thể lừa dối bản thân mình thêm một phút nào nữa.

Tôi bịt tai lại, hét lên:

- Em không nghe. Anh điên rồi...
- Có thể...Anh điên rồi... Nhưng thà làm một thằng điên còn hơn phải quần quai trong thứ cảm xúc trái chiều...
- Tại sao chứ? - Tôi nức nở - Em làm gì sai?

- Em không sai... Chỉ là do anh... chán...

- Anh nói thế mà nghe được à? - Tôi gào lên như xé họng.

Phong cũng quát lên hết như tôi vậy:

- Anh đã phát ngáy với cái kiểu lạnh nhạt của em. Đếm xem từ hồi yêu nhau tới giờ, em nói yêu anh được mấy lần?

Tôi ngậy dại:

- Em cứ nghĩ anh sẽ tự cảm nhận được...

- Chưa bao giờ em chủ động nhắn tin, gọi điện, quan tâm anh trước. Em luôn đặt cái “tôi”, cái “ta” của em lên đầu, còn anh chẳng là gì cả...

- Em sẽ thay đổi - Tôi cứu vãn một cách yếu đuối.

- Muộn rồi em ạ...

- Anh...có người mới, đúng không? - Tôi ghen ngào, lau nước mắt.

Phong nhìn tôi, thoáng chút ngạc nhiên, rồi cũng gật đầu:

- Đúng.

Tôi trân trối nhìn anh, gần như súp đổ, lần đầu tiên trong đời, tôi biết đè nén lòng tự trọng, mở miệng cầu xin :

- Đừng bỏ em... Xin anh đấy...

Phong không nói gì, anh quay lưng bước đi, ngược chiều gió... Gió cấp 10 cũng không thể mang Phong về bên tôi. Anh rồi sẽ đi về một phía khác, với một người khác... Điều này khiến tôi như bị xúc phạm. Thật khó có thể chấp nhận sự thật đó. Tôi ngồi sụp xuống bên vệ đường, khóc như một con diên lạc trại. Sao tất cả không chỉ là mơ?

Thật may, con đường vắng, vắng đến quạnh hiu, chẳng ai thấy bộ dạng tôi lúc này thê thảm...

* Gió:

Là do tôi chủ động cắt đứt liên lạc với em trước, cắt luôn sợi dây vô hình gắn kết giữa chúng tôi. Từ số điện thoại, yahoo, facebook, mấy cái ảnh em trong máy, tôi cũng xóa sạch... Giống như cuộc đời tôi chưa từng tồn tại tia nắng ấy, thứ nắng gay gắt của mùa hè... Tôi muốn tìm inh một trải nghiệm hoàn toàn khác, thứ cảm xúc mới lạ mà Ngân mang đến khiến tôi như bị cuốn vào vô tận. Ngân là cô lớp trưởng mà tôi để ý từ hồi lớp 10. Bạn ấy quá xuất sắc và nổi bật làm tôi luôn e dè không dám tiếp cận, tôi đã nghĩ tình cảm đối với Ngân đơn thuần chỉ là sự ngưỡng mộ. Cho đến một ngày, tôi để quên máy tính trong ngăn bàn và quay trở lại lớp lấy, vô tình thấy Ngân đang gục mặt xuống bàn khóc nức nở... Tôi bối rối, ngồi xuống bên cạnh bạn ấy, nói vài câu an ủi vô nghĩa... Bỗng Ngân choàng tay ôm chặt tôi và khóc to hơn. Bờ vai bạn ấy run run, khiến tôi có cảm giác Ngân cần được tôi chở che khủng khiếp... Ngân nói rằng bạn ấy và người yêu cãi nhau, cậu ta đang du học tận bên Pháp, Ngân lo sợ cậu ta đã thay lòng đổi dạ... Tự nhiên tôi mừng thầm, đó giống như một cơ hội để tôi “ngư ông đắc lợi”. Tôi quyết định rời xa em, dành toàn bộ những quan tâm chăm sóc cho Ngân, những mong một ngày nào đó bạn ấy sẽ nhận ra và chấp nhận tình cảm của tôi. Chẳng ngờ vài tuần sau, Ngân vui mừng thông báo rằng đã làm lành với người yêu và đang chuẩn bị lên đường du học cùng cậu ấy. Tôi như bị hất nguyên xô nước đá vào mặt, tuy nhiên vẫn gắng nở nụ cười bình thường nhất có thể chúc mừng họ. Bỗng tôi nhớ đến em, nhưng như một sự trả giá, tôi không còn thấy em xuất hiện dù chỉ qua màn hình máy tính. Tôi biết em là người tự trọng rất cao... Thế là tôi lao đầu vào học. Phòng tôi lúc nào cũng sực mùi cafe thơm lừng và đèn sáng quá đêm. Trời chẳng phụ lòng tôi, năm ấy tôi thi Đại Học và đạt kết quả mỹ mãn. Đàng hoàng bước chân vào một ngôi trường danh giá. Bố mẹ tự hào về tôi, tôi tự hào về bản thân mình. Ngập trong niềm vui ấy, tôi quên bằng việc đã gây ra cho ai đó một vết thương lòng...

* Nắng:

Vết thương Phong cửa vào trái tim tôi nay đã thành sẹo. Tôi có một trái tim mạnh mẽ, tôi nghĩ thế. Nên suốt một năm qua, tôi gồng mình chống chọi nỗi đau cứ sưng tấy lên mỗi lúc đông về. Khi lạnh giá, tôi còn chẳng thể sưởi ấm chính mình, đau ốm suốt. Tôi còn không biết mình đã thay đổi từ khi nào, ra làm sao, nhưng dám chắc Phong chính là tác động ngoại cảnh. Thường thì phải mất gấp đôi thời gian để quên đi một người đã yêu... Tôi chẳng còn cười nhiều như trước, lầm lì và khước từ mọi yêu thương. Trái tim một khi đã nát bét, thì tốt hơn hết cứ để nó nguyên vẹn, còn đập phút nào hay phút ấy. Chẳng loại keo thần kì nào có thể gắn lại những mảnh vụn thật hoàn hảo... Rồi tôi đa nghi như Tào Tháo, soi xét tất cả những thằng con trai mon men tiếp cận mình như làm bên hình sự, khiến họ cũng phát sợ mà bỏ dép chạy lấy người. Thế là tôi cứ mãi bơ vơ, cho đến khi vào đại học...

* Núi :

Em hay gọi tôi là Núi, điều này khiến tôi cực kì khó chịu. Ngay từ đầu, tôi đến với em không phải vì tình yêu. Khoa Marketing của trường này, sinh viên nữ có ngoại hình trên mức “ổn” cứ như thú quý hiếm trong sách đỏ đang đứng trước nguy cơ tuyệt chủng. Mà tôi thì “ảnh đẹp rạng ngời chưa qua phục chế”, đời nào chịu bó thân với mấy em Thị Nở trong khoa. Ấy vậy mà một ngày nọ trời đẹp, Huy - thằng bạn thân như chân với dép vỗ vai tôi cười ranh mãnh :

- Sơn! Tao đổ mày tán được em ngồi bàn thứ năm dãy trong cùng cách cửa sổ một mét ba mươi bảy centi kia đấy...

Tôi uể oải đưa mắt hướng theo phương ngang cùng chiều với chiều ngón tay thằng bạn chỉ...Em là đứa con gái duy nhất trong lớp này mặc sơ mi trắng và ngồi một mình, không quan tâm đến vấn đề “xu hướng thời trang năm nay” và “Oppa Lee Min Hoo đẹp trai điên đảo” như mấy nàng đang rộn ràng trong lớp. Em đang chăm chú tô tô vẽ vẽ gì đó lên bàn, đôi mắt mơ màng...

- Mặt tiền ổn, nhưng không phải đường Quốc lộ à? - Tôi quay sang thằng Huy, vừa hỏi vừa ngáp.

- Là sao? - Nó trố đôi mắt thâm quầng vì thức đêm thức hôm cày game hỏi lại.

Tôi cười khẩy:

- Con bé là dân tỉnh lẻ phải không?

- Chuẩn luôn ! - Huy nháy mắt.

- Không chơi! - Tôi lườm nó - Không có hứng với mấy em nhà quê!

Thằng bạn tôi gắt lên:

- Bớ thằng ngu! Nước ngoài giờ nó toàn đầu tư vào nông thôn xây sân Golf cả khách sạn ấy!

- Liên quan thế? - Tôi làu bàu.

- À ừm... Ý tao là...- nó lúng túng - Hay bây giờ tao với mày cá đi...

Tôi vẫn ngáp như nghiện, vờ không hiểu:

- Cá mú gì? Tao ăn chay!

- Khôngggggggggg ! - Huy dài giọng - Cá xem mày có tán đổ và yêu được nó trong vòng một tháng không. Sau đó...sút...?

- Tao được gì? - Tôi nhòm dáy.

- Tao gọi mày bằng bố! - Huy quả quyết.

Tôi phì cười:

- Tao không có loại con như mày!

Mặt Huy dài như cái bơm rồi ngấn tưng lại. Nó quay đi, cần nhằn điều gì đó nghe không rõ, chắc là chửi tôi. Có lẽ tôi đã làm nó thất vọng, hoặc tương tự thế. Chẳng hiểu sao, tôi gọi với lại:

- Ê Huy! Tao đồng ý! Thua thì đừng trách tao thất lễ với ông già mày đấy!

Lập tức nó nhảy phắt lại chỗ tôi, phát vào lưng tôi một cái đau rất :

- Thế mới đúng là mày chứ! Niềm tự hào của thanh niên thôn...Hê hê...

- Mày bán loạn à? - Tôi cười đau ruột. Đến bó tay với thằng hấp...

* Năng:

“Em...đã nguyện làm một nốt nhạc bị lạc trong bản tình ca anh viết và em biết...Có anh rất dễ, nhưng để giữ lại bên cạnh mãi mãi thì đó là điều không thể đâu. Tình yêu dễ dàng thì chẳng tồn tại lâu...”

Tôi ngần ngại viết những dòng chữ vu vơ ấy lên mặt bàn bằng bút chì. Tự nhiên tôi phát hiện mình có khả năng...làm thơ...! Không thể phủ nhận một điều, Phong chưa bao giờ ngừng ám ảnh tâm trí tôi. Hơn một năm rồi...Tôi chưa xót...Rồi lại thở dài đưa mắt nhìn quanh...Cái lớp này có lẽ không hợp với tôi. Cũng chỉ vì tâm trí luôn lơ là mà việc học hành của tôi chẳng tốt. Đến lúc làm hồ sơ Đại học, tôi nghe lời chị gái chọn bừa marketing vì điểm thấp, thôi thì ăn chắc mặc bền vẫn hơn. Chứ tôi của hiện tại, thật không tài nào mà hòa nhập được. Mấy nhóm con gái trong lớp chẳng buồn giao tiếp, còn bọn con trai có lẽ không đời nào để ý đến kẻ mờ nhạt như tôi, trừ hai thằng bạn đầu dãy ngoài cùng cách cửa chính bốn mươi chín phẩy bảy lăm centi đang chỉ trở tôi bình phẩm toán loạn. Thề cả cái bực giảng, không phải vì tôi đang ở nơi đất chật người đông nhân dân mạnh động thì không lười thôi hai thằng thi nhau nhạt rằng rồi!

Khó chịu, tôi nằm bò ra bàn giả ngủ. Mười phút sau, điện thoại rung bần bật báo cuộc gọi đến. Số lạ! Tôi đưa tay dụi mắt mấy lần, thầm nghĩ hay là chị bí thư Đoàn trường gọi thông báo về việc tổ chức làm từ thiện gì đó bên trung tâm bảo trợ trẻ em? Mà đây, chả biết ông chủ nhiệm khoa nghĩ gì tổng ngay đưa ít nhiệt huyết như tôi vào hoạt động Đoàn nữa cơ. Đã nghèo còn mắc cái eo mà...! Đang định bấm phím trả lời thì “phụt”, bên kia tắt máy, màn hình hiện chữ to tướng “1 missed call”. Kiểu này thì không phải bên Đoàn trường rồi. Tôi cau có:

- Cái loại thanh niên gì không biết.

Rồi send lại cho “nó” một mess đầy mỉa mai:

“Không có tiền thì đừng dùng điện thoại. Nháy máy nữa, sốt ruột!”

Chưa đầy một phút sau, tin nhắn đến:

“Ấy là Dương phải không? Cho tớ làm quen nhé”.

Y như rằng có biến, tôi biết mà!

* Núi:

Tôi đã phái tốn ít nhất một nụ cười và một cái nhìn tình tứ để con bé bí thư Đoàn trường cung cấp cho tôi số điện thoại của Dương. Tôi cảm thấy khá phiền, vì trước giờ tôi ít phải chủ động làm quen với một ai đó theo cách mập mờ như thế này. Căn bản nể thằng Huy, vả lại cũng muốn thử cảm giác yêu một đứa con gái thế nào so với mấy con méng chân dài vẫn vây quanh tôi với mật độ tương đương một quần thể ruồi. Lại nghe thằng Huy quảng cáo:

- Nghe nói em này chảnh chó phết, không phải dói là đớp được đâu!

- Xấu cũng chảnh? - Tôi nhếch mép.

Huy vỗ đùi, cười như đười ươi phải gió:

- Xinh mà chảnh là chuyện bình thường, xấu cũng chảnh nó mới đột phá chứ!

Ừ thì đột phá. Nhưng tôi dám chắc không đứa con gái nào có thể cưỡng lại được sức hấp dẫn từ nụ cười của tôi. Thề! Em nào cũng khen tôi cười nhìn hiền và đẹp như...thiên thần ấy... Chả phải nói gì, tôi nhìn mình trong gương còn thấy thích bỏ xừ nữa là các em! Tôi vênh mặt với thằng Huy:

- Rồi mày xem, không quá một tuần đâu mà.

- Tinh tướng! - Huy nhìn tôi thái độ...rất gì và này nọ... - Quá một tuần thì mày gọi tao là bố nhá !?

- Kể cả ông nội! - Tôi vỗ ngực khẳng định chắc nịch.

Huy chẳng nói gì, nó tiếp tục cắm cúi vào trò Fifa ngớ ngẩn. Tôi xoay xoay cái điện thoại trong tay, bụng sôi lên sùng sục. Không hiểu vì đói hay vì vụ cá cược... Nhưng vẻ bình thản của Huy làm tôi thấy...lo lo. Không phải tôi sợ gọi nó một tiếng “ông nội”, mà nếu tôi thua, và vụ này vỡ lở thì tôi chẳng còn mặt mũi nào bước ra ánh sáng nữa. Cái danh dự của thằng con trai Sư Tử là vĩ đại nhất còn gì. Lại còn to mồm sĩ diện với thằng Huy, không khéo quả này tự đào hố chôn mình...

* Năng:

Hóa ra cái thằng thanh niên “mất chất” nháy máy đòi làm quen với tôi chính là một trong hai thằng khi ngồi bàn đầu trên lớp. Hai thằng đánh nhau như hình với bóng, tôi tưởng bọn nó “yêu nhau” chứ, còn thời gian giao lưu cọ xát với đối tượng khác hay sao? Cả tuần nay, tôi bắt đầu trò chuyện với cậu bạn tên Sơn đó. Trần đời tôi chưa từng thấy thằng con trai nào hay khoe khoang như thế. Nó làm như tôi là con thổ dân ở bộ lạc nào mới xuống vậy. Nó hỏi tôi tầm này ở nhà thường làm gì. Tôi bảo lượn shop, cafe với bạn bè... Nó trở mặt ngạc nhiên kiểu “thơ ngây như làn mây”:

- Uầy! Tổ tưởng mùa này ở quê là ra đồng chống mông bắt chuột?

Tôi cười lẩn lộn. Nó giả ngu hay ngu thật không biết. Nín cười, tôi nhìn thẳng mặt nó, rành rọt:

- “Quê” tổ lên thành phố hàng chục năm nay rồi, thanh niên ạ. Mà chỗ tổ cũng xe hơi đầy đường, dừa cắm đầy vành và dầu lênh láng tóc, nên là ấy yên tâm rằng tổ không hề lạ lẫm với văn minh đô thị, nhé!

Mặt nó nghệt ra, nom “thánh thiện đến từng phương diện”. Tôi mà “nhà quê” như nó nghĩ thì nó phải thuộc dạng “miền núi”, thậm chí đậm đà bản sắc “dân tộc”. Thế là từ đó tôi gọi nó là “Núi”. Nó cáu lắm, cấm tôi, nặng xì. Kệ! Tự do ngôn luận mà. Tôi nhơn nhơn:

- Sơn hay Núi thì cũng vậy thôi!

- Không! Điên à! Cấm Dương gọi như thế! - Mặt nó tối sầm lại như tiền đồ chị Dậu.

- Chỗ nào có biển cấm thì Dương không gọi. - Tôi vẫn ngang.

Sơn quay ngoắt đi, dần dỗi. Tự nhiên tôi giật mình. Điều bộ của nó y hệt như lúc tôi gọi Phong là Gió...

* Núi:

Thời hạn một tuần đã hết. Hôm nay là ngày tôi phải dẫn Dương đi dự sinh nhật thằng Huy với tư cách là “người yêu”!

Trời ạ! Cả tuần qua tôi bận tranh cãi với Dương cái vụ “Sơn và ”Núi”, quên cả nhiệm vụ tán tỉnh. Liệu bây giờ có kịp không? Tôi lo sốt vó, đi ra đi vào, vò đầu bứt tóc, vật vờ lên xuống. Rồi khổ sở cầm điện thoại trong tay, bấm số của Dương, mồ hôi mồ kê ròng ròng! Ghét tiết trời Hà Nội!

”...Phố mưa thấy ai ngã gục

Máu rơi khiến đôi bước chân

Cổ lê những vệt xóa nhòa

Ngất lịm nơi thềm phố hoa

Khói sương không người qua lại

Sớm mai ai sẽ ghé qua

Có chẳng ướt lệ đứng nhìn

Hay là vô tình bước đi...”

Ghét cả bài nhạc chờ “kinh dị” của Dương nữa...Chưa bao giờ tôi thấy mình bất lực như lúc này...

- Nói đi đừng ngại bạn ơi! - Dương lúc nào cũng đùa cợt.

- Dương à...! - Tôi ngập ngừng.

- Ủ Dương mà.

- Hôm nay là sinh nhật Huy bạn thân Sơn...
- À! Rồi sao?
- Đứa nào đến cũng có đôi có cặp...
- Mà...?
- Mà Sơn thì...19 tuổi không một ai theo đuổi... (đoạn này tôi nể tài bốc phét của mình phết).
- Và...?
- Và Sơn muốn... Dương... có thể đến party cùng Sơn... à... ừm... như kiểu là bạn gái Sơn, được không?
- Không.
- Tại saooooooooo? - Tôi suýt gào lên.
- Dương không thích.

Mặt tôi nhăn nhúm lại :

- Coi như tớ xin Dương đấy, chỉ là giả vờ thôi mà. Tớ hứa không nói gì, không làm gì quá đáng đâu. Mà Dương biết đấy, bọn thằng Huy là hay thích...xỉ nhục người khác lắm...Với từ hôm bọn mình quen nhau tới giờ, tớ chưa mời ấy đi đâu chơi...
 - Thôi được rồi. Không phải trình bày. Vậy 8h qua đón Dương. Địa chỉ nhà trọ của Dương đây...
- Tôi cầm bút ghi địa chỉ của Dương mà trong lòng phần khởi tốt cùng. Mặc dù gian lận, nhưng cứ nghĩ đến phút huy hoàng của kẻ chiến thắng, cả bộ mặt bất ngờ đến sững sờ của thằng Huy khiến tôi không tài nào hoãn cái sự sung sướng ấy lại. Tôi nhảy rầm rầm trong phòng như khi lên cơn thèm chuối, mẹ tôi dưới nhà phải quát vọng lên:

- Mày phá nhà đấy hả Sơn?

Mẹ ơi là mẹ! Giá mẹ biết con trai mẹ đang vui thế nào!

* Nặng :

Tự nhiên nhận lời giả làm người yêu Sơn - thằng bạn cùng lớp mới quen chưa tròn một tuần như vậy liệu có quá đột ngột không? Con bé cùng phòng trọ thấy tôi bồn chồn đứng ngồi không yên thì lấy làm lạ lắm. Sau khi nghe tôi trình bày rõ hoàn cảnh, nó vỗ lưng tôi bồm bộp:

- Cứu được danh dự bạn ấy là mày đã làm được một việc tốt để phúc cho con cháu rồi. Vụ này để tao, tao sẽ biến mày từ ngoan thành vịt... à nhầm... từ vịt thành thiên nga!

Nói rồi lảng xăng mở tủ tìm quần áo, tíu tít lôi đồ nghề make up của nó bày la liệt trên giường. Tôi toát mồ hôi. Vật lộn hơn tiếng đồng hồ, ngồi yên cho nó mặc sức tô tô vẽ vẽ khiến lưng tôi ê ẩm, toàn thân rã rời. Cho tới khi nó phán một câu:

- Xong!

Tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Nó giục:

- Soi gương xem thành quả của tao đi, con dõ.
- Thôi - tôi lắc đầu quây quây - Tao sợ lắm...
- Sợ gì? Á? Mày dám xem thường tài năng hội họa của tao à?

Rồi nó lao vào... bóp cổ tôi như thật. Mãi chỉ chốc với con bé, tôi không để ý đồng hồ đã điểm đúng 8h. Sơn gọi vào máy tôi bảo ra mở cửa. Con bạn tôi cuống quýt xách ra một đôi guốc cao gót nhọn hoắt đính đá lấp lánh, nói như ra lệnh:

- Xỏ vào, mau!

Tôi ngược nhìn nó mếu máo:

- Mày đã bắt tao mặc váy còn bắt đeo cả cái của nợ này nữa hả?

Nó trợn mắt:

- Chứ sao? Không lẽ mặc váy đeo tổ ong cùng màu?

Sơn gọi đến cuộc thứ hai, con bạn tôi phi ra mở cửa với vận tốc âm thanh ánh sáng. Toe toét:

- Chào cậu!

Sơn hơi ngạc nhiên, nhưng cũng tươi cười đáp lại:

- Chào cậu. Cho mình hỏi ở đây có bạn nào tên Dương?

Tôi rụt rè như con dâu về nhà chồng, bước ra cửa, bên lên:

- Dương đây...

Sơn chột khựng lại, trố mắt nhìn tôi. Cái mồm há hốc làm giảm đi mấy chục phần trăm độ đẹp trai vốn có. Tôi cau mày:

- Sao nhìn Dương kiểu đấy? Buồn cười lắm hả? Thế để Dương vào thay...

- Không! - Sơn kéo tay tôi - Đứng! Đẹp lắm!

Tôi đỏ lựng hai tai, cúi gằm mặt xuống. Xung quanh im ắng lạ thường. Không biết tại tôi còn đỏ thê nào nữa nếu con bạn không đẩy tôi về phía Sơn và nói :

- Thôi đi đi. muộn bây giờ, ngắm nhau mãi!

Sơn gật đầu chào nó, tôi ngồi lên xe, ngoái lại thấy con bé tung tăng bước vào nhà, lại còn hát nữa...!!! Con Vespa lướt đi trong bóng tối. Cả hai chúng tôi không nói với nhau câu nào suốt quãng đường khá xa. Đột nhiên Sơn lên tiếng:

- Hôm nay nhìn Dương như Taylor Swift ấy...

- Không được trêu Dương! - Tôi nhăn mặt, véo nhẹ vào lưng Sơn.

Nó cười tủm tỉm, đang nghĩ gì không biết...

+++

Sinh nhật Huy tổ chức trong một bar khá lớn. Tự nhiên tôi thấy hơi run. Chưa bao giờ vào một nơi thế này. Sơn gửi xe xong, thấy tôi đang bối rối, nó bước tới bên tôi, chìa tay ra:

- Đưa đây!

- Đưa gì? - Tôi thoáng ngạc nhiên.

- Tay. Đã diễn thì phải diễn cho đạt chứ.

- À ừ...

Tôi lúng túng thật sự. Bàn tay nằm gọn trong bàn tay, mồ hôi túa ra ướt nhẹp... Tôi bước theo cậu bạn như vô định. Vào đến nơi, bạn bè Sơn ủa ra vây kín lấy chúng tôi.

- Ủa ơi ai đây Sơn?

- Người yêu à cu em?

- Thằng này có người yêu mà dám chém với anh là vẫn ế trong tư thế ngẩng cao đầu nhá!

Sơn cười híp mắt. Gật đầu hỏi lại:

- Huy đâu mọi người?

- Trên kia kia anh. - Một em váy quây nhanh nhẩu.

Sơn nắm chặt tay tôi, kéo đi như ma đuổi. Huy đang đứng với một nhóm bạn, tôi quá khiến tôi chẳng thể nhìn rõ, cộng với đôi guốc cao chênh vênh, tôi bước hụt, vấp phải một cái chân bàn, ngã nhào về phía trước, đổ ập lên người Sơn. Cả đám nhốn nháo. Huy và nhóm bạn liền chạy tới, tôi và Sơn vẫn đang trong tư thế...“sắp ngã”...Thề với Chúa lúc đó có cái rãnh nào tôi sẽ rúc ngay xuống đấy, không lên nữa cũng được. Sơn vội vàng đỡ tôi dậy, trước mặt Huy và vô số ánh mắt, nó tỉnh bơ:

- Em có sao không?

Suýt thì tôi rút guốc phang nó, may sao sức nhớ ra, tôi lấp bắp:

- Ồ... ờ... em... không sao...

Đột nhiên đèn bật sáng. Mọi người xúm vào xem có chuyện gì xảy ra. Sơn thốt lên:

- Chân em sưng lên rồi kìa!

12. Chương 12: Vì Anh Là Núi (phần 2)

Rồi chẳng để tôi kịp phản ứng, nó ấn tôi ngồi xuống cái ghế gần nhất... quỳ xuống nắn khớp chân cho tôi. Đau nhói! Tôi quên cả xấu hổ, kêu lên:

- Á! Đau! Nhẹ thôi! Anh muốn vặn chân tôi ra đấy à?

Sơn ngược nhìn tôi, cười hiền lành:

- Anh xin lỗi.

Tôi đứng tim. Sơn cười đẹp quá. Mặt tôi nghệt ra y hệt con ngốc. Bỗng Huy lên tiếng:

- Hết giờ riêng tư, mời “Vợ chồng A Phủ” ổn định tinh thần chúng ta vào vấn đề chính!

Ngay lập tức Sơn lấy lại vẻ nghịch ngợm vốn có:

- Xin lỗi mọi người! Cho mình giới thiệu đây là Dương, bạn gái mình!

Tôi ngẩng lên, tính sẽ cố rặn một nụ cười xã giao nhất có thể coi như chào hỏi. Chợt tôi giật mình, bắt gặp ánh mắt quen thuộc, đang nhìn mình chăm chăm. Phải! Ánh mắt đó, khuôn mặt đó, con người đó...! Tôi như mê đi, hai tai ù lên. Tự nhiên tim đập loạn xạ và toàn thân run rẩy. Sơn tiếp tục:

- Còn giới thiệu với em, đây là Huy bạn thân anh, cùng lớp mình nên chắc em cũng biết. Đây là anh Giang, anh Trung, anh Phương... Còn đây là anh Phong, cũng người Hạ Long chỗ em đấy, chân cứng trong DotA team bọn anh luôn... Mọi người làm quen với nhau nhé!

Mặt đất quanh tôi như quay cuồng chao đảo. Đèn vụt tắt, tiếng nhạc lại vang lên át tiếng tim tôi đang cào xé. Tôi ngồi bất động, Sơn lo lắng thì thầm:

- Có chuyện gì à?

Tôi không trả lời, đẩy nhẹ Sơn:

- Tránh ra cho Dương thở chút. Khó thở quá!

- Ủ - Sơn bối rối - Vậy ngồi nghỉ đi, Sơn chạy qua chỗ thằng Huy tẹo.

Tôi gật đầu, Sơn lẩn vào biển người mờ ảo... Bỗng một bàn tay đặt nhẹ lên vai tôi:

- Uống được không?

Tôi quay lại, bàng hoàng. Là Phong! Là Phong đang đứng trước mặt tôi, ly rượu trên tay như khiêu khích. Tôi khẽ lắc đầu, nín thở. Tôi không dám nhìn Phong. Anh ngồi xuống bên tôi, rất tự nhiên:

- Lâu rồi không gặp, em vẫn tốt chứ?

Tôi im lặng. Phong lại độc thoại:

- Chắc là ổn rồi. Sơn có vẻ rất dịu dàng với em?

Tôi quay mặt đi, cố kìm nén cảm xúc, ngăn nước mắt. Nhòe mascara là thế nào Sơn cũng hỏi. Phong tiếp tục:

- Chuyện một năm trước, xin lỗi nhé. Anh bỗng bột quá. Bây giờ hối hận có lẽ cũng đã muộn...

Cổ họng tôi nghẹn đắng. Anh đâu biết rằng tôi chưa, hay nói đúng hơn là không thể quên được anh và tình yêu của anh... Tay nắm chặt gấu váy, tôi thấy mình sắp mất bình tĩnh. Đột nhiên Sơn quay lại, Phong lặng lẽ rời khỏi bàn, không quên nói nhỏ:

- Hy vọng em tha thứ...

Nước mắt tôi trào ra, Sơn nhìn tôi lo lắng:

- Dương sao thế?

- Về đi Sơn. Tớ thấy hơi mệt.

Sơn nhúm mày, cúi sát mặt tôi:

- Nói đi, làm sao? Phong chòng ghẹo gì ấy à?

- Không! - Tôi gắt lên.

- Tớ đưa ấy đến đây, tớ có trách nhiệm phải bảo vệ ấy. - Sơn cũng không kém.

Tôi nuốt nước bọt, họng tôi khô rát:

- Về đi rồi Dương kể cho.

Sơn gạt đầu:

- Vậy ra lấy xe.

+++

Đường Hà Nội càng về khuya càng nhộn nhịp. Sơn đeo tôi với vận tốc tình yêu, 20km/h. Nó không nói gì, còn tôi cứ thở dài thườn thượt. Bỗng Sơn lên tiếng:

- Ba mươi mốt...

- Hả? - Tôi giật mình.

- Cái thở dài thứ ba mươi mốt.

- À ừm... Haizzz...

- Ba mươi hai.

- Thôi đi - Tôi nhăm nhắng.

- Giờ thì bình tĩnh chưa? Nói lí do xem.

- Chuyện là thế này... Haizzz...

Tôi bắt đầu câu chuyện sau cái thở dài thứ ba mươi ba. Chậm rãi, từ từ, lúc trầm lúc bổng như Nguyễn Ngọc Ngạn kể chuyện ma. Sơn lắng nghe, không một câu ngắt quãng lời kể của tôi. Đến đoạn tôi và Phong chia tay trong chiều bão thì tôi không chịu được nữa, sống mũi lại cay xè. Sơn vẫn im lặng như đang suy nghĩ điều gì đó. Rồi bất chợt, nó đề nghị:

- Hay là từ nay, Dương cứ làm bạn gái Sơn như này nhé...

- Dương đang nghiêm túc đấy - Tôi nhăn mặt.

Sơn ngập ngừng:

- Thật ra... chơi chung nhóm, nhưng Sơn không ưa Phong vì tính anh ấy hơi ích kỉ. Không ngờ anh ấy lại làm thế với Dương. Nếu thật sự Phong đã hối hận, chúng ta xuất hiện trước mặt Phong với tư cách người yêu, anh ta sẽ thấy khó chịu. Vừa là một sự trả thù nho nhỏ, vừa là để thăm dò thái độ Phong.

- Có lí đấy - Tôi cười - Dương bây giờ chẳng nghĩ được gì đâu, tùy Sơn.

- Cứ vậy đi - Sơn nhẹ nhàng - Sơn ghét những thằng đàn ông khốn nạn. Cuộc đời cần có luật nhân quả phân minh mà.

- Sơn quả là mẫu con trai lí tưởng - Tôi khách sáo.

- Sơn cười:

- Thống nhất từ mai là chúng ta “yêu nhau” nhé.

- Ủ - Tôi khẽ gật đầu.

- Cư xử với “anh” cho đúng mực, biết chưa?

- Vâng! - Tôi cũng đùa lại - Bây giờ thì “anh” cho “em” về được chưa? Đã quá 10h đêm và chúng ta vừa đi trọn một vòng hồ rồi đấy.

* Núi:

Tôi chẳng hề tốt đẹp hay “lí tưởng” như Dương nói. Sự thật là tôi đã lấy đó làm lí do để bầu víu vào mà yêu “đúng một tháng” như đã cá với Huy để rồi “sút” mà thôi. Tôi không biết, không quan tâm liệu có phải mình đang lợi dụng Dương? Nhưng tâm trí tôi giờ đây hoàn toàn bị sự hiếu thắng bao phủ! Con Sư Tử là tôi quá khát khao cái vị trí số một. Tôi ghét Phong! Thật vậy! Từ khi hắn xuất hiện, làm tôi mờ nhạt giữa đám bạn. Hắn luôn là tâm điểm của mọi cuộc chơi, tỏ ra khá lỗi đời và sành sỏi. Vì không muốn bị mang tiếng là đồ kị với thằng sinh viên ngoại tỉnh, cho nên bằng mặt mà chẳng bằng lòng. Còn việc tôi cần làm bây giờ là cùng Dương diễn một vở kịch hoàn hảo để che mắt thằng Huy, chọc mắt thằng Phong, tôi thầm hả hê với những tính toán của mình...

+++

Sáng hôm sau, tôi để báo thức đúng 6h30. Tắm rửa sửa sang, tự cười với mình trong gương một cái, lẩm bẩm:

- Hồi bé cứ tưởng mình đẹp trai nhất, lớn lên mới biết trong gương còn có thằng đẹp trai hơn mình.

Tôi phóng xe ra khỏi nhà trong tâm trạng phấn khởi, mặc ẹ tôi gọi với lại:

- Không ăn sáng hả con? Hôm nay được ngày mày dậy sớm thì có khi chiều bão về đấy con ạ!

Mẹ lại vui tính. Nhớ rồi, có tý “tình yêu” phải khác chứ. Đến ngõ nhà Dương, tôi dừng xe gọi điện. Vẫn bài nhạc chờ “kinh dị” đó...

- Gì đấy bạn trẻ? - Giọng Dương còn ngái ngủ.

Tôi phì cười:

- “Người yêu” dậy chưa đấy? Đi ăn sáng rồi anh đèo đi học.

Tôi nghe Dương ho sặc sụa, rồi bật mồm khúc khích:

- Vâng! Anh vui lòng đợi em hai chục phút nữa. Oke?

- Sao mà lâu thế?

- Thế là “Need for speed” lắm rồi đấy!

Đúng 20p14s sau, Dương xuất hiện, lại như mọi ngày. Tôi bỗng tiếc nuối hình ảnh Dương tối hôm qua, quả thật rất lung linh... Hai đứa hòa vào dòng người ngoằn ngoèo, tấp nập. Phở bò rồi Cafe. Tôi để ý Dương

ăn rất nhỏ nhẹ, nhưng tự nhiên. Mồ hôi lấm tấm trên sống mũi, môi hồng lên vì ớt cay, đáng yêu vô cùng. Trên đường đến trường, Dương giật giật tóc tôi, lí lắc như đứa trẻ:

- “Anh yêu” chiều có thể đón “em” đi ăn sữa chua bên Lò Đúc được không?

- “Em yêu” sống chỉ để ăn thôi hả?

- Thì phải ăn để mà sống chứ! - Dương cãi.

Ngày đầu tiên “yêu nhau” đã “ma giáo” thế rồi đấy! Chưa dừng lại ở đó, thỉnh thoảng Dương lại làm bộ mặt “cún con” và giả giọng “kẹo ngọt”:

- “Anh yêu” tối nay trà chanh Nhà thờ nhé!?

- Sao suốt ngày đòi trà chanh thế?

- Tại ở đây lắm trai đẹp - Dương giả hươu giả nai, tùm tùm.

- Trai này chưa đủ đẹp à? - Tôi lừ mắt.

- Ồ ý...

- Thôi đi, biết thằng Phong hay lên đây, muốn lượn qua đập đá hội nghị chứ gì? - Tôi mĩa mai.

Dương tắt hẳn nụ cười, gương mặt em thoáng buồn. Sợ em giận, tôi vội đánh trống lảng:

- Thôi được rồi, nhưng cấm cao su một phút!

Đây, cuối cùng thì cũng chỉ vì thằng Phong! Tôi thấy uất. Dù gì... vẫn đang là... “người yêu” cơ mà. Dương chẳng hề suy chuyển trước “vẻ đẹp” của tôi như tôi từng nghĩ. Có lẽ trong mắt em, tôi đơn thuần là tấm lá chắn, che đậy cho những tổn thương sâu kín mà em muốn vùi lấp. Dương vẫn “thô lỗ” với tôi mỗi lúc hai đứa không đông quan điểm. Kiểu như một chiều tôi rủ đi cafe, em lại cứ nằng nặc đòi ra New ăn kem chua. Tôi cáu bẳn:

- Dừng lời thôi! Đi bộ về đây!

Dương quát:

- Dừng xe!

Rồi nhảy xuống, tháo mũ bảo hiểm đưa cho tôi, gần giọng:

- Cầm lấy!

Tôi ngỡ ngàng, không ngờ Dương lại phản ứng dữ dội như vậy, đành xuống nước gỡ “khổ sở kếp”, meo máo:

- Ấy sao thế... Sơn đùa mà. Xin lỗi Dương, hôm nay nóng bức nên thần kinh không được vững...

Dương lườm tôi cháy quần cháy áo:

- Cũng chỉ là LX, chưa phải Lambo mà tinh tướng, nhá!

Tôi tiu nghỉu:

- Vâng! Em xin lỗi rồi mà. Em ngã nón rước chị lên xe ạ...

Tôi khóc thầm, bấm bụng tự an ủi, thôi thì tất cả vì lí tưởng cao đẹp. Nhưng được cái Dương không bao giờ để bụng, lát sau lại hót như chim được ngay. Ở bên Dương, tôi thấy lòng mình ấm áp...Thề đấy! Có điều, đôi lúc Dương hành động rất trẻ con, làm tôi mấy lần suýt rụng tim vì sợ lộ. Có hôm trong lớp, giờ Triết, trong khi giảng viên đang miệt mài hăng say với “Quan điểm siêu hình” và “Quan điểm biện chứng” thì tôi quay xuống, thấy Dương nằm gục mặt trên bàn ngủ ngon lành... Cái miệng còn chum chim như làm nũng, nhìn ngộ nghĩnh kinh khủng. Tôi phì cười, rút máy nhắn tin:

“Dậy đi em yêu, nước dãi tràn lan rồi kìa”.

Hai phút sau, một viên giấy vo tròn bay thẳng mặt tôi không chút thương hoa tiếc ngọc. Thằng Huy lắc đầu ngán ngẩm:

- Chưa lớn được.

Tôi khoái chí khi thấy vẻ mặt giận dữ của Dương. Bỗng Huy hích vai tôi, thì thầm:

- Còn năm ngày nữa là tròn một tháng.

Tôi giật mình thẳng thốt... Nhanh thế sao?

- Ủm... Biết rồi - Tôi đáp qua loa.

Huy cười, vẻ mặt xảo quyệt như sói:

- Tình hình là tao thấy mày bị... “cuốn” rồi. Hà hà...

- Cuốn cái đầu. Mày biêng à! - Tôi quay đi chỗ khác.

Mặt Huy vẫn nhơn nhơn, giả vờ nhìn giảng viên trù ố. Tự nhiên lòng tôi rộn lên một cảm xúc khó tả... Tôi đang lo?

Ủ... năm ngày nữa thôi mà...

+++

Chiều, đang vẽ rêu xem phim thì nhận được tin nhắn của Dương bảo “gọi lại”. Tôi cười thầm, “kẹt xỉ đến thế là cùng”! Đang được nghỉ học những bốn ngày, kiểu gì cũng rủ rê dụ dỗ đi chơi cho xem.

- Anh đây con bồ câu bé nhỏ...

Đầu bên kia, Dương cười sắc súa:

- Ồ! Con bồ câu to lớn à? Muốn đi đâu đổi gió không?

- Đổi sang gió Lào à?

- Không! Gió biển! - Dương phấn khích.

- Ở đâu vậy?

- Về quê Dương!

- Nghe hay đấy. Khi nào khởi hành đây?

- Sáng mai đi sớm cho đỡ nắng.

- Có... hai đứa thôi à?

- Ủ.

Tôi đùa:

- Đừng có làm gì người ta đấy.

Dương the thé:

- Cho tôi còn đánh thêm!

+++

Chuyến xe 5h sáng từ bến Mỹ Đình. Bốn tiếng ngồi xe khiến tôi mệt mỏi kinh khủng. Dương vẫn tỉnh như sáo, buồn điện thoại âm âm, rủ rê “đồng bọn”, hèn hò gặp nhau, lại còn chụp ảnh tôi ngủ gật up lên facebook ý định dìm hàng tạo scandal đây mà. Đến nơi, bốn, năm đứa nhóc tầm “vị thành niên” lao ra ôm hôn Dương thắm thiết, cứ như Obama đến thăm nhà không bằng. Họ ríu rít với nhau, làm tôi giống như người thừa, lạc lõng vô cùng. Chợt thẳng nhóc tóc nâu bồm xồm lên tiếng:

- Người yêu chị Dương à?

Tôi còn chưa kịp trả lời, thì con bé có cái răng khểnh chen vào:

- Anh giỏi thật! làm thế nào mà yêu được chị Dương thế?

Tôi bật cười :

- Anh tưởng chị Dương yêu được anh mới là giỏi?

Dương xấu hổ, xua tay đánh trống lảng:

- Đói chưa mọi người? Gần đây có quán đồ ăn nhanh, vào nhé?

Tôi bước theo Dương, thì thầm:

- Toàn chơi với bọn trẻ con thế này à?

Dương chun mũi:

- Kém mình có một, hai tuổi thôi mà.

Tôi thở dài:

- Không hiểu nghĩ gì lại đồng ý đi theo Dương nhỏ. Vớ vẩn chết mất xác ở đây...

- Giải thì tự về xem.

Dương nhìn tôi thách thức. Quái vật!

+++

Biển. Cát vàng ươm. Nắng giòn như thủy tinh lấp lánh. Tôi lững thững bước theo Dương, giữa sóng và gió, chúng tôi để lại trên cát những dấu chân song song...

Dương bỗng nói, rất khê:

- Hồi xưa Dương hay cùng anh Phong ra đây lắm...

- Cũng đi thế này á?

- Ủ...

Tôi quay sang Dương - đang nhìn xa xăm, mắt em lại long lanh ướt rồi...

+++

Sau hai ngày “ăn chơi hưởng lạc”, chúng tôi về Hà Nội trong tâm trạng nuối tiếc. Ngồi trên xe, Dương trở nên trầm lặng đến lạ. Tôi hỏi nhỏ:

- Say xe à?

Dương quay sang tôi, mỉm cười:

- Không. Dương đang nghĩ...

- Nghĩ gì?

- Mai là sinh nhật Dương...

-Ồ! - Tôi tròn mắt, tôi thấy mình vô tâm quá - Thích quà gì?

- Sơn chính là món quà lớn nhất rồi. Và chuyến đi này...

Dương bỏ lửng câu nói. Tôi cố tỏ ra hài hước:

- Sơn có ngồi trong hộp buộc nơ đâu!?

Dương cúi xuống, tay vân vê quai chiếc túi da, ngập ngừng :

- Từ ngày Dương lên Hà Nội học, Sơn là người bạn duy nhất của Dương, làm Dương cười, chăm sóc Dương như em gái...

Rồi em nhìn thẳng mắt tôi, rành rọt:

- Cảm ơn nhé! Vì một tháng qua...

Tôi như bị ai đâm vào mắt, choáng váng. “Một tháng! Đã một tháng rồi”. Không ngờ em nghĩ về tôi tốt đẹp như vậy. Tôi thấy thất vọng về mình, tôi thấy mình xấu xa, giả dối...

Bất ngờ, Dương dựa đầu vào vai tôi, hồn nhiên:

- Cho mượn bờ vai gầy chút nhé, “anh yêu”...!

+++

Về Hà Nội, tôi tức tốc đi tìm cho Dương một món quà sinh nhật. Dương thích gì nhất? Tôi còn chẳng biết. Tệ thật! Lượn mấy vòng qua các shop đồ nữ, tôi chọn một chiếc áo kiểu Vintage màu trắng gần giống của Avril trong MV What The Hell, có lẽ hợp với Dương? Tôi háo hức như thể mua quà cho người yêu thật vậy. Cảm giác này... lạ quá. Những nghĩ suy trong tôi càng bề bộn. Tối nay gặp Dương, mình sẽ phải nói gì, phải làm sao đây?

* Năng:

Sinh nhật năm nay tôi kỉ niệm qua loa, một bữa Lotteria với con bạn cùng phòng trọ. Con bé dường như nhận thấy ánh mắt tôi chẳng vui, nó cố bày trò. Gà rán với Pepsi thôi mà cứ lè nhè:

- Uống đi mày! Không say không về!

Tôi phì cười, cảm động rơi lệ. Chợt, nó hỏi:

- À đúng rồi. Bạn Sơn đâu?

Miếng gà rán mắc nghẹn trong cổ họng, nuốt không trôi... Tôi vờ vịt:

- Ồm... Hình như nhà có việc, bận rồi... Thôi ăn nhanh còn về.

Nó cụp đôi mắt, tiếc nuối. Tôi thật sự không hy vọng gì hơn...

+++

Con ngõ nhỏ dẫn vào nhà trọ chật hẹp và leo lét ánh đèn.

Bạn tôi thao thao bất tuyệt về bộ phim sắp chiếu, về mùa Sale sắp tới, về chỗ làm thêm lương cao... Trong khi đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Tôi còn mong chờ điều gì chứ? Đối với tôi, không cô độc vào ngày này cũng đủ hạnh phúc rồi. Bước chân nhẹ bẫng như vô thức. Chợt tôi giật mình. Phía trước tôi, một bóng người đang bước tới... Bóng đen ngày càng gần, rõ dần, đậm nét... Tôi thẳng thốt:

- Phong? Anh làm gì ở đây?

- Chúc mừng sinh nhật.

Phong trao cho tôi bó hoa hồng đỏ cầu kì, bắt mắt. Tôi vẫn đứng chết trân. Con bạn tôi vỗ vai, ý tứ:

- Tao vào trước nhé.

Tôi lúng túng, mồ hôi vã ra như tắm. Có mơ cũng không thể nghĩ ra cảnh này.

- Sao anh biết chỗ em ở?

- Ủ anh... google đấy... - Phong cười cười.

Anh... vẫn đủ sức làm trái tim tôi loạn nhịp. Tôi chẳng biết nói gì, ấp úng mãi:

- Em... em...

Phong nhẹ nhàng nắm tay tôi, như ngày xưa... Tôi nghệt thờ.

- Em không phải nói gì cả. Anh biết, anh vẫn còn một vị trí nhỏ trong em. Anh sẽ cố hết sức bù đắp những nỗi đau đã bắt em phải gánh chịu. Chỉ cần em cho anh cơ hội... Anh hứa... Anh...

Không thấy, nhưng tôi biết mắt mình mọng nước. Những kỉ niệm của một năm trước ào ạt dội về, xâm chiếm bộ nhớ của tôi tàn khốc. Tôi nhìn Phong, nhìn thẳng. Trên khuôn mặt anh không có vẻ là đang đùa. Phong vẫn nắm tay tôi, rụt rè, ghé sát mặt tôi... Tôi như con rối, để mặc anh điều khiển. Đến khoảnh khắc

chiếc hôn đã rất gần, gần lắm... Thì bất chợt, tiếng động cơ xe máy “vè vè” kéo tôi về thực tại, và ánh đèn pha chói lóa của con LX quen thuộc rọi thẳng vào hai chúng tôi. Tôi nhú mắt, thốt lên:

- Sơn!?

Sơn xuất hiện khiến tôi và cả Phong vô cùng ngỡ ngàng. Tôi linh cảm có điều gì đó ghê gớm sắp xảy ra. Như thể bị bắt quả tang vừa làm việc gì tội lỗi, tôi vội vã thanh minh:

- Sơn à! Không phải đâu! Không phải những gì anh đang nhìn đâu...

Tôi cuống, tôi hoang mang tột cùng. Sơn không nói gì, quay xe phóng thẳng. Tôi vung vẫy trong vòng tay Phong.

- Bỏ em ra!

Phong càng xiết chặt hai vai tôi, cương quyết.

Tôi quát lên:

- Bị điên à? Bỏ ra!

Đôi mắt Phong hằn lên những tia giận dữ:

- Nó là thằng phá đám! Em phải tin anh. Anh sẽ không đánh mất em lần nữa đâu.

Tôi cắn môi, ném cho Phong cái nhìn khinh bỉ. Anh ta đang có ý nghĩ hoang đường gì thế? Tôi là món đồ chơi thích thì nâng niu, chán thì đáp xó và buồn lại lòi ra hay sao? Tôi nín thở, lấy hơi, nói một mạch:

- Này anh, anh tưởng mình đang đóng phim tình cảm lãng mạn Hàn Quốc đấy hả? Anh nhầm! Em chẳng còn yêu anh lâu rồi. - Tôi nhếch mép - Có chẳng chỉ là... cảm giác hụt hẫng khi bị bỏ rơi khiến em không thể quên được... Anh ấy! Gió thì sẽ mãi là gió thôi! Biết nơi nào mới là điểm dừng? Em nhỏ vào cái thứ tình yêu ngẫu nhiên tùy hứng đó! Và... Anh cần phải biết: có ba thứ mà anh mất đi thì không bao giờ lấy lại được. Đó là thời gian, tuổi trẻ, và...em!

Tôi giật mạnh tay trước con mắt kinh ngạc của Phong. Tôi phải đi tìm Sơn, điều gì đó thôi thúc tôi mãnh liệt.

- À quên - Tôi dúi bó hoa vào tay Phong tàn nhẫn - Anh còn chẳng nhớ là em dị ứng với hoa hồng!

* Núi:

Tôi phóng như điên về nhà thằng Huy. Tôi phải báo cho nó rằng chuyện này đã kết thúc. Phải! Món quà lớn nhất là thằng Phong, chứ không phải tôi! Suýt thì tôi đã ảo tưởng rằng giữa tôi và Dương có cái gì đó xa hơn tình bạn! Tôi là kẻ dư thừa, là tấm lá chắn, là thằng hèn hạ!

- Hết rồi đấy! Chia tay rồi! Đúng một tháng nhé!

Tôi nói như hét vào mặt thằng Huy. Huy vẫn giữ cái vẻ điềm nhiên đáng sợ:

- Mày thua.

- Đẹp đi!

Tôi ném thẳng chìa khóa xe xuống sàn, hằn học, như thể chính nó là nguồn cơn điên loạn của tôi. Nằm vật xuống ghế, huyết quản sôi lên sùng sục. Huy nhìn tôi chăm chú. Nó nói, giọng đều đều:

- Tao biết kết quả vụ cá cược này ngay từ đầu cơ. Mày ngu lắm, mày không nhận ra điều gì sao?

Tôi điên tiết, ném một cái gối về phía nó, rồi trở mình, úp cái gối còn lại lên mặt, bịt chặt tai. Đầu đau như búa bổ, tôi muốn gào, muốn thét, đúng là tôi thua, tôi thất bại rồi. Nhưng không phải thua thằng Huy, mà thua thằng Phong. Lại một lần nữa, nó đến cướp mất những gì thân yêu của tôi. Tôi đã ước giá mình chết đi được một lúc... Thật may, giấc ngủ đến nhanh như một sự cứu đói vô hình. Tôi thiếp đi, thằng Huy bỏ ra ngoài nghe điện thoại...

+++

Tôi thức dậy lúc 8h sáng ngày hôm sau, tại nhà thằng Huy. Nó giục tôi đánh răng rửa mặt nhanh chóng, rồi sẽ cho tôi xem một thứ... Xem cái gì? Lúc này còn điều gì hấp dẫn tôi? Huy gật đầu bí hiểm:

- Thử rồi biết...

Và có lẽ chẳng bao giờ tôi quên giây phút ấy. Khi tôi và Huy vừa bước ra khỏi cửa, tôi lặng người...

Dương - nước mắt giàn giụa.

Nửa khóc nửa cười.

Ôm chầm lấy tôi, như sợ mất...

Thời gian quanh tôi đóng băng...

Huy - đôi môi nó mỉm cười mãn nguyện...

+++

Cho đến bây giờ, mỗi khi Dương ngồi bên tôi cùng xem phim, hoặc chỉ đơn thuần là nép vào tôi như con mèo nhỏ, và mỗi đứa một cái điện thoại chơi game, tôi lại trêu:

- Hôm đó em bỏ thằng Phong chạy theo anh đúng không?

Dương vẫn dán mắt vào cái màn hình:

- Vâng.

- Sao không chạy nhanh hơn một chút, để người ta đợi sốt ruột...

- Gì chứ? - Dương lườm yêu.

- Mà sao lại chọn anh?

Em chớp chớp mắt:

- Em cần một điểm tựa, và em tin là anh... đủ vững chãi...

- Vậy sao?

Dương nhăn nhó:

- Thì anh là “núi” mà..!

Câu nói của em chứa đầy “hàm ý”. Em đúng là đồ nhó dai, thù vặt. Nhưng cái số tôi nó phải vậy hay sao ấy. Tôi xì mặt, thở dài:

- Ủ! Anh “núi”, kệ anh...!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-anh-nghien-em-roi>